

Giới thiệu Cung Nữ Cấp Thấp

Truyện Cung Nữ Cấp Thấp của tác giả Thỉnh Tâm Đình là câu chuyện tình yêu thời cổ đại trải qua ba kiếp vắn vương mà chưa đến được với nhau thì liệu kiếp này họ có thể ở bên nhau hay không cùng những âm mưu toan tính chốn hậu cung đầy rẫy hiểm nguy.

Ai là người gieo nhân, còn ai sẽ là người gặt quả. Một người nam nhân còn cao quý hơn cả vàng trắng sáng kia, một nữ nhân nguyện mãi là sương, bình thường và yên lặng, mãi mãi ở bên cạnh hắn. Nữ chính chỉ là cung nữ trong cung nhưng trên vai mang nặng mối thù lớn làm sao để trả thù. Nam chính bá đạo, có quyền lại có tiền, lại là mỹ nam khuynh quốc khuynh thành, nhưng vẫn hết lòng vì nữ chính.

Một đoạn tình yêu được tạo thành từ ba kiếp vắn vương, vẫn là hữu duyên vô phận hay sẽ đơm hoa kết trái?

Ba kiếp tình si có thể vượt qua được hoàng cung thâm trầm? Hay những âm mưu cung đình nặng nề có thể được vén mây mù?

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: LẦN ĐẦU GẶP NẠP LAN LẠC

Edit & beta: nhamy111

Chân núi, phong cảnh hữu tình, dòng sông nhỏ xanh biếc rì rào chảy quanh, thanh nhiên mà thanh tịnh. Hiện tại đúng là thời điểm mùa hè, gió nhẹ hiu hiu chậm chậm thổi qua, tạo thành từng lớp nước rung động giữa mặt sông.

"Thật thoải mái quá đi!" Giọng nói lười biếng mà hưởng thụ của cô nương vang lên, khi nhìn đến, chỉ thấy nàng một thân áo lụa mỏng trắng tinh, ống tay áo vén lên cao để lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc, trên cánh tay phải hiện dấu thủ cung sa đỏ thắm, đó là biểu tượng của một cô nương thuần khiết trong trắng.

Giờ phút này, nàng đang giẫm chân dưới lòng sông kia, khom lưng đuổi bắt cá trong nước, hết sức nhàn nhã.

Nhưng trên bờ, còn một cô nương khác lại hết sức cuồng cuồng, liên tục dậm chân lên tiếng thúc giục nàng, "Tiểu thư của muội ơi, người lên bờ mau đi, bộ dạng này của người còn ra thể thống gì nữa chứ? Nếu bị nam tử khác nhìn thấy chân của người thì thật là không phải phép đâu a!"

Đột nhiên cô gái dừng lại suy nghĩ một chút, rồi nói "Mặc dù thực sự nhìn nhưng vẫn không ai dám cười như lời của người nói, nhưng như vậy thì chẳng phải chúng ta lại chịu thiệt quá lớn rồi sao?"

Cô gái dưới sông nhanh chóng phóng ngay ánh mắt giết người tới bên đây, hù dọa tiểu Hồng im miệng ngay lập tức. Ta nói không đúng sao, nghĩ mà xem, cả Tần Hoài này có nam tử nào dám cười nàng đâu?

Chỉ thấy nàng làn da trắng nõn, bàn tay búp măng, kiểu như trăng thu, khuôn mặt thanh tú nhưng lại lộ ra nét buồn bã, không kiềm chế được tâm tình mà mở miệng, "Sợ cái gì mà sợ, núi này hàng năm đều chẳng có người qua lại, ai mà đến chứ? Hơi chút là người sợ rồi, sợ cái quý gì chứ"

Mặt tiểu Hồng tròn tròn phúng phính, trông thật là đáng yêu, không cam lòng nên một lần nữa lại nhắc nhở tiểu thư nhà mình, "Tiểu thư ơi, người bắt cá nhiều như vậy để làm gì? Thu gia chúng ta cũng là gia đình có tiền, nên cũng chẳng quan tâm vài con cá này đâu, người tạm thời bắt vài con..." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một con cá nhanh chóng bay qua tới đây, đúng lúc miệng nàng còn chưa ngậm lại liền phập ngay con cá.

Thu Nguyệt Khê sững sốt, sau đó không hề để ý gì tới hình tượng mà cười lăn lộn, "Tiểu..tiểu Hồng, người xem, người xem, con cá này 'vội vã không đợi được cỡ nào' mà đến với người đây a"

Tiểu Hồng đen mặt, thật là muốn nhắc nhở nàng, tiểu thư ơi, là không thể chờ đợi được mà.

Haiz, không biết từ lúc nào, mà tiểu thư lại có thói quen bắt đầu dùng thành ngữ loạn xạ như thế này đây?

Qua nửa canh giờ sau, Thu Nguyệt Khê rút cuộc cũng mặc lại xiêm y, thanh nhiên cùng tự đắc đi dọc theo con đường, cầm nhánh cây nhỏ trong tay quơ tới quơ lui, còn tiểu Hồng chỉ có thể bĩu môi mà công một rổ cá trên lưng, hấp ta hấp tấp chạy theo phía sau nàng, haiz...haiz...ai biết nàng là tiểu thư, còn ta là nha hoàn đây.

Thu Nguyệt Khê cả lơ phát phơ, chỉ lo đi, tâm tình rất tốt nên mở miệng hát lên:

"Chàng như trăng sáng, ta là sương, sương mãi theo trăng rồi biến mất không dấu vết.

Chàng giỏi đánh đàn, ta giỏi vũ, khúc cuối chàng gảy trước biệt ly, làm tim ta như thắt lại

Chỉ vì chữ duyên làm chàng chú ý, nhưng ta lại mong nhớ nhìn về phía người đi.

Hồn theo chàng đi cùng trời cuối đất, tương tư khổ, vì chàng khổ

Tương tư khổ có thể kể cùng ai? Ở nơi xa đó chàng có biết

Chia tay năm ấy chàng đã dặn, lên lầu cao nhìn về phía chân trời

Mười ba tuổi ta cùng chàng sơ ngộ, nơi đường trúc hầu phủ kia

Chỉ vì chữ duyên làm chàng chú ý, nhưng ta lại mong nhớ nhìn về phía người đi.

Chia tay chàng vào độ mười lăm, vì chàng vũ lên một điệu nghệ thường

Tiệc thay giờ chi như sương mai, đến khi nào mới cùng chàng hội ngộ?

..."

Nàng nhẹ nhàng hát, vốn đây là một khúc Tương tư, nhưng lại bị nàng hát đến nỗi không hề nghe thấy một chút tường niệm nào, bởi vì đối với Thu Nguyệt Khê mà nói, tình vẫn chưa rõ, cuộc sống lại không sâu không lo, sau nữa, nàng chỉ là một tiểu nha đầu vừa đến tiểu cập kê, nên cũng không cần phải biết quá nhiều. Theo lời mẫu thân nàng nói, so với heo, nàng sống còn tự tại hơn!

Thủ khúc này được lấy ra từ Nhạc phổ thi tập, Cổ khúc tương tư, do chính mẫu thân nàng phổ ra, do nàng vô tình mở ra nên mới biết đến. Nếu hỏi rằng Thu Nguyệt Khê ngoài đánh nhau cùng chọc ghẹo người khác, thì đến cùng, nàng có thể còn có những ưu điểm gì? Thì chỉ sợ ưu điểm duy nhất còn sót lại, đó là nàng biết hát thủ khúc này!

Tiểu Hồng không lo người khác làm phiền nên lẳng lặng nghe, lúc này, tiểu thư nhà nàng không hề có bộ dạng giương nanh múa vuốt, cũng không hề giống bộ dạng bất hảo không chịu nổi của ngày thường, mặc dù không ra dáng của một tiểu thư khuê các, nhưng tối thiểu vẫn làm cho người ta thoải mái an tâm khi nhìn thấy nàng.

Tại lúc suy nghĩ của các nàng bay tạt đâu đâu, đột nhiên chứng kiến nơi phía giáp ranh núi liên tục rơi xuống từng đợt từng đợt vật thể lạ màu đen trắng giao nhau, tiểu Hồng gào to một tiếng, thất kinh hồn vía trốn đến phía sau lưng Thu Nguyệt Khê.

Trong giờ phút mất mặt này, Thu Nguyệt Khê dùng lời hết sức thâm thía mà răn dạy nàng, "Tiểu Hồng à, ta là chủ tử của muội, nếu như gặp phải nguy hiểm, muội không cần phải biểu hiện như muội đang 'uống súp nóng' vậy chứ?"

Ài, tiểu thư ơi, là vào nơi nước sôi lửa bỏng đó! Tiểu Hồng âm thầm oán than.

Thu Nguyệt Khê không thèm để ý đến nàng tiếp tục nói "Còn nữa, tiểu thư nhà muội 'hoàng nhan đoan mệnh', có thể chịu đựng được muội lớn tiếng đến như vậy sao?"

Tiểu Hồng giật giật khóe miệng, không thể tiếp tục chịu đựng nàng dùng loạn thành ngữ được nữa, nên không thể không phản ứng, "Tiểu thư ơi, đó là hoàng nhan bạc mệnh, nghĩa có thể hiểu là chết sớm đó, tiểu thư người đừng dùng loạn thành ngữ nữa được không!"

Khóe miệng Thu Nguyệt Khê rụt rụt, liếc mắt nhìn phía tiểu Hồng, quả nhiên, trước mắt nàng là một đồng thi thể đồ sộ chồng chất, từng mảnh đen, từng mảnh hồng hiện lên dưới chân núi.

Tiểu Hồng vốn nghĩ rằng Thu Nguyệt Khê cũng sẽ gào khóc to một tiếng, sau đó sẽ như nai con hoảng hốt chạy trốn mất tăm, nhưng, kết quả....

Kết quả là, Thu Nguyệt Khê đứng là có gào lên một tiếng, cũng giống nai con chạy như sao xẹt, nhưng xét về phương hướng thì...Nàng không bỏ trốn mà lại bay thẳng vào đám thi thể kia.

Tiểu Hồng hết sức kinh hãi, quả nhiên không thể dùng tư tưởng và suy nghĩ của người bình thường để phán đoán hành vi của tiểu thư nhà nàng! Làm một người hầu trung thành, đương nhiên tiểu Hồng cũng chỉ có thể kiên trì chạy đuổi theo tiểu thư.

Thu Nguyệt Khê vừa chạy vừa lầm bầm, "Ồi, đúng là trời cao hậu đãi Thu Nguyệt Khê ta rồi, biết rõ gần đây ta thiếu bạc liền lập tức đưa vàng bạc châu báu đến đây cho ta, nhóm người này nhất định là người có tiền rồi, gặp phải sơn tặc vây đánh, nhất định là sẽ không buông tay, tình nguyện bị cướp sắc chứ không chấp nhận bị cướp bạc, thành ra chỉ có thể...." (nhảm! 11: hic, tư tưởng của tỷ thoảng nhè!!!)

"Ồi..." Tầm mắt Thu Nguyệt Khê hướng theo nam tử đang rút xuống, "Anh niên tảo thế..."

*Anh niên tảo thế: Còn trẻ mà chết sớm

Nàng vội vàng chạy tới, liền thấy được nam tử vừa rút xuống, toàn thân hằn toàn là máu, quần áo rối tung, nhưng có thể thấy được áo Thiên Tầm từ bên trong, ôi, không sai, chính là người có tiền á!

Thu Nguyệt Khê giẫm đạp lên từng cỗ thi thể mà đi như bay qua, sợ rằng các thi thể bị nàng đạp kia sẽ lên tiếng mà nói rằng, cô nương, cô có thể giúp chúng ta đốt thật nhiều giấy tiền siêu độ được hay không á?

Nàng rút cuộc cũng đến được nơi, ngồi xổm xuống bên cạnh nam tử, rồi bắt đầu giờ trò sàm sờ trên người hắn.

Tìm được một tấm lệnh bài bên hông, nhanh chóng kéo xuống; tìm được đai lưng khảm ngọc thạch, lại nhanh chóng kéo xuống; sờ sờ ngực tìm được khăn tay tơ vàng, ha ha, đều thuộc về ta.... Hôm nay thật sự thu hoạch rất khá nha, thật đúng là gặp được một người chết trẻ mà.

Giờ phút này, tâm trạng nàng bùng bùng hưng phấn, lại chứng kiến trên cổ nam tử này mang theo một khối bảo thạch, trong mắt lập tức hiện tia sáng, không chút do dự đưa tay lên cổ hắn ta đang chuẩn bị tháo bảo thạch xuống, đột nhiên một cánh tay yếu ớt bỗng nhiên nắm chặt tay nàng.

"Ta....ta không phải là cố ý, tiểu nữ tử ta cướp sắc không cướp tiền, ta hoàn toàn vì gặp sắc mà nảy lòng tham, công tử, người bỏ qua cho ta đi, ta không dám nữa đâu. Đây chính là lần đầu tiên à!" Thu Nguyệt Khê hoảng hồn la to, cùng với bộ dạng lúc tiểu Hồng chứng kiến đám thi thể vừa rồi thật giống như đúc.

Nhưng giờ phút này, tiểu Hồng lại bắt chéo tay trên ngực thân nhiên ở một bên quan sát, khoe miệng co rút, bộ dạng của tiểu thư bây giờ....thực là mất mặt! Đừng hỏi ta có quen nàng hay không nha, ta thật sự không có quen nàng đâu.

Mặt mày nam tử kia nhóp nhép, vô lực cười, ngoại trừ cả người hắn bây giờ toàn là máu, chặt vật không chịu nổi, nhưng khi hắn cười lên, thật không thua hai chữ tao nhã một chút nào, âm thanh khàn khàn của hắn truyền tới tai Thu Nguyệt Khê, "Cứu ta..."

Cuối cùng nam tử này cũng vô lực mà ngã xuống, nhân cơ hội này mà Thu Nguyệt Khê lập tức phóng như bay chạy trốn...

Chạy được vài bước chân, nàng đột nhiên dừng lại, tự nhủ, "Không đúng nha, vì sao ta phải chạy trốn chứ? Người cũng không phải do ta giết mà?" Nàng xoay người, nhìn đồng thi thể bao quanh rồi suy nghĩ, "Nhiều người như vậy, mà chỉ còn một mình hắn sống sót, hơn nữa, khắp người hắn đều là bảo vật, nói không chừng hắn đúng là một người có tiền nga, có lẽ cứu hắn cũng không có thiệt thòi gì!"

Nghĩ đến đây, Thu Nguyệt Khê lại nhếch miệng cười ha ha.

Lúc này tiểu Hồng mới hồn ha hồn ha chạy đến trước mặt nàng, "Tiểu...Tiểu thư...Chúng ta nên vội vàng đi thôi, chuyện này thật sự là kỳ quái mà!"

Thu Nguyệt Khê hí mắt nhìn về phía xa, giống như đang suy tư cái gì đó. Đây chính là một vụ mua bán ít vốn nhiều lời nha, cứu hắn, bảo bối của hắn tất nhiên đều thuộc về mình cả, nói không chừng, lại còn có bảo bối đáng giá hơn nữa tới tay thì sao.

Nhưng dù sao hắn cũng là một nam tử, nếu như hắn quyết định lấy thân báo đáp thì sao, tốt nhất nên nói cho hắn biết trước mình không cần người chỉ cần tài thôi! Quyết định xong, Thu Nguyệt Khê hoạt bát cười một tiếng, "Tiểu Hồng, muội kêu a Lực chạy xe ngựa tới đây, tiểu thư nhà muội 'lang tâm cầu phệ', nhân dịp cướp tiền, thuận tiện cứu người luôn!"

Tiểu Hồng méo miệng, "Tiểu thư, lang tâm cầu phệ là câu nói chửi người mà"

Thu Nguyệt Khê khó tránh đen mặt, nhưng vẫn khiêm tốn hỏi, "Vậy theo người nên hình dung thế nào cho đúng?"

"Mặt người dạ thú!"

Thu Nguyệt Khê sâu xa "A" một tiếng tán dương, "Tài năng của người xưa thật sự là 'bao la như sao' nga"

Tiểu Hồng thật sự lười giải thích với nàng, đó là bác đại tinh thâm mà!

Nàng bước nhanh đến nam tử trước mặt, khom lưng lấy tay chọt chọt vào thân thể của hắn, thấy hắn cũng không nhúc nhích, có thể biết được rằng hắn đang bị trọng thương, có thể sống không được lâu, như vậy khả năng lấy thân báo đáp thực sự không có nhiều, như vậy thì chỉ còn lại tiền tài mà thôi.

"Uy, công tử, ta nói nha, ta cứu người thì có gì tốt cho ta a?"

Nàng rất "hảo tâm" chờ hắn hồi đáp trong giây lát, nhưng không thấy động tĩnh, lại nói, "Như vậy đi! Nếu ta cứu người, người sẽ đem tất cả bảo bối đáng giá của người cho ta hết, xem như người báo đáp ơn cứu mạng của ta, được không? Ta đếm đến ba, nếu người không nói thì chính là người đã chấp thuận rồi đó nha, một hai ba.." Nàng nhanh chóng kêu lên "Một, hai, ba" như là sợ hắn đột nhiên đổi ý.

Thu Nguyệt Khê hưng phấn vỗ tay trước ngực, hài lòng gật đầu, "Làm việc với người có tiền quả nhiên thật sang khoái!"

Nàng dùng khí lực toàn thân để đỡ lấy nam tử kia đứng lên, đúng như dự liệu của nàng, hắn hoàn toàn không có một chút khí lực nào mà đè trên người nàng, Thu Nguyệt Khê mở miệng thở dốc, trừng mắt nhìn hắn, "Đại gia người, nhìn bộ dạng người yếu đuối như vậy, sao có thể nặng như thế chứ! Haiz, vì vàng bạc châu báu, cô nương ta sẽ nhịn người!"

Nam tử hơi hơi mở mắt, khoe miệng khẽ nhếch, nhưng cũng không làm cho người ta phát giác được, kỳ thật, từng câu từng chữ nàng nói vừa rồi, toàn bộ hắn đều nghe thấy, chẳng qua là do hắn lười mở miệng, nhưng trong thâm tâm hắn tự cảm thấy sâu sắc, cô nương này quả nhiên là người ham tiền a...

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: ÔN NHUẬN NHƯ NGỌC

Đường phố phồn hoa, dòng người bốn phía qua lại tấp nập, người bán hàng rong cũng ra sức hò hét lôi kéo khách hàng, vô cùng náo nhiệt

Cho đến khi xe ngựa của Thu Nguyệt Khê dừng lại tại cửa Diệu Âm các, nàng vừa bước xuống xe ngựa, liền nghe một vị đại thúc dùng hết khí lực toàn thân mà hô lên một tiếng tê tâm phế liệt, "Thu gia nhị tiểu thư đến..."

Trong nháy mắt, đám người tấp nập trên phố lập tức rơi vào trong tình trạng hoảng loạn mà thu dọn đồ đạc, rồi trong nháy mắt chạy trốn như bay, đến ngay cả rầm rộ cũng không dám thả (nhảm 111: ta thật sự nể phục Khê tỷ)

Một tiểu oa nhi lúc này đột nhiên khóc lớn, người phụ nữ cần răng uy hiếp, "Còn dám khóc à, còn dám khóc ta liền đưa người cho Thu gia nhị tiểu thư đây". Tiểu oa nhi lập tức nín khóc, an phận đứng trong ngực người phụ nữ.

Thu Nguyệt Khi sau khi nghe được lời kia liền cười hài lòng, xem ra danh tiếng của nàng ở Tần Hoài đã được lan truyền rộng khắp rồi, không sai, phải tiếp tục cố gắng thôi. Đợi lát nữa, phải gặp phụ nhân kia để đòi phí báo đáp nga, thanh danh của nàng sao lại dùng miễn phí được chứ.

Vào thời khắc này, cửa lớn Diệu Âm các vừa mở, một nữ nhân trung niên trang điểm xinh đẹp bước ra, tay cầm quạt tròn uốn éo đi về phía trước, kỳ dị nói, "Nha đầu Thu Nguyệt Khê chết tiết nhà người, Diệu Âm các hiện là ban ngày, làm gì tìm được công tử có tiền nào cho người đào đây hả!"

Thu Nguyệt Khê rì rầm, "Hoa cô cô, chẳng lẽ bốn cô nương ta lại là người ham tiền vậy sao?"

Hoa cô cô nhú mày, "Chứ không phải sao?"

Khóe miệng Thu Nguyệt Khê gật gật, đầy lương tâm nói, "Đương nhiên....là không phải rồi!"

Nàng cười ha hả một tiếng, rồi bắt lấy cánh tay Hoa cô cô mà nịnh nọt, "Hoa cô cô, hôm nay bốn cô nương đang làm chuyện tốt nha, người trước hết phải giúp ta tìm một chỗ an tĩnh đã"

Hoa cô cô có chút bực, nàng làm chuyện tốt, ở nơi này có thể làm được loại chuyện tốt gì? Quan trọng nhất là, tại sao phải đến chỗ của mình? Hoa cô cô còn đang suy nghĩ miên man tận đầu đầu, Thu Nguyệt Khê lấy ra tấm ngân phiếu một trăm lượng đến trước mặt nàng mà lung lay đung đưa.

Đương nhiên, trông mắt Hoa cô cô cũng chuyển theo hướng tấm ngân phiếu.

"Mau tìm cho bốn cô nương một chỗ an tĩnh, nhớ kỹ, phải thật thanh tịnh, tuyệt đối không được cho kẻ nào quấy rầy ta! Sao rồi? Có thể làm được chứ?" Thu Nguyệt Khê mỉm cười, trong tiếng cười lại tràn ngập ôn nhu.

Hoa cô cô trong lòng hết sức rạo rực, nhưng vẫn khách khí, "Nha đầu chết tiết kia, với ta mà còn nói chuyện tiền bạc làm gì!"

"Hoa cô cô thật dễ tính quá nga!"

Lúc Thu Nguyệt Khê sắp đem ngân phiếu cất đi, Hoa cô cô vội vã đoạt lại, trực lợi từ nha đầu có tật xấu tham tiền kia thật sự rất khó khăn nga, "Cô cô ta nói là lời khách khí, lời khách khí đó xú nha đầu"

Đi vào nhà gỗ phía sau, Thu Nguyệt Khê liếc nhìn gian nhà có lầu cao hai tầng, đều được xây bằng gỗ, chỗ này như nơi ở của tiên nhân, quả nhiên hết sức ưu nhã mà thanh tịnh, nàng thật không thể tưởng tượng được đằng sau Diệu Âm các lại có nơi non xanh nước biếc hữu tình như vậy, lần này nàng biết được chỗ này, về sau có chuyện gì thì nàng sẽ chạy đến đây ở tạm vậy.

Thu Nguyệt Khê hài lòng, phát phát tay, "A Lực, người còn không mau đưa người vào phòng?"

"Được rồi, tiểu thư" A Lực gật gật đầu, lập tức đỡ nam tử kia đi vào phòng.

Hoa cô cô chứng kiến nam tử ở phía sau, trên mặt lại tràn đầy kinh hoàng cùng luống cuống, tay run rẩy vô ý bắt lấy cánh tay Thu Nguyệt Khê, "Nha đầu chết tiết, người...người..."

Thu Nguyệt Khê cố làm ra vẻ cao thượng, mặt không đổi sắc, vỗ vỗ ngực khen ngợi chính mình, "Bốn cô nương gây thơ thiện lương, chủ yếu lại có tâm Bỏ Tắt!" Nàng đem hai chữ "Bỏ Tắt" cố ý nhấn mạnh thêm một ít, ai ngờ làm cho nước bọt phun đầy trên mặt Hoa cô cô.

"Người...người làm sao cứu được hần?" Hoa cô cô lại hỏi.

"Việc này...Kể ra cũng hơi dài dòng!"

"Vậy thì không cần kể cũng được"

"Ày, ta nói, ta nói.. ha ha..." Thu Nguyệt Khê tự đắc nói, "Đó là một nơi mặc dù là ban ngày, nhưng cũng không thể nào thấy được năm ngón tay, hần từ

trên vách núi lao xuống, ta nói...ý, đây là cái gì vậy? Ta định thần nhìn lại, woa, có rất nhiều đóa hắc liên hoa nga..."

Nơi mà ban ngày đưa tay cũng không thấy được năm ngón tay, nếu vậy thì nàng còn có thể thấy được gì nữa? Hoa cô cô trong lúc lơ đãng bĩu môi, khoan, chờ chút, hắc liên hoa là vật gì vậy?

"Ta vội chạy như bay qua, dùng tuyệt đỉnh khinh công nhảy lên, đem hắc ôm vào trong ngực, nhìn thân hắc toàn là máu, đột nhiên..." Thu Nguyệt Khê đột nhiên nắm tay Hoa cô cô, làm cho nàng giật mình hỏi, "Đột nhiên sao?"

"Hắc mờ mắt ra, nói, cứu ta... Ta nghĩ, mặc dù bên ngoài ta có bộ dạng ham tiền, nhưng cũng là người lương thiện, làm sao có thể thấy chết mà không cứu? Vì vậy, ta liền cứu hắc, chờ đến khi hắc tỉnh, sẽ báo đáp tốt ân tình của ta!" Dứt lời, nàng chạy như bay vào phòng, bỏ lại Hoa cô cô sau khi phục hồi tinh thần mới vội vàng cùng đi vào.

Nam tử đang nằm trên giường, cả người toàn là máu, nhất là từ ngực của hắc, máu chảy xuống không ngừng, Hoa cô cô cau mặt, thờ dãi, "Nha đầu à, nam tử này... Cả người toàn là máu, không phải là hắc vừa gặp kẻ thù chứ? Nếu như...nếu như..."

"Ôi chào...Hoa cô cô, người xem cái dạng này của hắc đi, kẻ thù ở đâu ra chứ, rõ ràng đây là bị cướp sắc mà, sau đó hắc không chịu nổi đã kích liên đâm cho mình một kiếm, nhưng lại tự tử bất thành, nên bắt quả phải nhảy xuống núi, nếu không phải cô nương ta hảo tâm cứu giúp, hắc đã sớm ở trên đường hoàng tuyền chờ ta rồi." Thu Nguyệt Khê mặt dày mày dạn nói.

"A Lực, người mau đi ra ngoài đi!" Thu Nguyệt Khê kéo ống tay áo lên cao, cười gian nói "Ta sẽ bôi thuốc cho hắc...Hi hi..." Nhất định phải lấy toàn bộ tiền bạc trong người hắc ra cho bằng được.

A Lực có chút khó khăn nói "Tiểu thư, để cho A Lực làm thay người đi, người là nữ nhân mà..."

"Nữ nhân thì như thế nào? Người không phải do nữ nhân sinh ra à?" Thu Nguyệt Khê đen mặt cãi lại, rồi xoay người về hướng Hoa cô cô nói, "Hoa cô cô, người tìm cho hắc một bộ quần áo sạch sẽ một chút. Nhưng nhớ kỹ, không cần phải quá mức xa xỉ đâu nga!"

Hoa cô cô trợn to hai mắt, "Xú nha đầu người cũng chỉ biết tiền với tiền!" Nàng vừa mới chuẩn bị rời đi, thì lại nghe thấy âm thanh của nam tử đang nằm trên giường nói, "Ta muốn bộ bạch y mới"

Thu Nguyệt Khê đỏ mặt hỏi lạnh, người đã bị thương thành thế này, mà còn đòi làm đẹp nữa, hừ...

A Lực đứng một bên không dám đi ra ngoài, hắc sợ tiểu thư nhà hắc nhào tới vị kia, hắc không còn cách nào khác a, ai biểu phu nhân đã dặn dò, haiz..

Lúc này, Thu Nguyệt Khê cũng không quản cái gì gọi là thể diện hoặc không thể diện, đi đến bên cạnh kéo xiêm y của nam tử xuống, ai ngờ lại bị nam tử kia một lần nữa bắt ngay tại trận.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thu Nguyệt Khê bĩu môi, "Ta sẽ không có làm gì người đâu, người yên tâm đi. Tiểu nữ tử cũng có tôn nghiêm mà, ta chỉ yêu tiền, không ham sắc đâu! Cho dù người có coi ra hết cho ta xem, ta cũng chỉ đem y phục của người đi thôi, còn người thì ta không cần đâu"

"Đi ra ngoài!" Nam tử nhắm mắt lại nói, Thu Nguyệt Khê thật có chút không cam tâm, lần nữa động tay lại bị hắc quát cho ngưng lại, "Người muốn xem cũng không phải không được, nhưng coi một món thì một trăm lượng, thế nào?"

Thu Nguyệt Khê cười ha hả, rồi chạy vắt giò lên cổ, a Lực bên này hoàn toàn bội phục tiểu thư nhà mình, quả nhiên nghe đến tiền thì hoàn toàn không để ý đến cái gì khác, ai vừa mới nói là ta có tôn nghiêm? Ai đã từng mặt dày mày dạn? Tất cả đi đâu hết rồi?

Một đêm này, Thu Nguyệt Khê phải chịu đựng hết sức gian nan, không phải bởi vì nàng độc tâm độc sức lo lắng cho người khác, mà là....

Nam tử chậm rãi mở hai mắt ra, cảnh đầu tiên đập vào mắt hắc chính là dung nhan phóng đại của Thu Nguyệt Khê, nàng nằm sấp ở trên giường, bàn tay hững hờ bám vào cằm, nhìn hắc không chớp mắt, hắc khẽ mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn nhưng lại cực kỳ êm tai, "Tại sao người lại ở trong phòng của ta mà nhìn ta như vậy?"

Thu Nguyệt Khê sững sờ nói, "Đẹp..."

"À? Nhìn bao lâu rồi?" Mày đẹp của nam tử nhếch lên, càng làm cho tâm của Thu Nguyệt Khê động mạnh.

"Lâu rồi..."

Đêm hôm qua....

Thu Nguyệt Khê đẩy cửa bước vào, thấy a Lực vẫn còn đang "gom đồ", nhìn thấy tiểu thư nhà hắc đang hấp ta hấp tấp đi tới, hắc nhỏ giọng tranh công với tiểu thư, "Tiểu thư, công tử đã nghỉ ngơi rồi. Ta vừa mới thay người kiểm tra bên trong lẫn bên ngoài, rốt cuộc đã chứng thực được một chuyện, báo bối trên người hắc, quả nhiên đều đã bị người thu gom hết toàn bộ rồi"

Thu Nguyệt Khê vô ý sờ ngọc thạch đang đeo trên cổ, trừng mắt nhìn a Lực, mở miệng đồng đặc nói, "A Lực à, tiểu thư nhà người là cái loại 'ăn không chọn người' sao?"

A Lực bất lực cúi đầu, đó là đói bụng ăn quàng có được hay không hả tiểu thư?

Ngay cả một người hầu nhỏ nhoi như hấn mà còn tinh thông thành ngữ hơn cả nàng, nhưng nếu nói ra, sẽ làm cho tiểu thư mất thể diện, mà khi tiểu thư bị mất mặt, chưa kể đại họa sẽ giáng xuống đầu hấn, còn cả ngân lượng sẽ bị tiểu thư cắt xén, do đó, vì bảo trụ mạng nhỏ cùng với ngân lượng, hấn chỉ có thể im lặng không hé miệng.

Thu Nguyệt Khê quãng đến cho a Lực vô số cái liếc, sau đó dò tìm mắt đến người nằm trên giường, trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên mất phương hướng, ôi trời...mỹ nam đó là người phương nào vậy?

Một bộ bạch y phong hoa tuyệt đại, nằm trên giường nhưng vẫn ưu nhã như thần tiên, mắt phong mây kiếm, môi hồng răng trắng, ôn nhuận như ngọc, không giống như nam tử bình thường, mà lại mang theo nét ưu nhã trầm tĩnh như người trong tranh bước ra. (nhamy111: đồ mờ hôi hột nga....tả nam 9 mà y như mỹ nữ vậy á!)

Hấn hô hấp nhẹ nhàng, tuy vừa mới từ trong đường chết mà tìm được nẻo sống, thân thể cũng có chút suy yếu, mặc dù bị thương nặng như vậy, nhưng nét mặt lại hoàn toàn không có nét thống khổ nào.

Thu Nguyệt Khê cũng sờ nhìn hấn với trăm mối ngổn ngang trong lòng, thường ngày, tuy nàng không giống với các tiểu thư khuê các bình thường, công trước bước không ra, công sau nhào không tới, chọc phá nhiều nhất chính là các nam tử phong lưu tại Diệp Âm các cùng Xuân Hương đường, nhưng lại chưa bao giờ dễ tâm quá mức vào tướng mạo của một nam tử nào.

Nhưng hiện thời, nam tử bày trước mặt nàng như tiên trong tranh, mà chính nàng lại không có tiền đồ, cứ nhìn hấn lâu như vậy.

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Cứ chỉ này quá mức rồi!" A Lực lắc lắc tay trước mặt Thu Nguyệt Khê, Thu Nguyệt Khê đẩy tay a Lực ra, làm hấn hỏi với vẻ mặt vô tội, "Công tử còn thương thể ở nơi nào mà ta chưa xử lý tốt sao?"

Thu Nguyệt Khê cũng sờ lắc đầu, nói từng từ từng chữ, "Đi, ra, ngoài, đóng, cửa, lại!"

"Á!" A Lực bĩu môi rồi đi ra ngoài, xem bộ dạng này, chắc là tiểu thư đã gặp được tình yêu đầu đời rồi!

Để tiện cho mình có thể xem rõ nam tử kia, Thu Nguyệt Khê có ý dời một cái ghế qua trước giường, đặt mông ngồi xuống, tay bám cầm, tiếp tục thưởng thức khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, yên lặng nói, "Thật là ôn nhuận như ngọc mà, người thật khiêm tốn đó"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: NỮ NHÂN THU GIA

Hấn cũng có suy nghĩ như nàng, hấn bị Thu Nguyệt Khê nhìn suốt cả đêm, đến bây giờ cũng không hồi phục tinh thần được, hấn hơi nhú mồm, nhìn thẳng vào mắt nàng, nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói "Có đẹp không?"

Thu Nguyệt Khê ngơ ngác gật đầu, "Đẹp..."

Nam tử khẽ cười, gương mặt ôn nhu khẽ hiện tia sáng kỳ lạ, giống như mặt hồ đóng băng từ từ tan chảy, nhưng câu nói tiếp theo của hấn lại hoàn toàn kéo Thu Nguyệt Khê trở về hiện tại, "Người nhìn ta cả một đêm, không biết phải tính tiền làm sao mới đúng đây a?"

"Hử..." Thu Nguyệt Khê thu hồi tâm tư, lập tức phản bác, "Cô nương ta cứu người một mạng, vậy sao người không trả tiền cho ta?"

Hấn miễn cưỡng chìa tay về phía nàng mà không nói, Thu Nguyệt Khê khó hiểu bĩu môi, "Người có ý gì?"

Hấn chậm rãi mở miệng, "Người lấy hết đồ đạc của ta, hiện tại nên trả lại cho ta rồi, ta xem cách ăn mặc của tiểu thư cũng không phải người nghèo, nhưng lại khi dễ nam tử nhu nhược như ta, giặt sạch tiền còn chưa nói, ngay cả người cũng mang đi, thật sự là đáng xem thường mà!"

"Uy!" Thu Nguyệt Khê nổi trận lôi đình, chỉ thẳng tay vào mặt hấn mà chửi ầm ĩ, "Ông nội người, cô nương ta thấy người bị trọng thương, mới đem người về cứu người một mạng, có cái gì mà đáng bị xem thường a? Còn nữa, rõ ràng là ta thay người bảo quản các vật phẩm quý giá, tại sao người lại nói ta giặt tiền của người? Thật sự là lữ tân cần chuông chó, không biết phân biệt tốt xấu mà!"

Khóe miệng hấn rụt rụt vài cái, lữ tân cần chuông chó là gì vậy? "Nếu là như vậy, tiểu thư cứ việc nói đảng hoàng, tại sao cứ giữ lấy đồ của ta mà không để lại đây cho ta?"

Giờ phút này, Thu Nguyệt Khê bị kích động hoàn toàn, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cời lệnh bài đeo bên hông, ném đến cho hấn; lấy đai lưng bảo thạch trong tay áo, ném đến cho hấn; lấy khăn tơ vàng từ trong ngực ra, ném đến cho hấn; còn ngọc thạch trên cổ...cầm lên sờ...rồi lại tiếp tục đeo tiếp.

"Cô nương ta cứu người một mạng, dầu gì thì người cũng phải báo đáp một chút đi chứ, người không có gì hết, chính ta đã phải bỏ ra cả một trăm lượng bạc đó" Thu Nguyệt Khê mặt dày mày dạn nói.

Hắn cũng không nói gì thêm, tùy ý Thu Nguyệt Khê đeo ngọc thạch trên cổ.

Ngọc thạch Thu Nguyệt Khê đeo trên cổ cũng không phải ngọc bình thường, thật ra ngọc thạch đó được gọi là ngọc lưu ly, hình dạng lại óng ánh trong suốt như bình ngọc Thủy Mặc nhỏ, vật nhỏ lung linh tinh xảo khi đeo trên cổ Thu Nguyệt Khê lại lộ vẻ trong sáng thuần khiết.

Hắn mỉm cười, nhưng nụ cười đó biến mất rất nhanh, làm cho người ta không dễ phát hiện.

"Người nói, người nói, ngoài cái tảng đá này ra, người còn có thể đưa cô nương ta cái gì nữa? Người phải trả ta một trăm lượng!" Thu Nguyệt Khê chia tay ra trước mặt hắn, lại nói tiếp, "Đợi chút, công tử nè, có thể nói là ta cứu người một mạng a, người thử tính kỹ một chút, xem mạng của người đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ cần cho ta một nửa là được, ta tuyệt đối không phải người tham lam gì. Hi hi..."

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có, bây giờ thứ đáng giá nhất mà ta có chỉ là chính ta, nếu người nhất định đòi nợ, thì...ta lấy thân báo đáp được không?"

Khuôn mặt nhỏ của Thu Nguyệt Khê đỏ bừng lên, giật giật khóe miệng, làm bầm một tiếng, rồi liền xoay người bước ra bên ngoài.

Đôi mắt hắc thạch của hắn vậy mà lại lóe lên một tia sáng, nghe được âm thanh có chút bối rối của Thu Nguyệt Khê ở bên ngoài, "A Lực, đưa xe lại đây mau, chúng ta về nhà!"

Chờ bóng dáng Thu Nguyệt Khê khuất dạng, Hoa cô cô đột nhiên đi đến trước mặt hắn, cung kính quỳ xuống, "Gia, đã để ngài chịu khổ rồi!"

Nạp Lan Lạc liếc mắt về phía nàng nói, "Không sao, nhưng trước tiên người nên giúp gia giấu giếm hành tung trước, tạm thời không được để người của Nhật Lạc các tìm được gia!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Hoa cô cô tựa như muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lại không thể nói thành lời.

Nạp Lan Lạc lạnh lùng nói, "Có chuyện gì?"

"Ngũ hoàng tử điện hạ hôm qua đã đến trú ngụ tại Thu phủ!"

"À, vậy thì theo dõi hắn cho tốt, nhìn xem hắn đang giờ trò gì!" Khóe miệng Nạp Lan Lạc khẽ nhếch, ý tứ của hắn giống như có chút kịch vui để xem rồi.

Một nam tử mặc cẩm y màu lam chậm chậm bước trong sân Thu phủ, vừa nhìn liền cảm thấy hắn ôn tồn nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, ngũ quan hắn nhu hòa mang đến cho người ta một loại cảm giác ấm áp, lông mi thon dài, cánh mũi thẳng tắp, vừa nhìn liền biết không phải người tầm thường.

Hắn thường thức bối cảnh xung quanh, nơi đây không trưng bày nhiều vật phẩm quý trọng, nhưng hoa cảnh cùng bình phong ở đây, biểu lộ rằng chủ nhân nơi này là người nho nhã. Vốn trước mắt là một cảnh tốt đẹp, nhưng lại bị âm thanh cao vút của một nữ tử đánh vỡ.

"Người là người phương nào?"

Lý Minh xoay người đưa mắt nhìn, trong phút chốc, hắn cho rằng nàng kia là Thu Nguyệt Lạc, nàng mặc bộ quần áo màu trắng, tuy cũng có khí chất ưu nhã của người tiểu thư khuê các, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ hoạt bát, vì vậy hắn đoán được rằng nàng chính là Thu gia nhị tiểu thư trong truyền thuyết...

Lý Minh buồn cười nhìn nàng, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy có ánh sáng từ trên người nàng phảng phất bắn thẳng vào hắn, làm cho hắn không khỏi mờ mắt.

"Ta là khách của Thu phủ!"

"Khách? Vì sao ta lại không biết?" Thu Nguyệt Khê giật nhẹ miệng, "Mà tại sao người lại ở trong viện của ta?"

Thì ra chỗ này là nơi ở của nàng, Lý Minh cười nhạt, "Sáng sớm ta ra đây tản bộ, đi đến nơi này thì bị lạc đường"

Nàng gật đầu liên tục, con ngươi đảo một vòng, thần nhiên nói, "Uy, người biết rõ cô nương ta là ai không?"

Lý Minh cũng không vội vạch trần nàng, làm bộ lắc đầu

Thu Nguyệt Khê lập tức vui vẻ đến nỗi hận không thể tìm được cái đuôi mà vênh lên, "Ta nhìn người cũng có dạng hình người, rõ ràng tự ý xông vào nhà dân phải không? Ta đây vẫn là một nữ nhân khuê phòng, tính như vậy đi, chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, người lấy một ngàn lượng đưa cho ta, cô nương ta sẽ thả người đi, coi như chưa từng phát sinh ra chuyện gì hết, thế nào?"

Lý Minh nhướn mày, "Nếu ta không đưa thì sao? Có phải ta nên chịu trách nhiệm với người phải không?"

Lời vừa dứt, ai ngờ nàng lại nghiêng răng nghiêng lợi phát tay, "Di, chịu trách nhiệm không phải là quá dễ dàng cho người sao, người không có tiền mà cũng đòi cưới ta, người nghèo kiết xác, lấy ta thì tiện nghi cho người rồi!"

Hắn mở miệng cười, cảm thấy nàng thật thú vị, nhưng mà...sao lúc này nàng lại kéo tóc loạn cả lên, rồi còn kéo loạn cả y phục nữa? Sau đó....nàng đột ngột bắt lấy cánh tay của hắn, hướng ra ngoài viện la to, "Người đâu, có người vô lễ với ta, cứu mạng, có ai không! Nếu không thì tiểu thư ta sẽ bị người ta vô lễ á..."

"Cô nương, người thả ta ra đi, làm như vậy không hợp lý đâu a!" Lý Minh có chút rối, sớm biết nàng trả thù rồi thì xong đi, nàng cần gì phải làm cho chính mình chật vật như vậy?

"Có người vô lễ, cứu mạng, cứu..." Thu Nguyệt Khê cũng không đếm xỉa gì đến hắn, miệng vẫn cứ lầm bầm lời nói cũ.

"Nha đầu chết tiệt, người cút ra đây cho ta."

Đột nhiên một đôi giày bay mạnh tới, Thu Nguyệt Khê nhanh chóng đẩy Lý Minh ra, vừa lập tức ngồi xổm xuống tránh đôi giày, vừa quay đầu nhìn lại nơi giày rơi xuống mặt đất phía sau, chân kinh vô vô ngực, thuận tiện chỉ tay vào mặt đối phương chửi ầm lên, "Người lỗ mũi to, người không biết chân người thôi à, nếu không phải cô nãi nãi ta cơ trí, thì ta lại ngắt vài ngày rồi!"

Thu Nguyệt Khê càng nghĩ càng thấy giận, nàng đã nhiều lần bị Thu Đương ném giày như thế này, kết quả là tới tận vài ngày sau nàng vẫn còn ngửi thấy loại mùi hương ngậy mũi này, haiz, chân của vị phụ thân đại nhân này, không hiểu sao mẫu thân nàng lại có thể chịu đựng được trong ngần ấy năm.

Thu Đương tức giận đến đỏ mặt tía tai, mắng xối xả, "Nha đầu chết tiệt nhà người, người lại dám một đêm hôm qua không về nhà, làm hại gia gia người một đêm không ngủ, làm hại mẫu thân người không ngủ một đêm, quan trọng nhất là làm hại cha người là ta, phải quý cả một đêm trên từ đường, hôm nay cho dù người có mọc cánh, lão tử cũng sẽ nhất định đánh người gãy cánh!"

A Lực cùng tiểu Hồng nhanh chóng chạy tới, còn chưa kịp giải thích với Thu Đương vì sao tiểu thư nhà mình đêm qua không về nhà, lại chứng kiến Thu Chính đại nhân cường tráng lại cúi xuống một đôi giày nhắm hướng Thu Nguyệt Khê mà ném tới.

Nàng lần nữa may mắn tránh được cuộc tập kích của đôi giày, nhưng bất hạnh thay, giày lại bay đến mặt của a Lực, a Lực toàn thân cứng đờ, kìm nén bức bối mà nhỏ giọng, "Tiểu Hồng, cứu ta"

Thu Nguyệt Khê một lần hết sức cảm khái, vô cùng bội phục võ công mà Thu lão tướng quân truyền thụ cho nàng, nếu không phải nhờ lão nhân gia, chi sợ nàng không bị đánh chết thì cũng bị ngạt hơi thôi mà chết, trong nội tâm, nàng mặc niệm cả trăm ngàn lần, Thu lão tướng quân người quá tốt.

"Uy, lỗ mũi to, lão tử ta ngày hôm qua cứu người, nên mới có chuyện một đêm không về nhà, người vì sao không để cho lão tử giải thích rõ ràng chứ? Lão tử đây là đang làm chuyện tốt, người dựa vào cái gì mà ném giày vào người lão tử?"

"Nha đầu chết tiệt, người không biết lớn nhỏ thì thôi đi, bây giờ còn nói hươu nói vượn, người cứu người, hừ, người chỉ cần đừng hại người, toàn bộ Tàn Hoại, từ lớn đến bé đều nguyện ý ở trước cửa Thu phủ nhà ta mà thả pháo ăn mừng rồi!" Thu Đương lửa giận ngút trời "Người mau đến kho hàng úp mặt vào tường sám hối cho ta!"

Thu Nguyệt Khê tựa hồ như bị kích thích, đứng chết lặng, lắc đầu liên tục, vừa nghĩ đến chính mình lại phải đi đến kho hàng úp mặt vào tường sám hối, đó là một hình phạt đẳng cấp tàn khốc đến cỡ nào, ở đó, nàng tính đi tính lại bao nhiêu bạc, bao nhiêu bảo bối cả nửa ngày trời, nhưng rốt cuộc những thứ đó đều không phải của nàng, để nàng làm việc này, không bằng giết nàng còn tốt hơn.

Lý Minh nhìn trò hay một hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói, "Thu tướng quân, không bằng ngài nể mặt Minh, hãy bỏ qua cho Nhị tiểu thư lần này đi"

Thu Đương sững sờ, lúc này mới chú ý đến Ngũ hoàng tử điện hạ đường đường đứng trước mặt mình, hơn nữa, còn nhìn đến bản thân mình cử chỉ hành động lại bất nhã như vậy, nét mặt già nua đỏ lên, ngượng ngùng nói, "Lý....Lý công tử, ngài....sao ngài lại ở đây?"

"Thì ra là như vậy! ha ha...." Thu Đương lúng túng cười, đều tự trách mình quá nóng giận, mà không để ý đến Ngũ hoàng tử cũng ở chỗ này, haiz, hôm nay thật sự là đã bêu xấu trước mặt hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: MẶT DÀY MÀY DẠN

"Xú nha đầu, người còn dám trở về, người trở về để làm gì? Không chết ở bên ngoài luôn đi?"

Thu Đương vừa mới im miệng, Thu lão tướng quân lại đỏ mặt tía tai mắng, "Người xem lại mình một chút đi, có nữ nhân ở tuổi cập kê nào như người không, vô tích sự không chịu thay đổi, bất hảo không chịu nổi, lão tử thấy người về sau ngay cả một tấm chồng cũng sẽ không tìm được"

"Xú lão đầu, người rõ ràng là đang nguyên rửa ta, ta nói người, đến khi người xuống hoàng tuyền rồi, Thu Phương Ngạo cũng còn chưa cho người ầm được tôn tử nữa kìa!" Thu Nguyệt Khê so tài đối đáp.

Thu lão tướng quân tròn mắt nhìn, "Hắn dám! Nhưng ngược lại người, ta xem toàn bộ công tử Tàn Hoại này, còn ai dám cưới người, nếu hắn dám rước người, gia gia người là ta, sẽ dám cho hắn làm cháu nội!"

"Được, nếu ta gả được ra ngoài, ngươi chờ chút mà kêu ta một tiếng bà nội đi!" Thu Nguyệt Khê không hề nghĩ ngợi mà nói tiếp, rồi lại suy nghĩ thêm một chút, tựa hồ như còn sót gì đó, lại nói thêm một câu, "Nhớ rõ, còn có tài sản của Thu gia, toàn bộ đều là của một mình ta"

"Xứ nha đầu, ngươi còn dám dõm ngó đến tài sản của Thu gia, xem ta có đánh chết ngươi hay không!"

Lý Minh buồn bực suy tư, tính tình của Thu gia nhị tiểu thư này là giống Thu tướng quân, mà tính tình của Thu tướng quân cũng là theo...Ách...nguyên lai là giống Thu lão tướng quân.

"Khụ khụ khụ...Phụ thân đại nhân, người bớt tranh cãi một chút đi!" Thu Đương hướng hần nháy mắt ra hiệu. Lúc này, Thu lão tướng quân mới chú ý tới Lý Minh, không khỏi lung tung mà ho khan, "Ha ha... Cựu thân cùng xứ nha đầu này chỉ đùa một chút thôi, đã làm cho Ngũ hoàng tử chê cười rồi"

Lúc này, hai nữ tử từ từ trong sân nhỏ vội vàng đi ra, người thứ nhất là một phụ nhân, vóc dáng mỹ lệ, thùy mị thướt tha, người này là Thu phu nhân; mà người kia, vẻ mặt xinh đẹp như hoa, mày như vẽ, như một đoá hoa sen mới nở, thật là thích mắt, mà nàng, chính là trưởng nữ Thu gia, Thu Nguyệt Lạc

Thu Nguyệt Lạc cấp tốc đem bao đồ nhét vào trong ngực Thu Nguyệt Khê, nói "Ta chuẩn bị cho ngươi 3 bộ quần áo để thay đổi, đều là màu trắng mà ngươi thích, ngươi không được đòi hỏi"

Thu phu nhân đem ngân phiếu nhét vào tay Thu Nguyệt Khê, thuận tiện uy hiếp, "Cho ngươi hai trăm lượng, không được tiêu xài quá nhiều, mua cái gì đều phải suy nghĩ cho kỹ, sau này khi phụ thân ngươi hết giận, nhớ phải đem tiền trả lại đầy đủ cho ta"

Hai người đột nhiên trăm miệng một lời nói, "Còn không đi mau?"

"Nó dám!" Thu Đương không nói hai lời, liền tiến lên muốn bắt Thu Nguyệt Khê lại, không ngờ lại bị Thu phu nhân túm cổ, đều biết Thu Đương xưa nay nổi tiếng sợ vợ, hiện thời lại bị phu nhân hần túm cổ, tất nhiên là sẽ không dám nhúc nhích nửa phần

Thu Nguyệt Khê nhìn thấy tình thế này liền chạy vắt giò lên cổ, vừa chạy vừa la to, "Cô nãi nãi ta nhất định sẽ trở về!"

"Tiểu thư, đợi bọn ta với..." A Lực cùng tiểu Hồng chạy đuổi theo đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát sau, một phụ nhân nữa xuất hiện, trên tay cũng ôm một bao đồ lớn, nhanh chóng đuổi theo, "Tiểu thư a, người chạy chậm một chút, mang theo vú nương ta nữa a"

Lý Minh miệng mở rộng hết cỡ mà xem tuồng vui này, bởi vì cười nên không thể khép miệng được, trước đó vài ngày, người Thu gia xuất hiện trước mặt hần, đều mang bộ dạng chính nghĩa lăm lăm. Nhưng ngày hôm nay... Thu Đương cùng với Thu lão tướng quân quả thật làm cho hần phải mở rộng tầm mắt.

Thu phu nhân hừ một tiếng với Thu Đương, sẵn giọng nói, "Đi rửa chân ngay! Nếu mà đêm nay chân vẫn thối như vậy thì đừng hòng lên giường của lão nương, hừ!"

Thu Đương cúi đầu xuống xin lỗi, đợi lúc Thu phu nhân đã rời đi, Thu lão tướng quân ho khan một tiếng, gằm nhẹ, "Ngươi thật là không có tiền đồ!"

Thu Đương đen mặt phản bác, "Phụ thân đại nhân a, khi mẫu thân còn sống, không phải ngài cũng rất sợ vợ sao?"

Thu lão tướng quân lập tức đỏ mặt, "Nó bây, nam nhi Thu gia ta, người nào cũng lãnh huyết cương trực, có khi nào sợ qua vợ của mình đâu, ngược lại chỉ có tiểu tử thối nhà ngươi mới sợ vợ như vậy, ngươi không giống con trai của lão tử chút nào hết, hừ! Thật mất mặt!" Lời dứt lời, Thu lão tướng quân phát tay áo rời đi.

Lý Minh có cảm giác hoài nghi sự hiện hữu của mình lúc này, hần cứ đứng như vậy mà không ai để ý tới hần. Người này vừa đi người kia cũng rời đi, không ai nói với hần tiếng nào cả. Trong nội tâm hần vô cùng phiền muộn, đang định rời đi, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy một miếng ngọc bội lẳng lẳng nằm trên mặt đất, hần khom lưng nhặt lấy ngọc bội, lại thấy trên mặt ngọc bội có khắc hai chữ "Nguyệt Khê", miệng hần lại lần nữa nở nụ cười, trong nội tâm liền nói nhất định lần sau gặp sẽ trả lại cho nàng.

Thu Nguyệt Khê bước chân đi vào nhà gỗ, liếc mắt về phía nam tử phong hoa tuyệt đại đang dựa lưng vào cửa, thấy nàng trở lại liền nở nụ cười nhạt, mà ngay cả tiểu Hồng lẫn vú nương, sau khi nhìn thấy nụ cười này đều bị hần mê hoặc hoàn toàn, Thu Nguyệt Khê thiếu điều chảy nước miếng, hai mắt tròn ngược, nói móc "Sít, sít, sít, trên đầu chữ sắc có một cây đao mà!"

"Ừa...thương thế ngươi còn chưa tốt, ngươi ra tới đây để làm gì?" Thu Nguyệt Khê lăm bằm đi đến trước mặt hần, chỉ nghe hần nhỏ nhẹ nói, "Ta biết ngươi sẽ trở lại"

"Á?" Thu Nguyệt Khê còn chưa kịp phản ứng được đến cùng ý tứ của hần là gì, khóe miệng hần lại nhếch lên, tự tin nói, "Bởi vì ngươi không bỏ ta được..."

Thu Nguyệt Khê khịt mũi coi thường, chuẩn bị phản bác nhưng hần lại nói tiếp, tuy nhiên lời chưa nói hết, "bảo bối..." thì Thu Nguyệt Khê đã mở to mắt, kích động nắm lấy tay hần nhìn hần chăm chú, "Bảo bối, bảo bối gì? Nó ở đâu? Phải tìm ở nơi nào? Có bao nhiêu bảo bối..."

Nạp Lan Lạc không cam tâm nhìn vào bộ dạng tham tiền của Thu Nguyệt Khê, hơi nhui mày, "Nếu nam tử khác cho ngươi tiền, ngươi cũng bắt tay họ như vậy sao?"

"Ngô...Để ta suy nghĩ coi, bình thường nếu gặp loại nam tử có vóc dáng thon dài như ngươi, ta cũng sẽ trốn tránh! Bởi vì, ta chỉ khi để người so với ta yếu hơn thôi" Thu Nguyệt Khê đồng đặc nói, chẳng biết tại sao nàng từ nhỏ đã thấp bé hơn so với nam tử rất nhiều, nên đương nhiên, khi gặp phải nam tử tráng kiện, mạnh mẽ hơn mình thì nàng sẽ phải lui binh nhượng đất.

Nghe xong lời này, Nạp Lan Lạc mới hài lòng gật đầu, "Tốt nhất nên như thế, nhớ kỹ, về sau không nên tùy tiện ôm ôm ấp ấp nam tử khác, ngươi là nữ tử, vạn nhất có việc xảy ra, thì còn ai dám lấy ngươi nữa chứ?"

Thu Nguyệt Khê mãnh liệt trợn mắt, tại sao người này cùng phụ thân lỗ mũi to của nàng đều có cái đức hạnh giống nhau vậy chứ....

"Ngươi biết vì sao ta bị trọng thương như thế này không?" Nạp Lan Lạc hỏi

Thu Nguyệt Khê lắc đầu..

"Bởi vì ta và các huynh đệ cùng nhau hộ tống bảo vật, trên đường đi bị thổ phỉ chặn lại, ta vì bảo vệ bảo vật, nên cùng với rương bảo vật này nhảy xuống vách núi, cho nên..."

Nạp Lan Lạc đột nhiên dừng lại, hướng Thu Nguyệt Khê phất phất tay, Thu Nguyệt Khê lập tức hiểu ý, vội vàng đi đến bên cạnh hắn, chỉ nghe âm thanh nhẹ nhàng của hắn truyền đến bên tai, trên người hắn lại có mùi hương Thanh Liên thanh thoát, nhẹ nhàng mà khoan khoái lại vô cùng dễ ngủ, thậm chí, sau khi nâng ngửi qua lại có thêm chút mê ly.

"Ngươi giúp ta trở về chân núi kia, tìm đám thi thể đó cùng rương bảo vật, ta sẽ chia đôi cho ngươi, như thế nào?"

Thu Nguyệt Khê nở nụ cười tham lam, gật đầu như gà con mổ thóc, "Được, được, tất nhiên là được, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nên lên đường thôi" Há, đợi chút, việc này không nên chậm trễ, ta dùng thành ngữ tốt như vậy sao, ha ha ha!

Nạp Lan Lạc đột nhiên cả người mềm mại vô lực tựa trên người Thu Nguyệt Khê, vốn là cánh cửa phải chịu sức nặng cơ thể hắn, nay đổi lại thành Thu Nguyệt Khê.

Thu Nguyệt Khê vì nể mặt rương bảo bối của hắn, cho nên tuyệt đối sẽ không trở mặt cùng hắn, cũng tuyệt đối không thể đánh một quyền vào gương mặt tuấn mỹ của hắn, chỉ có thể chịu đựng sức nặng từ thân thể hắn, hắn mềm mại nằm sấp dựa trên người nàng, yếu ớt nói, "Nhưng bản thân ta bị trọng thương, hiện thời vẫn chưa khỏe hẳn, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Được mà...chuyện này dễ xử lý thôi." Thu Nguyệt Khê nghiêng đầu hướng ra ngoài hô to, "A Lực, đem xe ngựa đến cửa hàng mua một tảng chặn bông, không. Hai tảng! Sau đó chúng ta sẽ xuất phát ngay". Sau đó xoay đầu lại nhìn hắn, do không cẩn thận nên môi nàng lại sạt qua gương mặt hắn, trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đỏ lên, mắt tự nhiên nói, "Này, vậy có được không?"

Nạp Lan Lạc ngược lại không thêm đề ý, gật gật đầu, khoe môi khẽ nhếch nói, "Được!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: THIÊN MỆNH DO NGƯỜI ĐỊNH

Trong xe ngựa, Nạp Lan Lạc nằm rất ưu nhã, thật giống như con mèo lười biếng nhưng cao quý, không bị phiền nhiễu bởi bụi trần, mà Thu Nguyệt Khê, bởi vì đường núi lắt lư, nên nàng ở trong xe cũng bị lung lay đến nỗi sắp ngất, run lên run xuống, cuối cùng nhịn không nổi đành hướng a Lực ngoài xe nói lớn, "Ngươi đánh xe gạo mạng, lại lắt lư như vậy, tiểu thư ta ở trong xe muốn tiểu ra quần rồi đây này..."

A Lực bên ngoài xe thật không còn lời gì để nói, vừa rồi không phải chính tiểu thư nói hắn phải đi thật nhanh sao? Aiz...

Nạp Lan Lạc cũng không mở lời, nhưng ánh mắt đầy ý cười, hắn biết rõ nàng là tiểu thư gia đình danh gia, nhưng lại nói năng thô tục như vậy, thật là...có phong cách riêng a!

Thu Nguyệt Khê nhìn hắn một bộ dạng tao nhã mà hường thụ nên có chút nộ khí, dùng chân đá đá hắn, "Này, ngươi đừng ngủ, đường xa xa như vậy, chúng ta nói chuyện đi, được không?"

Nạp Lan Lạc vẫn nhắm mắt như cũ nhưng mở miệng hỏi, "Ngươi tên gì?"

"Thu Nguyệt Khê, cô nương ta chính là nhị tiểu thư Thu gia. Ở Tàn Hoài này, có thể nói là sấm bên lỗ tai heo a, còn ngươi?"

Như sấm bên lỗ tai heo? Đầu heo sao? Aiz, đây cũng không phải trọng điểm gì...

"Nha, ta đây sao lại đàn như vậy chứ, tới bây giờ vẫn không biết tên ngươi là gì?"

Hắn nhẹ giọng nói, "Nạp Lan Lạc"

Thu Nguyệt Khê gạt đầu ứng phó, tên này lại có họ kép, càng khẳng định được là người có tiền á.

Nạp Lan Lạc đột nhiên mờ mắt ra nói, "Người không nhớ ta sao?"

Thu Nguyệt Khê nghi ngờ nói, "Ta trước kia có khi đi qua người sao? Cho nên bây giờ người mới tìm ta báo thù?"

Khỏe miệng Nạp Lan Lạc giật giật, ngờ đâu nàng lại lầm bầm nói tiếp, "Cũng đúng thôi, toàn bộ Tần Hoài này, ai vừa nghe đến đại danh của cô nương ta đều hận không thể bóp chết ta, đương nhiên, đây cũng là do phụ thân của ta thường xuyên nói. Nhưng cô nương ta trời sinh tính tình tiêu sái, thích làm cái gì thì làm cái đó, những thứ cô nương thường ngày công trước bước không ra, công sau nhào không tới đều tro trên mà đổ kị ta!"

Suy nghĩ một hồi lâu, nàng lại bổ sung, "Cho nên, bốn cô nương cũng chưa từng quan tâm tới cái danh tiếng gì đó. Hơn nữa, danh tiếng rốt cuộc là cái gì chứ? Bất quá, chỉ là tiếng tăm vang dội thôi, cứ để cho bọn họ đồn đãi đi, bất quá sau khi ta trăm tuổi, nói không chừng cô nương ta lại trở thành một điển tích để chúng nữ nhân sùng bái, ha...ha.."

Nạp Lan Lạc sớm đã không muốn nói gì, khép đôi mắt lại, đắp chăn mền lên người, hẳn nghĩ hẳn sẽ không cùng cô nương này nói nhiều thêm một chữ nữa, nhưng Thu Nguyệt Khê tựa hồ như không hiểu được việc nhìn mặt người mà nói chuyện, nàng vẫn cứ như cũ, liên tục thì thào

Xe ngựa đi được hồi lâu, a Lực rút cuộc cũng dừng lại nói, "Tiểu thư, đến rồi!"

Thu Nguyệt Khê nhảy xuống xe ngựa, chuẩn bị đỡ Nạp Lan Lạc xuống, kết quả...

Nạp Lan Lạc lắc tay, cũng không cho Thu Nguyệt Khê sờ đến, mà thản nhiên xuống xe, không do dự bước lên phía trước. Nàng bĩu môi, ta đắc tội với người khi nào? Chẳng lẽ cuộc sống tiêu sái của mình cũng làm cho hắn ghen ghét?

Nạp Lan Lạc che ngực, chậm rãi đi đến đám thi thể trước mắt, liền chứng kiến thi thể thủ hạ của hắn - Mộc Kim, cả người đầy máu nằm trên mặt đất, hắn không đành lòng nhìn tiếp.

Tựa hồ những tình cảnh ngày hôm qua như mới phát sinh trước mắt, Nạp Lan Lạc mím môi, hít sâu, chậm rãi nhắm mắt lại, Thu Nguyệt Khê đột nhiên đi đến trước mặt hắn, lấy khăn tay ra đưa cho hắn, "Người đang khóc?"

Nạp Lan Lạc sau khi mở mắt lại phát hiện mắt hắn hơi xót, đúng vậy, hắn đang chảy nước mắt, khoảng thời gian mười hai năm lâu như vậy, hắn tưởng mình đã quên chảy nước mắt là như thế nào rồi. Nhưng hắn cũng không tiếp nhận khăn tay, hơn nữa một tay lại kéo Thu Nguyệt Khê đến lòng ngực của hắn.

Đối với việc Nạp Lan Lạc tự nhiên ôm mình vào lòng, đầu tiên, Thu Nguyệt Khê chỉ giật mình, nàng chưa bao giờ cùng với nam tử nào thân cận qua như vậy, nên nàng có chút bối rối, nghĩ nghĩ muốn đẩy hắn ra nhưng lại nghe được âm thanh khàn khàn mà bất lực của hắn, "Ta rất ngốc phải không? Nếu không, vì sao ngay cả người ta muốn bảo vệ mà ta cũng không làm được?"

Nội tâm Thu Nguyệt Khê bỗng nhiên đau xót, hắn nhìn như người không hề nhiễm khói lửa nhân gian, bộ dạng vô tư vô lự như vậy, lại dễ dàng làm cho người ta đau lòng. Nàng đã từng thấy qua bộ dạng chật vật nhất của hắn, cả người toàn là máu, tóc rối bời, vẫn là nàng từ trong đồng người chết này mà cứu hắn ra, khi ấy, nàng vẫn chưa từng cảm nhận được hắn đau đớn đến như vậy, nhưng hôm nay, hắn lại làm cho người ta cảm nhận được ngay cả hô hấp cũng rất đau.

Thu Nguyệt Khê nhẹ nhàng vòng tay ra sau, vỗ vỗ lưng hắn, "Ai nói vậy? Bọn họ đều là cam tâm tình nguyện vì người mà chết. Nếu nói là thiên định nhân mạng, nhưng ta cảm thấy, thiên mệnh đều là do người định, cả đời này, ông trời chỉ quyết định nơi người sinh ra cùng thân phận của người, nhưng con đường mà người đi phía trước lại tùy tâm của người mà thay đổi. Không phải là người không bảo vệ được người bên cạnh mình, mà là, những người đó đều có con đường riêng của họ, người không thể định được mệnh của họ, nhưng bọn họ lại có thể kết thúc mạng của chính mình!"

Nạp Lan Lạc yên lặng nghe, ai nói Thu Nguyệt Khê cái gì cũng không biết, ai còn nói Thu Nguyệt Khê cũng chỉ biết nói lời sai?

Thu Nguyệt Khê ôm hắn tiếp tục nói, "Người không cần cảm thấy tự trách, cũng không cần phải cảm thấy đau lòng, nếu để cho những người vì người hi sinh tính mạng chứng kiến bộ dạng này của người, thì họ sẽ cảm thấy không đáng vì người mà trả giá mạng sống của mình như vậy, việc bây giờ người nên làm là phải khiến cho mình trở nên cường đại hơn, đến lúc đó, những người muốn hại người cũng không dám động thủ nữa"

Nạp Lan Lạc cười thầm, nhẹ nhàng gọi tên nàng, "Thu Nguyệt Khê..."

Thu Nguyệt Khê "Ừ" một tiếng lại nghe hắn nói, "Gặp được người thật tốt!"

Giờ khắc này, trong lòng nàng đột nhiên có một thứ chân tình không hiểu xông lên não, phảng phất như những lời nói này nàng đã từng nghe qua ở đâu đó, nàng cố gắng nắm bắt nhưng những ý tưởng này lại xẹt qua rất nhanh, đến tận cùng, nàng vẫn không nhớ nổi đã nghe khi nào, chỉ thấy, bóng dáng Nạp Lan Lạc đột nhiên xông vào lòng mình, bộ dạng áo trắng phong hoa tuyết nguyệt đó vội vàng chiếm hết cả trái tim nàng...

Nạp Lan Lạc buông Thu Nguyệt Khê ra, sau đó yên lặng xoay người muốn rời khỏi đó, nàng đột nhiên lại gọi hắn hỏi, "Vì sao người không tìm chỗ chôn cất thủ hạ của mình? Chẳng lẽ người muốn để mặc hắn và những người kia nằm đó sao? Ngờ...cái gì...phoi thấy cái gì đó..."

Nạp Lan Lạc xoay người nhẹ giọng nói một cách bất đắc dĩ, "Phoi thấy nơi hoang dã!"

"Đứng đứng đứng, phơi thầy hoang dã, ta quên, ha ha..." Thu Nguyệt Khê cười cười.

Mặt Nạp Lan Lạc không có chút thay đổi nói, "Không phải ta không muốn chôn, nhưng ta bất lực!"

"Ta tuyệt đối không tin trên đời này có chuyện bất lực, không ai có thể làm cho người bất lực được!" Thu Nguyệt Khê cắn môi, hướng về phía a Lực la lớn, "A Lực, người đến mang những người này đi, chúng ta tìm một chỗ chôn họ"

Trong mắt Nạp Lan Lạc hiện lên tia sáng, cô nương bé nhỏ này, trong sáng như trăng thu, không có gì biểu lộ nàng đã trải qua tang thương của năm tháng, mà lại có bộ dáng không sợ trời không sợ đất, hướng về chính hấn nháy mắt.

Trong lòng hấn run lên, trong mười hai năm qua, bên cạnh hấn chỉ có những huynh đệ đồng sinh cộng tử, nhưng lại chưa bao giờ có người đứng bên cạnh hấn, vì hấn mà trả giá. Thu Nguyệt Khê, chính là nữ nhân mà hấn luôn tâm niệm, quả nhiên không giống người thường!

Nạp Lan Lạc gật đầu cười nhạt, "Được, ta nghe lời người!"

Thu Nguyệt Khê cười hoạt bát một tiếng, đi đến trên xe ngựa, ôm một bình rượu xuống, chạy đến bên cạnh thi thể, đem rượu vung lên trên mặt đất, rồi lấy ra diêm đốt dùng lực để thổi, diêm đốt vừa cháy lên, nàng đem nó ném tới trên các thi thể rồi lập tức chạy đi.

Nạp Lan Lạc nhìn tia lửa tỏa ra bốn phía, trong nháy mắt đã nuốt trọn đồng thi thể. Quả nhiên là biện pháp tốt. Lúc này hấn vẫn còn bồng bênh như đang ở cõi thần tiên, lại cảm giác được một bàn tay nắm lấy tay hấn dắt đi, "Chúng ta đi nhanh lên!"

Nạp Lan Lạc ngưng thần nhìn chăm chú vào nàng rồi gật đầu, nữ nhân này, đã làm cho hấn có nhiều cái ngoài ý muốn, nàng tuy tham tiền nhưng lại ra tay hào phóng, nàng tuy vô tích sự nhưng tâm địa lại lương thiện, nàng yêu mạng nhưng lại làm việc không sợ trời không sợ đất...

Hấn phát ra tiếng nói từ sâu trong nội tâm, tùy ý để nàng dắt tay mình đi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: NGŨ CÙNG GIƯỜNG

Nạp Lan Lạc giương mắt nhìn mộ phần lạnh lẽo của Mộc Kim, trên mặt bia gỗ cũng không hề khắc chữ, mang đến cho người ta cảm giác thê lương, hấn nhớ lại từ lúc hấn 6 tuổi, bên người hấn không có ai ngoại trừ một người tên là Mộc Kim, luôn bên cạnh hấn suốt ngày không rời, trong ngày thường, hấn cũng không thích nói chuyện, nên Mộc Kim cũng dưỡng thành tính tình lạnh lùng.

Kể từ một khắc kia hấn đeo mặt nạ bước vào cung, cung nhân đối với hấn lạnh nhạt, hơn nữa đồ ăn mang đến cho hấn cũng sơ sài, có khi hấn đói bụng, Mộc Kim liền vụng trộm lên đến Thượng thực cục lấy thức ăn, đem chia ra cho cả hai người ăn.

Trong cung, cũng chỉ có Mộc Kim xem hấn là chủ tử, cung kính gọi hấn một tiếng chủ thượng.

Có khi Âu Dược Hách Thanh vụng trộm đến thăm hấn, thuận tiện đem theo một ít thức ăn, Mộc Kim cũng chưa bao giờ ăn, đều để lại hết cho hấn, Mộc Kim luôn miệng nói thuộc hạ như thế này, thuộc hạ như thế kia, nhưng kỳ thật Mộc Kim đã xem hấn như em trai để đối đãi.

Có thể nói, không có Mộc Kim, cũng không có Nạp Lan Lạc ngày hôm nay.

Thu Nguyệt Khê xa xa nhìn lại, Nạp Lan Lạc bạch y bồng bênh, một bộ dạng cao cao tại thượng làm cho người ta cảm thấy không dám trêu cao, kỳ thật, nếu không phải như vậy, hấn so với bất kỳ kẻ nào đều cần sự quan tâm hơn, chỉ thấy hấn lẳng lặng đứng như vậy, cũng đủ khiến cho nàng đau lòng, phảng phất như trên đời này, duy nhất chỉ có một mình hấn, một người cao ngạo nhưng bất lực.

A Lực bĩu môi, khó chịu nói, "Ta chưa bao giờ thấy qua bộ dạng hảo tâm của tiểu thư như bây giờ, hôm nay bị vị công ty kia chiếm tiện nghi không nói, lại còn lấy ra một vò rượu ngon, chỉ vì giúp hấn đốt những thi thể kia. Nếu thường ngày, phạm là nam nhân nào có ý muốn chiếm tiện nghi của tiểu thư người, cũng đều bị người đánh một quyền ngã lăn hết"

"Nhiều chuyện" Thu Nguyệt Khê ngắt lời nói, "Ta sao giống như lời người nói được, tiểu thư ta thường ngày tâm tính cũng vô cùng lương thiện nha, chỉ là người không biết thôi" A Lực lập tức lộ mặt chán chớ, "Dạ dạ dạ, tiểu thư nhà ta mới là người lương thiện nhất. Chỉ là tiểu thư tâm địa bỏ tất ỏi, khi nào người mới có thể đem tiểu Hồng hứa gả cho ta đây?"

Thu Nguyệt Khê chau mày, giật giật khóe miệng nói, "Vú nương còn chưa nhả ra, ta vì sao phải đáp ứng người chứ?"

"Sao tiểu thư lại nói vậy, tiểu Hồng là tri kỷ của tiểu thư người, người nói đông, nàng cũng không dám đi tây!" A Lực ra sức vuốt mông ngựa, không chút nào có khí khái nam nhi.

"A Lực à!" Thu Nguyệt Khê vỗ vỗ bả vai a Lực, nói vài lời thăm thía, "Chờ tiểu thư ta được gả đi trước, ta sẽ cho phép tiểu Hồng gả cho người!"

A Lực khóc nức nở, "Đến ngày tháng năm nào thì tiểu thư người mới gả được ra ngoài a???"

"A Lực, từ xưa đã được lưu truyền một câu nói, được Thu Nguyệt Khê ta như được thiên hạ!" Thu Nguyệt Khê mặt dày mày dạn nói, "Cho nên, người chó nên lo lắng đến chung thân đại sự của tiểu thư ta!"

Đến giờ Tuất, đám người bọn họ mới về tới nhà gỗ, chỉ là thân thể Nạp Lan Lạc có chút nóng lên, nên Thu Nguyệt Khê vội vàng đỡ hắt lên giường, nàng còn chưa kịp lui thân người ra liền bị hắt chặn ngang ôm lấy, mùi hương Thanh Liên dễ ngửi làm cho nàng cứng đờ thân thể không thể nhúc nhích.

Hắt ôm chặt nàng, hơi thở nặng nề chậm chậm phun trên cổ nàng, nói, "Thu Nguyệt Khê, đừng đi..."

A Lực thấy tình thế trước mắt vội vàng che tay, đỏ mặt nói, "Tiểu thư à, người là nữ nhân, sao có thể tùy tiện để cho nam nhân ôm ấp giữa ban ngày ban mặt thế này chứ"

"A Lực, bây giờ là buổi tối mà!" Thu Nguyệt Khê hắng giọng nói.

"Á, hiểu rồi, ý người là buổi tối có thể cùng nam nhân ôm ấp đúng không?"

Khi tiểu Hồng đi vào, chứng kiến cảnh tình này, mặt lại càng đỏ tới mang tai, run rẩy nói, "Tiểu...tiểu thư a, người...người...sao có thể...có thể...."

Thu Nguyệt Khê cũng muốn tránh đi cánh tay của Nạp Lan Lạc, nhưng mà khí lực của hắt quá lớn, cho nên nàng đành bất lực không giãy giụa nữa, nàng lẳng lặng nghe hắt rừ rừ bên tai mình, "Mẫu thân, mẫu thân...đừng bỏ con lại được không? Lạnh...lạnh..."

Thu Nguyệt Khê lập tức hướng về phía tiểu Hồng và a Lực mà la lên, "Còn nhìn cái gì nữa mà nhìn! Không nghe hắt nói lạnh sao? Ở đây sưng sờ cái gì vậy? Mau đi đến phòng ta, đem chăn mền của ta lại đây ngay"

"Tiểu thư à, chẳng lẽ hôm nay người muốn...muốn thu phục cô gia tương lai tại đây luôn sao?"

"Muội không nhìn thấy hắt bây giờ không chịu buông ta ra hay sao? Chẳng lẽ muội muốn để hắt chết rét à!" Thu Nguyệt Khê hét lớn làm tiểu Hồng co rúm, chỉ có thể vội vàng đi lấy chăn mền.

Aiz, đều nói nữ nhân người nào cũng hướng ngoại, quả thật như vậy a!

A Lực muốn mở miệng nói, nhưng lại bị Thu Nguyệt Khê nghiêng răng uy hiếp, "Nếu người dám nói với phụ thân mẫu thân của ta một lời nào, người coi chừng ta sẽ đem tiểu Hồng gả ngay cho người khác luôn"

Ách, lại bị uy hiếp, a Lực lần nữa lấy tay che mắt, vừa lăm bắm vừa rời phòng, "Thời tiết hanh khô, coi chừng nữ nhân chanh chua..."

Thu Nguyệt Khê rón rén đắp kín mền cho hắt, nhét căng góc mền, cả người đều bị hắt ôm cứng vào trong ngực, nên có thể người được hết sức rõ ràng mùi hương Thanh Liên đặc biệt trên người hắt.

Đội tiểu Hồng đi tới, liền chứng kiến ánh mắt chuyên chú của tiểu thư nhà mình, nhẹ nhàng than thở, tiểu thư rốt cuộc cũng nhập hang sói rồi, không được, phải nhanh chóng trở về báo cáo với nương, phải vì hạnh phúc của tiểu thư mà suy nghĩ, ngày mai nhất định phải bắt hắt chịu trách nhiệm với tiểu thư. Hà..hà..., lần này cô gia tương lai xem như có trốn cũng không thoát.

"Tiểu thư, chăn mền đến đây!" Tiểu Hồng nói.

Thu Nguyệt Khê không thèm nhìn đến tiểu Hồng mà gằm nhẹ, "Đầu óc muội bị lừa đá rồi à, còn không mau đắp lên"

Khóe miệng tiểu Hồng rụt rụt, nàng chưa bao giờ thấy qua tiểu thư quan tâm ai như thế, hôm nay thấy được, nàng lại có cảm giác bộ dạng này của tiểu thư thật không có tiền đồ chút nào, aiz...nàng phải vì hạnh phúc của tiểu thư mà suy nghĩ lần nữa, ngày mai chắc chắn sẽ rất ác liệt. Nếu hắt không chịu cưới tiểu thư, thì đành phải để hắt gả cho tiểu thư vậy, ừ, liền làm như vậy đi.

Tiểu Hồng nhẹ nhàng đóng cửa, Thu Nguyệt Khê sờ sờ trán vẫn còn đang nóng của Nạp Lan Lạc, hắt tựa như cũng cảm giác được nàng chạm vào hắt, trong phút chốc thân thể hắt thoáng buông lỏng một chút, không hề dùng sức như trước nữa.

Thu Nguyệt Khê khẽ mỉm cười, dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán hắt, "Nạp Lan Lạc, người bây giờ không được nghĩ ngợi lung tung gì hết, nghỉ ngơi thật tốt đi, ta sẽ luôn ở bên cạnh người, được chứ!"

Hắt nhỏ giọng râm rì gì đó, rồi dần dần buông lỏng mà thiếp đi.

Qua một chút, Thu Nguyệt Khê giương miệng rộng, ngáp một cái, ngấm lại nàng cũng đã có một ngày không ngủ ngon giấc, rồi sau đó cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này, Nạp Lan Lạc lại mở mắt ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang yên tĩnh ngủ trước mặt mình, mình đang ôm nàng vào lòng như vậy mà nàng lại không có chút nào cảnh giác. Một loại cảm giác hạnh phúc tự nhiên này sinh trong lòng hắt, nếu như có thể mãi mãi ôm nàng vào lòng như vậy thì tốt đẹp biết bao nhiêu.

Khỏe miệng của hắn nhàn nhạt hé mở, ngửi mùi hương trên người nàng, đó là một mùi hương đặc biệt, mùi hương hoa lài nhàn nhạt làm cho người ta không thể đề nên được ý nghĩ muốn tới gần nàng.

Hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh tú của nàng, gương mặt này mặc dù không son không phấn nhưng vẫn đẹp, vẫn khiến người ta động tâm, mà đôi môi đỏ thắm kia lại như không ngừng quyến rũ hắn.

Nạp Lan Lạc dần dần nhích đến gần Thu Nguyệt Khê, nhẹ nhàng đặt môi của hắn lên đôi môi nàng.

Hắn chưa bao giờ hôn cũng chưa bao giờ thân cận với một nữ nhân nào khác, nên trong phút chốc, hắn cảm nhận được vẻ đẹp của nàng, môi của nàng mềm mại mà khéo léo, môi của hắn tuy có chút lạnh lẽo, nhưng bởi vì vừa chạm qua môi nàng, nên môi hắn cũng dần dần nóng lên.

Môi Nạp Lan Lạc vừa lướt qua, lại cũng không dám có bất kỳ động tĩnh gì thêm vì sợ âm ỉ đến nàng. Sau khi rời khỏi môi nàng, hắn hài lòng ôm nàng đi vào giấc mơ..

Màn đêm đen nhánh cũng dần dần rút đi, trên bầu trời bao la màu xanh nhạt còn sót lại một vài vì tinh tú chưa kịp tàn, mà phía xa trên bầu trời cũng nổi lên một mảnh bàn bạc.

Thu Nguyệt Khê bị ánh sáng mặt trời chiếu tỉnh, mắt hơi mở ra liền chứng kiến dung nhan ôn nhuận như ngọc của Nạp Lan Lạc, đôi mắt đen láy như ngọc thạch quyến rũ người đang nhìn chăm chăm vào nàng, âm thanh thanh thúy nhu hòa mà ấm áp, "Sớm!"

"Người..." Gương mặt già dặn của Thu Nguyệt Khê bất tri bất giác cũng trở nên ngượng ngùng, ho khan hỏi một tiếng, "Thương thế của người như thế nào rồi?"

"Ừ, vết thương đã khép lại rồi, nếu không phải hôm qua người cho ta mượn thân của người, chỉ sợ là ta vẫn còn nằm trên giường không dậy nổi" trong mắt Nạp Lan Lạc thoáng qua một tia trời tức, "Nếu người không chê, thì không bằng để ta lấy thân báo đáp cho người vậy!"

Khỏe miệng Thu Nguyệt Khê rút rút, chẳng lẽ hắn muốn nuốt lời với nàng? Không được, đã nói là lấy báo bồi chia đôi rồi mà. Vạn nhất hắn lấy thân báo đáp nàng, chẳng phải báo bồi kia cũng là của hắn hay sao?

Nàng đang suy nghĩ mông lung, lại thấy vú nương cùng tiểu Hồng nghiêm trang đi vào. Thu Nguyệt Khê lúng túng đem chăn kéo lên, mặt trở nên đỏ bừng, ghé vào tai hắn thì thầm, "Chúng ta như vậy cũng xem như bị bắt gian tại trận rồi đúng không?"

Nạp Lan Lạc cười ôn nhu, hắn tựa hồ như rất hưởng thụ đối với bốn chữ "bắt gian tại trận" này

Vú nương giương nanh múa vuốt nghiêng răng nói, "Vị công tử này, tiểu thư nhà chúng ta dù sao cũng đường đường là nhị tiểu thư Thu gia, hai người các người rõ ràng là nam chưa cưới, nữ chưa gả..."

"Những thứ này cũng không quan trọng, mấu chốt là tiểu thư nhà chúng ta như hoa như ngọc, dịu dàng thực đức, thẹn thùng động lòng người, như thế nào mà bị người vô duyên vô cớ ôm ngủ cả đêm, tiểu thư của chúng ta từ nay phải biết làm như thế nào đây?"

Khỏe miệng tiểu Hồng giật giật, dịu dàng thực đức, thẹn thùng động lòng người? Những điều này là nói về ai vậy?

"Còn người nữa, mặc dù vẻ mặt của người tuần nễ thì sao chứ? Cư nhiên lớn mật chiếm tiện nghi tiểu chúng ta, thật là làm cho người ta..." Vú nương chưa nói hết lời, liền cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng như đao phóng qua, trong nháy mắt liền im lặng, ôi...ôi...hoàn hảo là nàng hết sức cơ trí, nếu không đã bị ánh mắt này sớm cho về châu trời rồi!!

"Hai người chúng ta đã sớm tự định chung thân đại sự, ngủ cùng giường thì có gì không được chứ?" Nạp Lan Lạc nhìn không được mà lên tiếng.

"Tự định chung thân? Cùng với tiểu thư nhà chúng ta?" Lúc này lại đến phiên vú nương tròn tròn mắt.

"Nói nhảm, chẳng lẽ cùng người?" Nạp Lan Lạc vừa nói, đã làm Thu Nguyệt Khê bật cười.

Vú nương trừng mắt, nhưng mà...đội chút, chính mình vừa rồi giống như chưa từng hao tâm tổn trí, chưa từng tổn hao nước bọt, cũng không hề khuyên can, càng không có bất đắc dĩ...vậy mà hắn đã đồng ý rồi á?

Nữ tử như tiểu thư, mà hắn nói cần liền cần sao? Quả nhiên, ánh mắt của cô gia tương lai đúng là quá khác người rồi! "Người...người...nói thật chứ?"

"Chờ ta dưỡng thương tốt, sau đó sẽ tới cửa cầu hôn!" Trong lúc nói chuyện, Nạp Lan Lạc lại thuận tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nguyệt Khê, "Cho nên, người có thể đi ra ngoài được rồi đó, nhớ đóng kín cửa, ta với nương tử tương lai của ta cần ngủ thêm một lát nữa"

"Dạ, cô gia" Vú nương không thể không đầu hàng.

Nàng cùng tiểu Hồng ra khỏi phòng, sau đó hai mắt nhìn nhau, không khỏi thở dài sâu kín, "Aiz...thế gian này nam tử càng tuần tú, thì thâm nễ càng có vấn đề!"

Cảm khái thật lâu, vú nương cũng kéo tay tiểu Hồng, mặt dày nói, "Tiểu Hồng à, nữ tử như tiểu thư mà cũng có thể gả ra ngoài, huống chi lại gặp được vị mỹ nam tử, nương tin chắc có một ngày con cũng sẽ có thể gặp được, a Lực quá xấu, nương sẽ cho con thêm vài lựa chọn tốt, được không?"

Suy tư thật lâu, vú nương lại bổ sung, "Cũng phải là nam tử mặc đồ màu trắng. Đương nhiên, thẩm mỹ sẽ là tốt nhất!"

Tiểu Hồng giật khોક miệng, "Nương, bây giờ tiểu thư người đang bị đổ bùa mê rồi, còn bị hấn đóng gói trên giường... Chẳng lẽ chúng ta không cần phải nói cho phu nhân biết sao? Hấn đáp ứng thì đã đáp ứng rồi, nhưng vạn nhất hấn bỏ trốn, thì tiểu thư phải tìm ai khóc đây a?"

"Con nói rất đúng, ta sẽ đi tìm phu nhân bẩm báo liền, cuối cùng thì cũng có nam tử chịu rước tiểu thư, phu nhân nhất định sẽ vui mừng như hoa nở rồi. Con ở lại đây canh chừng một chút, nhất định là không để cho bọn họ rời khỏi tầm mắt con một bước" Vú nương sau khi dặn dò hết thầy một lượt rồi hấp tấp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: HOA GHEN TUÔNG NỮ TRẦN LAN

Thượng nguồn sông Tần Hoài lúc này có rất nhiều tài tử giai nhân tụ tập du ngoạn, trong đó có một chiếc thuyền nhỏ, công tử tác phong thanh thoát, tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần, một cái nhìn qua đi một cái khác lại đến, thật là thích mắt.

Nạp Lan Lạc ưu nhã thưởng thức trà, bộ dạng thán nhiên tự đắc. Thu Nguyệt Khê chống cằm, trơ mắt nhìn hấn, tựa hồ như xem thế nào cũng không đủ.

"Ngươi cứ nhìn ta chăm chăm lâu như vậy, ta thật muốn thu tiền à." Nạp Lan Lạc giễu cợt nói.

Thu Nguyệt Khê lập tức hồi thần, không hài lòng nói, "Vậy ngươi xem trở lại ta đi"

"Ah?" Nạp Lan Lạc nhú mày, "Vậy ngươi nói một chút ta nghe xem, ngươi đáng giá bao nhiêu, có đáng để ta liếc mắt nhìn không?"

"Ngươi.."

Nói đến đây, hai người lại không còn lời gì để nói. Ngược lại khi thuyền tới gần bờ, cuộc nói chuyện của cặp đôi trên bờ đáng giá để Nạp Lan Lạc phải lắng tay nghe hơn....

Lý Minh cùng Thu Nguyệt Lạc đang tản bộ trên đường, người người đi ngang qua đều lấy một loại ánh mắt kính ngưỡng chăm chú nhìn nàng.

Lý Minh phát hiện sau đó lại mỉm cười, hấn đột nhiên nhớ tới một nữ nhân có dung mạo rất giống nàng, Thu Nguyệt Khê. Nàng kia không hề có phong phạm của một tiểu thư khuê các, hơn nữa lại kế thừa tính cách Thu lão tướng quân cùng Thu tướng quân...Phong phạm, nghĩ tới đây hấn lại có chút tò mò không biết mọi người làm sao có thể phân biệt được hai người các nàng.

"Đúng rồi, sau ngày đó, Minh cũng chưa từng gặp qua muội muội của Thu tiểu thư"

Thu Nguyệt Lạc mỉm cười nhân nhậ, "Làm cho Lý công tử chê cười rồi. Hôm đó gia muội quả thật có chút vô lễ. Nhưng trời sinh nàng tính tình đơn thuần, không có ý xấu gì đâu". (Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

Trong mắt Thu Nguyệt Lạc tràn đầy sùng ái, "Mỗi lần nàng phạm sai lầm, gia phụ cũng sẽ phạt nàng đến kho hàng diện bích, mỗi lần bị phạt như vậy, sau khi nàng ra ngoài thì đầu óc lại không bình thường hết mấy ngày. Ta cùng gia mẫu yêu thương nàng, nên lúc đó mới giúp nàng chạy trốn, chờ khi gia phụ hết giận thì sẽ vô sự, có thể quay về"

"Đi kho hàng diện bích? Vì sao đầu óc lại không bình thường" Lý Minh lại hỏi.

"Từ khi còn nhỏ, không biết nàng học ở đâu ra cái tính yêu tài thành bệnh, nhìn thấy tiền hoặc bảo bối đều hận không phải của chính mình để ôm vào ngực. Gia phụ nhốt nàng ở kho hàng, nàng liền mỗi lần lại mỗi lần mang sổ sách trong kho phòng sửa sang lại rãnh mạch, chỉ là nàng tân tân khổ khổ làm đến nửa ngày, nhưng đến cuối cùng thì tiền vẫn không phải là của nàng, vậy nên nàng không bị tức điên mới là lạ, ha ha..."

Lý Minh buồn cười, trong nội tâm lại âm thầm cảm thán sao trên đời này lại có một nữ tử yêu tài như vậy

Chỉ là nữ tử Thu gia, một người hào phóng, một người lại ham tài, thật sự là...

Đột nhiên, một nữ nhân nhào tới bắt lấy tay Thu Nguyệt Lạc lắc loạn cuồng, "Nguyệt Lạc à, chúng ta vừa mới chứng kiến Vương Hà ban ngày ban mặt lại vào Xuân Hương đường uống rượu hoa đây này"

Thu Nguyệt Lạc biến sắc, "Có thật không?"

"Có thể không phải là hấn được sao? Toàn bộ Tần Hoài này làm sao có một Vương Hà thứ hai chứ"

"Đa tạ tỷ tỷ báo tin cho ta biết, Nguyệt Lạc biết rồi"

Thu Nguyệt Lạc áy náy nhìn Lý Minh nói, "Lý công tử, ta đi rồi sẽ về ngay, nếu không ngài hãy về Thu phủ trước đi"

Lý Minh nhíu mày, nhìn bộ dạng của nàng liền suy đoán được chuyện này có chút khó xử, dù sao mình cũng đang làm khách tại Thu gia, giúp người ta một chuyện cũng không thành vấn đề.

"Thu tiểu thư, có chuyện gì phải không?" Nếu là chuyện cần trợ giúp, ta cùng đi với người có được không?" Hắn lo lắng nói, "Xuân Hương đường vừa nghe đến tên thì ta liền biết đó là thanh lâu, người một người nữ nhân đến đó thì thanh danh sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt"

Sau khi nghe xong, trong lòng Thu Nguyệt Lạc cảm khái ngàn vạn lần, nàng cũng biết hắn là người hoàng tộc, thế gian thường nói người hoàng tộc tính tình bạc bẽo, trong tương lai nhất định sẽ tam thê tứ thiếp, nhưng mấy ngày nay nàng cùng Lý Minh giao thiệp, cảm giác được hắn không giống với những người hoàng tộc kia, mà là một chính nhân quân tử.

Thu Nguyệt Lạc vui mừng gật đầu, nghĩ thầm, có một số việc nên phải kết thúc rồi, mà chính nàng một mình đi đến nơi đó đúng thực là không ổn.

Xuân Hương đường là thanh lâu nổi danh ở Tần Hoài, càng là địa phương làm cho những lăng tử lưu luyến không rời, mà Vương Hà chính là một trong số đó, người Tần Hoài không khỏi cảm thán, Thu Nguyệt Lạc dịu dàng hiền thực, mà vị hôn phu của nàng lại trầm mê tại thanh lâu.

Tục ngữ nói thật đúng, heo là vật tham lam, món nào cũng không bỏ qua, mà Vương Hà chính là con heo này, nhưng dù sao lệnh song thân, lời mai mối đều đã định ra, nên chỉ có thể dùng một từ "aiז" để hình dung thôi!

Vương Hà đang ôm một nữ nhân nhuyễn ngọc ôn hương hôn một cái mãnh liệt, nghe được gã sai vặt tới đây bấm báo, "Công tử...công tử..., không xong rồi...không xong rồi, Thu gia nhị tiểu thư tới!"

Vương Hà lập tức kinh hãi đẩy nữ nhân kia ra, "Cái gì?" (Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

Một canh giờ trước....

Trên đường lớn, Thu Nguyệt Khê dạo phố cùng Nạp Lan Lạc, đột nhiên Thu Nguyệt Khê lại "di" lên một tiếng, Nạp Lan Lạc hỏi, "Đang nghĩ ngợi cái gì sao?". Thu Nguyệt Khê nói, "Kỳ quái thật, thường ngày, mọi người nhìn thấy ta liền bỏ chạy không thấy bóng dáng, còn phô trương đến nỗi hận không thể bỏ mặc cả gian hàng, nhưng hôm nay sao lại..."

Sau lưng Thu Nguyệt Khê cùng Nạp Lan Lạc vây quanh một đám người đi theo, bám theo từng đường đi nước bước của bọn họ, mà đa số đều là nữ nhân.

Thu Nguyệt Khê chợt bừng tỉnh đại ngộ, trong nội tâm lại nảy sinh một tia không vui, "Hừ, ta nói, thì ra là do người phạm phải mệnh đào hoa!"

Nạp Lan Lạc làm bộ không hiểu, có ý nói, "Không phải tại người nói nhất định phải dẫn ta đi tản bộ hay sao?"

Nàng đen mặt, "Chẳng lẽ người cứ muốn nằm trên giường mà ôm ta như vậy à..."

Nạp Lan Lạc lập tức cười như hoa đào nở rộ, chung quanh cũng dường như mất đi màu sắc, mọi người thì lại càng si mê đến thất điên bát đảo.

Thu Nguyệt Khê tức giận đến cực điểm, đi đến một quầy bán hàng rong trước mặt cầm lấy một cái mặt nạ, nhanh chóng nhét vào tay hắn, hung hăng nói, "Đeo lên đi, nếu không đeo, ta sẽ mang người đi giấu ngay"

Hắn cúi đầu nhìn lại, cái mặt nạ mặt xanh nanh vàng này quả nhiên là có thể che được toàn bộ gương mặt mình, bất đắc dĩ cười sùng ái với Thu Nguyệt Khê, "Đeo mặt nạ với giấu đi thì có khác gì nhau đâu"

Thu Nguyệt Khê thở hắt ra, đoạt lấy mặt nạ rồi nhón chân lên, vội vàng đeo lên cho hắn, rồi nhìn qua nhìn lại, lúc này mới hài lòng tiếp tục đi lên phía trước.

Nạp Lan Lạc thấy sắc mặt của nàng đã tốt lên một chút, nội tâm thật hài lòng, thích thú đi theo phía sau nàng.

"Nhị tiểu thư, người...Người còn chưa trả tiền cho ta đây" Người bán hàng rong đuổi theo, ngăn bước chân hai người lại.

Trong lòng mọi người thật sự cảm thán tên bán hàng rong, người này thực sự là muốn chết rồi, dám ngang nhiên đòi tiền Nhị tiểu thư Thu gia, đừng khí...rất có dũng khí!!!

Thu Nguyệt Khê hung hăng trợn mắt nhìn người bán hàng, sợ hắn lại dám mở miệng nên nói, "Trả tiền gì cho người? Người xem cái mặt nạ này của người xấu gần chết, người nhìn đi, hắn đeo lên rồi làm cho người ta cảm thấy chán ghét quá trời, còn dám đòi tiền? Còn dám đòi tiền hả?"

Khóe miệng Nạp Lan Lạc giật lên, mình đeo mặt nạ như vậy làm cho nàng không muốn liếc mắt nhìn mình sao? Trong lúc hắn đang suy tư, Thu Nguyệt Khê đột nhiên dặt tay hắn lùi về phía trước, "Sững sờ cái gì nữa, còn không đi mau!!!"

Dưới mặt nạ kia hắn khẽ mỉm cười, cảm giác ngọt ngào trong nội tâm càng tăng cao, hắn chủ động lật tay nắm lấy tay nàng, lại chủ động kéo nàng đi về phía trước.

Tim Thu Nguyệt Khê bất chợt nhảy bang bang, ngày thường mặc dù chính nàng bất hảo, nhưng cũng chưa từng có người nào chủ động dắt tay nàng đi như vậy, giống như là người khác sợ đụng chạm phải nàng, thì nàng sẽ không chút do dự nào mà đánh hắn bầm dập.

Mà người trước mắt này, lại liên tục đánh vỡ giới hạn cuối cùng của nàng, hắn dám dựa vào nàng, hắn dám ôm nàng, hắn còn lại dám không kiêng nể gì mà lôi kéo tay nàng. Nhưng chính nàng lại không hề cảm thấy có chút mâu thuẫn nào đối với sự đụng chạm của hắn, cái này...Rốt cuộc là cảm giác gì?

"Tiểu thư, tiểu thư...Đội bọn muội với..."

Âm thanh to lớn của tiểu Hồng cùng a Lực từ phía sau truyền đến, Thu Nguyệt Khê bực mình xoay người nhìn về phía hai người đang lao đảo đuổi theo.

Tiểu Hồng dừng bước lại thở hồng hộc nói, "Tiểu thư, Vương công tử...Vương công tử hắn..." (Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhany111)

A Lực lập tức cắt đứt, "Ngốc, giờ này mà còn gọi là Vương công tử gì nữa, tiểu thư, Vương Hà lại nổi hoa tâm, hôm nay lại đến Xuân Hương đường uống rượu hoa nữa rồi"

Trong nháy mắt gương mặt Thu Nguyệt Khê trở nên vẩn vơ, quái dị nói, "Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: LÝ DO THÀNH DANH

Sắc mặt Nạp Lan Lạc đột nhiên tối sầm, không biết Vương Hà này rốt cuộc là người phương nào mà lại có thể làm cho Thu Nguyệt Khê rồi rầm như vậy, trong lòng hắn tất nhiên là không vui, hắn kiêu ngạo hất tay nàng ra nói, "Thu Nguyệt Khê, ta mệt rồi, chúng ta trở về thôi"

Thu Nguyệt Khê làm sao có thể nhìn ra hắn có chỗ nào không vui, điềm nhiên gật đầu, "A Lực, người đưa Nạp Lan Lạc trở về đi, ta sẽ cùng với tiểu Hồng đi Xuân Hương đường"

Vừa nghe xong, sắc mặt Nạp Lan Lạc càng trở nên trầm trọng, nếu không phải lúc này hắn đang đeo mặt nạ, thì ai ai cũng sẽ biết hiện thời hắn đang dằn sát khí, nghiến răng nói, "Không được, ta muốn người đưa ta về"

Thu Nguyệt Khê tròn mắt, "Uy, người vừa bị lừa đã rồi phải không? Người không nhìn thấy ta có việc riêng phải làm sao?"

"Thu Nguyệt Khê, người kia và gia ai trọng yếu hơn? Hắn rốt cuộc là người phương nào mà người chẳng thà vứt bỏ gia cũng phải đi tìm người đó?"

Nạp Lan Lạc rốt cuộc cũng không nhịn được mà bộc phát ra, từ lúc ban đầu, trước mặt Thu Nguyệt Khê hắn chưa bao giờ tự xưng "Gia", hôm nay, hắn thật hận mình không thể bắt buộc nàng, trời nàng ở lại bên cạnh hắn, để nàng không thể đi tìm Vương công tử, Trương công tử nào đó.

"Gia? Gia là gì?" Thu Nguyệt Khê mờ mịt.

Thế nhân thường nói, người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc lúc nào cũng tỉnh táo, tiểu Hồng xem như đã nhìn ra, Nạp Lan công tử nhất định là ôm bình dấm chua rồi, nên hảo tâm giải thích, "Công tử người đã hiểu lầm rồi, Vương công tử là vị hôn phu của đại tiểu thư, hắn cũng không phải là người tốt gì, thường ngày luôn ham mê nữ sắc, tiểu thư nhà ta là đang thay đại tiểu thư giáo huấn kẻ bạc tình"

Nạp Lan Lạc ngẩn người ra, à, thì ra là vậy, vừa rồi mình cũng hơi thái quá...hơi thái quá rồi.

Thu Nguyệt Khê sửng sốt, vì sao hắn lại khẫn trương như vậy? Chẳng lẽ hắn ăn dấm chua rồi?

Trong nội tâm đột nhiên có chút mừng thầm, nhưng lại cố làm ra vẻ vô sự thốt lên một tiếng, "Nếu người đã biết cả rồi vậy thì ta đi đây"

Lúc nàng vẫy vẫy ống tay áo chuẩn bị rời đi, Nạp Lan Lạc lại một lần nữa nắm tay nàng, ôn nhu nói, "Nữ nhân ngốc này, ta đi cùng người là được rồi!"

Xuân Hương đường...

Lúc này Vương Hà đang ôm nữ nhân ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, mãnh liệt hôn xuống một cái, nghe được gã sai vặt tới bẩm báo nói, "Công tử...công tử, không xong rồi...không xong rồi...Nhị tiểu thư Thu gia tới"

Vương Hà kinh hãi, lập tức đẩy nữ nhân kia ra, "Cái gì?"

Chỉ thấy Thu Nguyệt Khê một cước đá văng cửa, rống giận, "Vương Hà tên khốn kiếp nhà ngươi, ngươi mau lăn ra đây cho lão từ..."

Vương Hà lập tức thất kinh hồn vía, luống cuống tìm nơi ẩn nấp, ai ngờ Thu Nguyệt Khê đã sớm xuất hiện trước mặt hắn, sau lưng nàng lại là một nam tử, tuy một thân bạch y nhưng lại đeo mặt nạ mặt xanh nanh vàng, càng làm cho độ run rẩy của hắn tăng vọt.

Vương Hà vội vàng quỳ xuống đất không ngừng dập đầu cầu xin Thu Nguyệt Khê tha thứ, "Ai ui, nhị tiểu thư của ta ơi, cô nãi nãi của ta ơi, ta biết sai rồi, ta không dám nữa, người đại nhân đại lượng tạm tha cho ta lần này đi, ta đã nhiều ngày rồi không có lại đây, thật sự đấy, ta thề với trời đất! Hừ...Ta thề với tổ tiên Thu gia!"

"Hừ!" Thu Nguyệt Khê giẫm một cước lên mặt ghế, hù dọa Vương Hà run rẩy, đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

"Ta thật sự không biết nên chán ghét ngươi thêm bao nhiêu nữa đây, nếu không phải bên nhà ngươi âm không âm, dương không dương đã cứu lão đầu nhà ta một mạng, Thu Nguyệt Khê ta sẽ cho phép ngươi lộng hành như vậy sao? Hôm nay Thu Nguyệt Khê ta sẽ cho ngươi về châu tổ tiên, đỡ làm cho Thu Nguyệt Lạc phải rầu rĩ"

"A..." trong nháy mắt trên mặt Vương Hà liền xuất hiện một dấu tay.

Nạp Lan Lạc bình tĩnh đứng ở một bên, đang suy nghĩ xem "Âm không âm, dương không dương" rốt cuộc là ý gì.

Thu Nguyệt Khê hung hăng đá một cước làm ngã ghế, Vương Hà cũng bị cái ghế đụng vào, quỳ rạp trên mặt đất đáng thương kêu khóc.

Nàng một cước lại một cước dẫm lên bụng Vương Hà, ghét bỏ nhìn hắn, "Ông nội ngươi, khi động sắc tâm ngươi cũng nên nghĩ tới thảm cảnh ngày hôm nay trước đi"

"Mau dừng tay!" đứng vào lúc này, Thu Nguyệt Lạc vội vàng tiến vào gian phòng, đem tình hình chung quanh nhìn qua một lần, có một kỹ nữ bị hù dọa sợ hãi ngồi chồm hổm ở góc tường, thút thít liên tục, mà Vương Hà lại bị Thu Nguyệt Khê dẫm đạp nằm trên đất khóc rống, mà ngược lại, bạch y nam tử từ phía sau nàng lại không hề nhúc nhích.

Thu Nguyệt Lạc âm thầm bội phục bạch y nam tử này, nhìn thấy tình cảnh như thế mà vẫn có thể bất động thanh sắc.

Nhưng không người nào có thể biết được giờ phút này, nội tâm Nạp Lan Lạc vẫn còn đang suy nghĩ câu nói "Âm không âm, dương không dương" mà Thu Nguyệt Khê nói khi nãy rốt cuộc là có ý gì.

Thu Nguyệt Khê dương dương tự đắc, "Uy, Thu Nguyệt Lạc, ngươi xem phu quân tương lai của ngươi cho tốt vào, hắn cứ như vậy còn muốn cưới ngươi, không bằng để lão từ ta thay ngươi giết hắn..."

"Hồ nháo!" Thu Nguyệt Lạc tiến đến đem Thu Nguyệt Khê kéo xuống, lạnh lùng nói, "Hắn là con trai độc nhất của Vương gia, hưởng chi Vương gia lại là ân nhân cứu mạng gia gia nhà chúng ta, ngươi làm như vậy chẳng khác nào đưa Thu gia vào đường bất nghĩa"

Người bên ngoài vây xem ngày càng nhiều, Vương Hà run rẩy nằm sấp không dám nhiều lời. Nghĩ tới mỗi lần gặp Thu Nguyệt Khê là mỗi lần bị lăng nhục, làm hại hắn trong vài ngày sau cũng không dám ra ngoài tầm hoa văn liễu! Thật là nghiệt duyên mà!

Lý Minh liếc mắt nhìn Vương Hà đang nằm trên đất, bộ dạng chật vật không chịu nổi làm cho người ta thật chán ghét, trong nội tâm âm thầm tán thưởng Thu Nguyệt Khê, nữ nhân như vậy sợ là không thể tìm ra người thứ hai.

Tầm mắt hắn quét đến bạch y nam tử rồi không khỏi sững sờ. Người này cũng giống Lục đệ của hắn vì ngày thường vị Lục địa kia cũng rất yêu thích bạch y, mà so với chính hắn thì Lục đệ còn muốn tao nhã hơn, nên không khỏi thích thú mà dừng lại trên người nam tử này thêm một lát, rồi lại không biết vì sao người này giữa ban ngày ban mặt mà lại đeo mặt nạ.

Thu Nguyệt Lạc nhìn Vương Hà, từ từ nói, "Vương Hà, ta vốn là trưởng nữ Thu gia, gia đình ngươi lại là ân nhân cứu mạng gia gia ta, ban đầu vì để báo ân, ta không thể không đính ước cùng ngươi, nhưng cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ nghĩ tới phải gả cho loại người như ngươi. Ta cũng đã từng nghĩ qua, nếu như biết sai mà hối cải, ta cũng sẽ nghe theo lệnh phụ mẫu mà gả cho ngươi, ai ngờ nhiều năm như vậy rồi, ngươi không những không chịu hối cải, mà còn trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi. Càng làm cho muội muội ta vì ta mà trở thành nữ nhân gây chuyện thị phi, luôn bị người ta đàm tiếu, nhưng những lần đó không phải bởi vì ngươi ăn chơi đàng điếm trong thanh lâu hay sao?"

Mọi người đều mở to đôi mắt, đều nói trưởng nữ Thu gia có cốt cách, ngoài ra không ai mà không biết nhị tiểu thư Thu gia Thu Nguyệt Khê là nữ tử như thế nào, thì ra lại còn có một đoạn ân tình như vậy a, không thể không nói, lời nói của Thu Nguyệt Lạc đã thành công khiến cho mọi người hào hứng thảo luận.

Nạp Lan Lạc cùng với Lý Minh cả kinh, tính cách của nàng xác thực bất hảo, nhưng không ai có thể biết được nàng vì tỷ tỷ của mình mới trở thành như thế, trong nội tâm Nạp Lan Lạc bất đắc dĩ thở dài, nhiều năm như vậy, nàng đã làm như thế nào mà có thể qua được đây?

"Thu Nguyệt Lạc, ai vì ngươi, ta tự tác tình nhiều, là lão từ cao hứng, là tự lão từ vui lòng" Thu Nguyệt Khê phản bác.

Tự đáy lòng Lý Minh không khỏi gào thét, là tự mình đa tình mới đúng chứ.

Thu Nguyệt Lạc không thêm để ý đến nàng, tiếp tục lạnh giọng nói với Vương Hà, "Vương Hà, ngươi nghe đây, hôm nay tất cả mọi chuyện đều chấm dứt, ta ở đây phân rõ giới hạn với ngươi, gia gia ta nợ gia đình ngươi một ân tình, tự gia đình ta sẽ có phương thức khác mà đền đáp, vì vậy nhân duyên

giữa ta và người từ đây đứt đoạn"

Thu Nguyệt Lạc nhìn khắp bốn phía, liếc mắt về thanh cầm, bước chân nhẹ nhàng đi đến, gảy lên một khúc Bạch đầu ngâm, chỉ thấy Thu Nguyệt Lạc mỉm cười, thanh âm êm tai từ từ vang lên

(1) "Ngai như sơn thượng tuyết,

Kiểu như ngọc vân gian nguyệt.

Văn quân hữu lưỡng ý,

Cố lai tương quyết tuyết.

Kim nhật đầu từ hội,

Minh đán câu thủy đầu.

Tiếp điệp ngư câu thượng,

Câu thủy đông tây lưu.

Thê thê phục thê thê,

Giá thú bất tu đề.

Nguyện đắc nhất tâm nhân,

Bạch đầu bất tương ly.

Trúc can hà niệu niệu,

Ngư vĩ hà si si.

Nam nhi trọng ý khí,

Hà dụng tiền đao vĩ"

Đây là bài thơ Bạch đầu ngâm của tài nữ Tây Hán Trác Văn Quân, lúc này Thu Nguyệt Lạc vì hoàn toàn phân định rõ ràng giới hạn với kẻ bạc tình Vương Hà, nên đã đem bài thơ này biến thành khúc hát, bi thương mà ngoan tuyệt.

Mọi người ở xung quanh cũng nghe được thủ khúc này, trong lòng cảm thán, không hổ là kỳ nữ Tần Hoài a.

Thu Nguyệt Lạc hát xong vung tay áo rời đi, Lý Minh thấy thế cũng vội vàng đi theo, nhưng trong lòng lại có chút không nỡ, tựa hồ như ngọc bội vẫn không kịp trả lại cho người kia...

Thu Nguyệt Khê bất an đi đến bên cạnh Nạp Lan Lạc đẩy hán đi, vội vàng quở trách Thu Nguyệt Lạc, đương nhiên nàng cũng chẳng biết tại sao nàng lại sợ Nạp Lan Lạc sẽ coi trọng Thu Nguyệt Lạc.

"Thu Nguyệt Lạc, người này, bình thường mà lại khoe khoang như vậy a, chỉ là lớn hơn ta một tuổi thôi, không phải chỉ là đọc sách nhiều hơn ta một chút mà thôi sao, hừ...Hát cái gì mà hát, ai mà không biết!"

Nạp Lan Lạc nhẹ giọng cười, sùng ái nói, "Là bài Bạch đầu ngâm, nghe nói bài thơ này do Trác Văn Quân sáng tác ra, năm đó Tư Mã Tương Như phụ lòng Trác Văn Quân, đem sinh lễ nạp nữ nhân khác làm thiếp, Trác Văn Quân mới tạo nên bài Bạch đầu ngâm này để tự tuyệt. Xem ra, tỷ tỷ của người không phải hiểu biết nhiều hơn người một ít đâu à"

Thu Nguyệt Khê cong môi, "Uy, ta không cho phép người để ý đến Thu Nguyệt Lạc, có nghe hay không vậy? Nàng là loại nữ tử suốt ngày chỉ biết thơ từ ca hát, nghèo chết đi được. Nếu người thực thích nàng, người nhìn ta cũng được mà, dù sao thì hai chúng ta nhìn cũng giống nhau a"

Nạp Lan Lạc giờ tay lên nhẹ nhàng nắm lấy gò má Thu Nguyệt Khê, khuôn mặt nàng đỏ lên như mặt trời nhò, cũng không tiếp tục nhiều lời.

Hắn làm như làm bầm lâu bầu nói, "Thu Nguyệt Khê, ta đây mới biết vì sao người lại nổi danh ở Tần Hoài như vậy, lại vì sao thường ngày cũng không giống nữ tử một chút nào hết. Nhưng...nữ nhân như người, ngược lại, lại làm cho ta nóng gan nóng ruột!"

Thu Nguyệt Khê chụp được cánh tay Nạp Lan Lạc, chu mỏ nói, "Tên Thu Nguyệt Lạc gốc kia, nếu không phải nàng sinh ra sớm hơn ta một năm, nói không chừng tên Vương Hà nát người kia đã đến tay ta rồi, ta mới không muốn tìm loại người như vậy, nói không chừng ta có thể đánh hắn ác liệt hơn. Hơn nữa, ai nói ta vì Thu Nguyệt Lạc, thật sự là tự tác tình nhiều, hừ..."

"Là tự mình đa tình.." Nạp Lan Lạc bất đắc dĩ cường điệu nói.

Nếu không phải hán đang đeo mặt nạ, liệu có thể thấy được trong mắt hán toàn sự ái, trong thiên hạ này, có thể làm cho ánh mắt Nạp Lan Lạc chứa đầy ý cười sợ chỉ có mỗi mình Thu Nguyệt Khê.

*****

(1) Bài dịch: Bạch đầu ngâm - Trác Văn Quân

Khúc ngâm bạc đầu

Trắng như tuyết trên núi,

Sáng tựa trăng giữa mây.

Nghe lòng chàng hai ý,

Thiếp đành đoạn tình này.

Hôm nay chén sum họp,

Đầu sông tiễn sớm mai.

Lững thững theo dòng nước,

Nước mãi chảy đông tây.

Buồn đau lại buồn đau,

Vợ chồng chẳng nên than.

Mong người lòng chỉ một,

Bạc đầu chẳng xa nhau.

Chiếc cân sao lay động,

Đuôi cá sao cong cong.

Nam nhi trọng ý khí,

Sao tiền bạc thay lòng

Nguồn: saimonthidan.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: TÌNH Ý NÀY MÀM

Sau khi Thu Nguyệt Lạc hát một khúc Bạch đầu ngâm, trong vòng một canh giờ ngán ngủ đã truyền đi khắp Tần Hoài, sau lại được truyền đi ngàn dặm, phần lớn nữ tử thanh lâu tranh tiên đều dùng khúc hát này, nhưng tất nhiên, đây là nói sau này, nhưng đáng giá làm cho người ta tám chuyện lại là một chuyện khác....

"Này, có nghe nói không? Thu gia đại tiểu thư ở Xuân Hương đường tự mình hát khúc Bạch đầu ngâm, chặt đứt quan hệ thông gia của hai nhà Thu Vương, còn có một vị nam tử vì hồng nhan tự mình vẽ tranh, chỉ mong lấy được một tiếng cười của Thu đại tiểu thư, thật sự là tình chàng ý thiếp a, nói không chừng mấy ngày nữa liền có thể nghe được tin vui của Thu gia rồi, ha ha..." Một nam tử bộ dáng thư sinh vừa lắc tay vừa nói.

"Đúng vậy, vị công tử kia đem đại tiểu thư Thu gia trở thành tứ cảnh của Tần Hoài, nhất định là đã động tâm với nàng, cũng chỉ có nam tử như vậy mới có thể lấy được sự ưu ái của nàng a!" Một thư sinh khác lưu loát nói.

Khi Thu Nguyệt Khê cùng Nạp Lan Lạc trở lại nhà gỗ, sắc mặt nàng vô cùng đen, không nhận được mà khóe miệng co rút, vì sao mỗi lần trở về phòng, sắc trời bên ngoài đã tối thì không nói đi, nhưng ...miệng vết thương của hán đều lại đau chứ? Có thể thấy được nguyên bản người này là một công tử được nuông chiều, một chết người ngoài như nàng mà!

Thu Nguyệt Khê nhẹ nhàng đỡ hấn lên giường, lo lắng hỏi, "Uy, đến cùng là người có đau hay không a?" (Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Nạp Lan Lạc vô lực lắc đầu, "Tốt hơn nhiều rồi"

"Nếu không để ta kêu a Lực bôi thuốc cho người vậy?" Nói xong nàng liền đi ra ngoài.

Nạp Lan Lạc lập tức dặt tay của nàng, khoe miệng khẽ nhếch nhẹ giọng nói, "Trời tối đen như mực rồi, người để cho a Lực cùng tiểu Hồng của người ở cùng với nhau đi, chúng ta không nên quấy rầy người khác"

"Vậy ta phải làm sao bây giờ? Vạn nhất thương thể của người trở nên nghiêm trọng hơn thì sao đây?"

"Làm phiền người khác thì không tốt, nhưng cũng có thể làm phiền người vậy!" Nạp Lan Lạc cười khẽ, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Thu Nguyệt Khê đỏ mặt, may mắn thay bây giờ đang buổi tốt, nên sẽ không bị hấn chú ý tới, "Ta .... ta ... chưa bao giờ bôi thuốc cho người khác"

"Không sao, băng vải cùng thuốc đều trong khay để trên bàn, người đem những thứ đó qua đây, ta sẽ dạy người bôi thuốc như thế nào" Khoe miệng Nạp Lan Lạc quyến rũ, trong mắt tràn đầy vẻ trêu tức nhìn bộ dáng luống cuống của nàng.

Thu Nguyệt Khê bưng khay quay người qua, lại vô tình thoáng thấy Nạp Lan Lạc đang từ từ trút đi áo ngoài, mà nội y lại treo trên người hấn một cách lười nhác càng làm cho người ta suy nghĩ miên man, khuôn mặt nhỏ nhắn không có tiền đồ của Thu Nguyệt Khê chợt đỏ như lửa.

Hấn ngược mắt hướng về phía nàng phát tay nhẹ giọng nói, "Lại đây!"

Thu Nguyệt Khê từ từ đi tới, ngồi trước giường, thấy hấn chậm rãi cởi bỏ nội y, lộ ra da thịt trắng nõn trơn bóng, làm hại Thu Nguyệt Khê suýt chút nữa chảy máu mũi, hấn không thể xống tới ôm chăm lấy toàn thân hấn, cho đến khi hấn lộ ra vết thương trên ngực, nàng mới có thể tỉnh táo trở lại.

Vải màu trắng sớm đã nhuộm đỏ, có thể tưởng tượng được vết thương đã bị hành hạ như thế nào khiến nàng giật mình, rồi lại đau lòng vì hấn chịu đựng đau đớn mà vẫn cùng nàng tản bộ trên đường.

Thu Nguyệt Khê dè dặt cởi bỏ băng vải, chứng kiến được miệng vết thương quả nhiên như trong tưởng tượng của nàng, thì trong tâm sinh ra đau nhói, mơ màng suy nghĩ, hôm đó hấn từ trên núi rơi xuống, đến tận cùng hấn đã trải qua chuyện gì, vì sao lại bị đâm một kiếm ngay tim? Còn có vì sao nhiều thì thế như vậy, cũng là vì để giết hấn mà mất mạng sao? Đột nhiên nàng cảm thấy chính nàng đối với chuyện của hấn hoàn toàn không biết cái gì hết.

Nàng nhỏ giọng hỏi, "Đau không?" nhủ nhủ mày tự trách, "Sớm biết vết thương còn chưa khép miệng, ta cũng sẽ không mang người đi ra ngoài rồi"

Nạp Lan Lạc lắc đầu, "Không sao, chỉ cần còn mạng là tốt rồi"

Đúng vậy, mạng vẫn còn, thì cho dù có bao nhiêu vết thương đi chăng nữa thì rốt cuộc có một ngày sẽ được chữa khỏi, Thu Nguyệt Khê cầm lấy bình thuốc bột màu trắng rắc vào vết thương, rồi lại dịu dàng thổi thổi vào vết thương của hấn.

Nạp Lan Lạc mượn ánh nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nghiêm túc của nàng, trong nội tâm dâng lên một dòng nước ảm, phảng phất như vết thương này là trên người của người khác, nên hấn bây giờ một chút đau cũng không có.

Ma xui quỷ khiến hấn nhẹ đỡ cầm nàng lên, bất động thanh sắc nhìn nàng, ai ngờ nàng lại nhìn hấn chăm chăm, nghe răng trợn mắt, đem một câu nói phá vỡ ý cảnh tốt đẹp này, "Đầu óc người cũng bị thương à?"

Nạp Lan Lạc bất đắc dĩ buông tay, thuận tiện vén sợi tóc tán loạn của nàng ra sau tai.

Thu Nguyệt Khê mất tự nhiên khựng lên một tiếng, đem băng vải quấn trên người hấn, lo lắng đụng vào da thịt trên người hấn, tim của nàng thiếu chút nữa liền nhảy ra ngoài, nàng âm thầm mắng mình là kẻ không có tiền đồ, rốt cuộc rồi cũng sẽ có một ngày bị nam sắc mê hoặc thôi, aiz...

Rõ ràng bôi thuốc thay băng chỉ tốn thời gian uống cạn một chun trà, mà nàng lại cảm thấy như đã qua ba thu, đầu óc trống rỗng, chính nàng cũng không biết cuối cùng mình đã băng kín vết thương như thế nào nữa!

Nàng đặt khay trở về chỗ cũ, đi đến trước giường Nạp Lan Lạc, gật gật cái đầu nhỏ, ngưng ngưng nói, "Người, nghỉ ngơi tốt đi...Ta..."

"Đừng đi!" Nạp Lan Lạc ôn nhu cầm tay nàng, nhỏ nhẹ nói, "Dù sao ta đang bị thương, cũng sẽ không làm được gì với người, hôm qua không phải chúng ta cũng ngủ cùng giường sao? Hôm nay cũng ở lại đây đi, được không?"

Khuôn mặt nhỏ của Thu Nguyệt Khê lại đỏ bừng, được rồi...không có tiền đồ thì không có tiền đồ, miệng nhỏ cong lên, "Người ngủ ở trong đi, ta nằm bên ngoài" Nạp Lan Lạc sau khi nghe lời nàng nói, thân hình chậm rãi dời vào trong, đợi sau khi Thu Nguyệt Khê cởi giày nằm trên giường, hấn lại nhẹ nhàng đem chân đắp lên người nàng, rồi ôm nàng vào lòng.

Thu Nguyệt Khê lại một lần nữa cảm thấy cùng mâu thuẫn, không biết chính mình trong bao lâu nữa sẽ bị đắm mình trong nam sắc!!! Lại vì sao khi mình đơn độc ở cùng Nạp Lan Lạc, ngay cả một tia phản kháng cũng không có, quan trọng nhất là có một thứ gì đó giống như cây nhỏ đã sớm nảy mầm trong lòng và đang ngày càng phát triển, nếu lúc trước chính mình không cứu hấn thì tốt rồi, tiết kiệm thời gian bây giờ mình đang suy tư nhiều chuyện như vậy,

aiz....

Nàng đang suy nghĩ miên man, chợt nghe được âm thanh Nạp Lan Lạc từ đỉnh đầu truyền đến, "Thu Nguyệt Khê, quan hệ của ngươi cùng tỷ tỷ tốt lắm sao? Vì sao ngươi lại che chở cho nàng như vậy?"

"Ai nói vậy! Ngươi ta muốn đòi nợ nhiều nhất chính là Thu Nguyệt Lạc! Ngươi không biết chứ, nàng ngày thường đối với những người bên ngoài đều có bộ dạng tú cô nhà hán, chỉ riêng đối với ta thì lại là mắng ầm ỉ"

Thu Nguyệt Khê lo lắng hẳn sẽ coi trọng Thu Nguyệt Lạc, nên không tiếc bất kỳ giá nào chê bai Thu Nguyệt Lạc.

"Tú cô nhà hán?" Nạp Lan Lạc nhíu mày, "Là cái gì vậy?" (Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

"Ngô, ta không biết, chỉ là thường ngày bọn họ đều nói nàng như vậy" Thu Nguyệt Khê tiện đà bồi họ Thu Nguyệt Lạc, "Ta đã nói với ngươi rồi mà, ngươi ngàn vạn lần không cần để tâm đến nữ nhân như Thu Nguyệt Lạc, cả ngày chỉ biết ngâm thơ ca hát, ngươi nghe tiếng chắc chắn sẽ cảm thấy phiền a!"

Nạp Lan Lạc cũng không nghe lời nàng nói, mà bây giờ hẳn đang nghĩ, tú cô nhà hán rốt cuộc là ý gì.

Thu Nguyệt Khê đẩy cánh tay Nạp Lan Lạc lên bàn nói, "Uy, đến cùng là ngươi có nghe lời ta nói hay không vậy?"

Nạp Lan Lạc phục hồi tinh thần, ha ha cười một tiếng, "Thu Nguyệt Khê, ta vẫn muốn hỏi ngươi một chút, rốt cuộc tú cô nhà hán là có ý gì vậy a?"

Thu Nguyệt Khê bĩu môi, rầm rì một tiếng, Nạp Lan Lạc vênh tai nghe nàng liên tục rì rầm, nàng dứt lời gượng cười ha ha ha, nói thật chứ, chính nàng cũng không biết mình đang nói cái gì nữa mà!!! (nhamy111: ta choáng!!!)

Chỉ nghe tiếng tiểu Hồng la to bên ngoài, "Cô gia, là tiểu thư khuê các đó"

Thu Nguyệt Khê cả kinh, nha đầu chết tiệt này rõ ràng đang đứng ở ngoài nghe lén thì thôi đi, lại còn nói chen vào, quá kỳ cục mà! "Tiểu Hồng, muội có bản lĩnh thì lăn vào đây cho ta, tiểu thư ta muốn mạng của muội!"

Nạp Lan Lạc vội vàng ôm lấy Thu Nguyệt Khê đang nổi giận, nhìn không được cười lên, tú cô nhà hán ở đâu ra mà có thể liên quan đến tiểu thư khuê các đây, đến cùng là ai đã dạy Thu Nguyệt Khê học thành ngữ mà đem nàng biến thành bộ dạng này chứ! "Thôi quên đi, không cần phải quan tâm đến nàng ta đâu"

Trong nháy mắt Thu Nguyệt Khê lại trở nên tỉnh táo, lúng túng ho khan, chính chắn hỏi "Nạp Lan Lạc, có phải ngươi cảm thấy ta rất ngốc hay không? Sở trường gì đó ta đều không có, ngay cả một câu thành ngữ cũng nói không xong. Có phải ngươi cảm thấy ta ngoài sở trường ái tài ra cũng không còn cái sở trường nào khác đúng không?"

Nạp Lan Lạc rút rút khóe miệng, sở trường ái tài? Được rồi, tạm thời coi như nàng cũng đã trường thành, cười an ủi, "Thu Nguyệt Khê, bọn họ không nhìn ra sở trường của ngươi, một mình ta biết là được rồi"

"Thật không?" Thu Nguyệt Khê vô cùng vui mừng, "Vậy ngươi nói cho ta nghe một chút đi"

Nạp Lan Lạc lơ đãng toát mồ hôi lạnh, vì sao phải bắt buộc hẳn nói ra chứ? Suy nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ tới sẽ phải nói như thế nào, sở trường của nàng, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung ra bên ngoài được a!

Đầu óc Nạp Lan Lạc chuyển một cái, vội vàng nói sang chuyện khác, một lần nữa lại ôm nàng ôn nhu hỏi, "Thu Nguyệt Khê, tỷ tỷ của nghe hát dễ nghe như vậy, chẳng lẽ ngươi ngay đến một khúc cũng không biết hát sao?"

"Ai nói vậy, bốn cô nương tự nhiên xà đảm hơn người, trọng yếu hơn nữa ta cũng là người Thu gia, không có văn chương thì có thể lẫn lộn giang hồ như thế nào đây?" Thu Nguyệt Khê bĩu môi

Xà đảm? Đây là thành ngữ gì vậy? Còn nói chính mình tài cao học rộng nữa chứ, phải nói là gan dạ hơn người mới đúng, Nạp Lan Lạc nhẹ nhàng cười một tiếng, "Nếu như vậy, hát cho ta nghe đi"

"Ách...Được...Nhưng không cho phép ngươi cười nhạo ta!" Nghe hẳn "ừ" một tiếng, Thu Nguyệt Khê lúc này tạm thời quẳng bỏ cái thể diện gì đó, dừng một chút, mở miệng xướng,

"Chàng như trăng sáng, ta là sương, sương mãi theo trăng rồi biến mất không dấu vết.

Chàng giỏi đánh đàn, ta giỏi vũ, khúc cuối chàng gảy trước biệt ly, làm tim ta như thắt lại

Chỉ vì chữ duyên làm chàng chú ý, nhưng ta lại mong nhớ nhìn về phía người đi.

Hồn theo chàng đi cùng trời cuối đất, tương tư khổ, vì chàng khổ

..."

Thu Nguyệt Khê hát xong, lại thấy Nạp Lan Lạc đã sớm nhắm mắt ngủ, bên tai cũng truyền đến hô hấp nhẹ nhàng của hắn, Thu Nguyệt Khê chỉ có thể rì rầm một tiếng, tức giận nhắm mắt lại, đành phải đi tìm Chu công nói chuyện phiếm thôi.

Giờ phút này, đôi mắt đang nhắm của Nạp Lan Lạc chậm rãi mở ra, điểm huyết ngũ của Thu Nguyệt Khê, hướng về phía cửa sổ lạnh lùng nói, "Vào đi!"

Mộc Thủy một thân cảm y màu lục trong nháy mắt đã hiện thân trong phòng, cung kính quỳ xuống nói, "Chúa thượng, rốt cuộc thuộc hạ cũng đã tìm được ngài!"

"Đám người Nhật Lạc các cũng đã biết được tung tích của gia rồi sao?" Hắn nhíu mày nói.

"Chưa biết! Thuộc hạ biết chúa thượng không thích thất đại trưởng lão, nên cũng không đem hành tung của người báo ra ngoài, xin chúa thượng yên tâm!" Mộc Thủy vẫn quỳ như cũ, nhưng âm thanh có thêm phần thê lương, "Xin hỏi chúa thượng, thân thể huynh trưởng của thuộc hạ...đang ở nơi nào?"

Trong nội tâm Nạp Lan Lạc đau xót, Mộc Thủy cùng Mộc Kim là huynh đệ ruột, từ nhỏ làm việc cho hắn, hiện thời Mộc Kim vì hắn mà chết, hắn phải đối mặt với người huynh đệ này như thế nào đây? "Mộc Kim...Gia đã đem chôn hắn ở một chỗ dưới chân núi, Mộc Thủy, thực xin lỗi!"

Mộc Thủy kinh hãi, "Chúa thượng, thuộc hạ không dám nhận! Huynh trưởng mặc dù đã chết nhưng vẫn còn được danh dự, đổi lại là thuộc hạ, thuộc hạ cũng cam tâm tình nguyện vì chúa thượng mà hi sinh"

"Mộc Thủy, chờ gia trở về Nhật Lạc các, ngươi sẽ trở thành người đứng đầu ngũ đại ám vệ, giúp gia diệt trừ Huyết Tề lâu, báo thù cho Mộc Kim!" Sắc mặt Nạp Lan Lạc không hề thay đổi nói.

Mộc Thủy nắm chặt quả đấm, cung kính nói, "Đa tạ ân đức của Chúa Thượng!" (Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamyl11)

****

"Chủ tử, mấy ngày nay rốt cuộc chúng ta cũng tìm được đường đi lên vách núi, nhưng...cũng không có phát hiện được tung tích Nạp Lan thế tử, mà ngay cả thi thể của những sát thủ kia cũng đều không tìm được"

Lý Minh "Ừ" một tiếng, "Xem ra Nạp Lan Lạc quả nhiên còn sống. Việc này chỉ có thể giải thích được rõ ràng hiện thời Nạp Lan Lạc bị trọng thương, vì che dấu mới hủy diệt thi thể của tất cả mọi người, thủ hạ của hắn khẳng định vẫn chưa hợp mặt cùng hắn"

"Chủ tử, đúng là những thôn dân kia có nói, chân núi cũng có người ở lại, chứng kiến được nhiều thi thể như vậy, nói không chừng là những thôn dân kia sợ phát sinh chuyện nên đem thi thể thiêu hủy.." Vương Chính Văn đem sự nghi ngờ của mình nói ra.

Lý Minh lắc đầu, "Nếu như lúc trước thì bản điện còn tin, nhưng lần này, chuyện của Nạp Lan Lạc là ngoài dự liệu, làm cho bản điện không thể không nghi ngờ như vậy. Ngươi đi xuống đi, nhanh chóng truy tìm tung tích Nạp Lan Lạc, vẫn là câu nói kia, phải bảo vệ hắn cho tốt. Đừng để đám người thái tử tìm được hắn!"

"Dạ..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 10: QUỲ THỦY ĐẾN...

Thu Nguyệt Khê bị đau bụng làm cho tỉnh, không khỏi rên rĩ một tiếng, chau mày nói, "Đau quá, đau chết cô nãi nãi ta rồi!" Sau đó mở mắt ra nhìn hắn một cái, mà hắn lại còn đang ngủ nên không khỏi mắng "Ngươi ngủ hoài như thế, có thành heo không vậy?"

Nàng giật giật thân thể, đột nhiên ý thức được chính mình đang nằm trên người hắn, hai chân vòng quanh chân hắn, mà hai tay...cũng đang ôm hắn thật chặt, chần mèn thì lại bị đá vào góc giường.

Theo nàng nhớ thì đêm hôm qua, nàng ngủ ở ngoài, mà hiện thời lại nằm bên trong, lại đổi cả đầu giường, aiz...Nàng đã hoàn toàn bị tướng ngủ của mình khuất phục rồi.

Nhưng bụng dưới lại truyền lên từng trận đau đớn khiến cho nàng không thể suy tư được nữa, nàng lần nữa lại rên rĩ một tiếng, Nạp Lan Lạc khẽ nhíu mày, mệt mỏi mở mắt ra nhìn nàng cười khổ nói, "Thu Nguyệt Khê, ngày thường ngươi vẫn ngủ như thế này à?"

"Ha...ha..." Thu Nguyệt Khê gượng cười, trước kia chính nàng không hề có quy củ gì, cho nên cũng không thèm so đo tướng ngủ đẹp như thế nào, nhưng hôm nay nàng cảm thấy thập phần mất mặt. (Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamyl11)

Nạp Lan Lạc phát giác sắc mặt nàng có hơi trắng bệch, lập tức hỏi, "Ngươi thấy sao rồi?"

"Không biết sao nữa, bụng ta đau quá!" Thu Nguyệt Khê bĩu môi nói.

Nạp Lan Lạc vội vàng đứng dậy, rồi lại sợ hãi kêu lên, trên giường nằm cả một mảnh đồ tui, ngay cả áo trong của hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Thu Nguyệt Khê thấy thế lại khóc rống lên, "A..., ta sắp chết sao...ta sắp chết sao..., có phải ta bị bệnh gì hay không, hay đêm qua ngươi thừa dịp ta ngủ nên muốn giết ta, kết quả là chém cho ta một đao nhưng lại không chém chết ta?"

Tiểu Hồng cùng vú nương nghe được tiếng khóc thảm của Thu Nguyệt Khê liền đẩy cửa bước vào, sau đó định thần nhìn lại, rồi cũng bị hoảng mà không thể nhúc nhích.

Mặt Nạp Lan Lạc xám như tro, ngơ ngác nói, "Ta...ta không có..."

Thu Nguyệt Khê vừa khóc lại vừa nháo, "Không được, không được, ta sắp chết rồi, bụng ta đau quá a! A...a..."

"Thu Nguyệt Khê, ngươi tỉnh lại, nếu như ngươi chết, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?" Nạp Lan Lạc vội vàng ôm nàng vào lòng run rẩy, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều tại ta không tốt...đều là ta làm hại ngươi!"

"Nạp Lan Lạc, nếu ta chết đi, ngươi nhớ phải đi đến Thu gia một chuyến giúp ta, nói với Xú lão đầu kia giùm ta một tiếng, để hắn đưa một ít châu báu chôn cùng ta, khi còn sống, ta sống hết sức đáng thương, khi chết đi, ta không muốn làm một thân nghèo kiệt xác đâu!" Thu Nguyệt Khê hấp hối nói.

Nạp Lan Lạc gằm nhẹ, "Không cho ngươi nói bậy"

Vú nương vội vàng nói, "Nha~~~~ tiểu thư à, cái gì mà chết với không chết, người bị quỷ thủy thôi mà". Sau đó lại cười lên ha hả, "Ta nói rồi mà, nữ nhân đến tuổi cập kê bình thường nên đã sớm có quỷ thủy rồi, còn người đã mười sáu rồi mà vẫn chưa có, hừ ta còn tưởng người không phải là nữ nhân nữa đây!"

Vú nương lại lần nữa vui vẻ rạo rức nói, "Thật sự là do tổ tông Thu gia phù hộ, tiểu thư nhà ta rốt cuộc cũng có quỷ thủy rồi!!!" (nhamy111: ta choáng, cái sự tình này mà còn cần tổ tiên phù hộ nữa cơ đấy!!!!)

Thu Nguyệt Khê dừng la toán lên, đầu óc cũng dừng một chút, quỷ thủy...là cái gì vậy???

Ách...Đợi chút..., Thu Nguyệt Lạc hình như cũng đã từng đề cập với mình về việc này, nàng đột nhiên lập tức hiểu được. Thật sự là lãng nhục, tự mình lãng nhục mình mà, nàng vội vàng xoay người nằm xuống che mặt không dám nhúc nhích.

Quỷ thủy, ách....

Giờ phút này Nạp Lan Lạc tựa hồ như bị thiên lôi giáng xuống một búa, Thu Nguyệt Khê quả nhiên không giống với các nữ nhân bình thường chút nào, đến quỷ thủy cũng không biết, còn tưởng mình chém nàng một đao mà chém không chết nữa chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, vành tai hắn không thể càng lúc càng đỏ, hắn không nghĩ có thể nói thêm một câu nào nữa.

Tiểu Hồng che miệng cười, tiểu thư thật làm cho người ta đau đầu a, nếu cô gia lúc này mà dỗi ý, không dám cưới tiểu thư nữa thì sao, giờ này mà tiểu thư thẹn thùng, có chậm quá không vậy!

Nạp Lan Lạc lúng túng ho khan, mượn việc này che dấu tiếng tim mình đang đập bang bang trong lòng ngực, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng nói, "Thu Nguyệt Khê, mặt mặt quá đi!"

Mà tên đầu sỏ thì lúc này lại hận không thể tìm được cái lỗ nào mà chui xuống, đúng là thật sự quá mất mặt. Đợi chút...Vì sao mình lại phải cảm thấy mất mặt trước hắn chứ? Chính mình đã từng có chuyện mất mặt như thế mà, nên vội vàng phản bác, "Chuyện này tính là gì chứ!"

"Còn có chuyện gì có thể mất mặt nữa à!" Nạp Lan Lạc nhú mày.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhamy111)

Thu Nguyệt Khê nghiêm túc "ừ" một tiếng, "Lúc ta năm tuổi ấy, mớ tổ chim, không cẩn thận nên đụng phải tổ ong vò vẽ, kết quả là bị ong vò vẽ đuổi theo, chạy về phía trước lại bị chó cắn, đặt mông ngồi xuống đất lại đè chết một con rắn, về sau không cẩn thận lại rớt vào trong hồ phân, đến lúc đứng lên lại đụng phải đôi nam nữ đang yêu đương vụng trộm, kết quả phát hiện ra đôi nam nữ kia chính là mẫu thân cùng phụ thân ta, làm hại phụ thân ta đuổi theo ta chạy khắp núi, ngấm lại hôm đó thì..."

Sau lại bổ sung, "Không phải mất mặt, mà là xúi quẩy mới đúng!"

"Năm tuổi? Ngươi ngay cả chuyện năm tuổi đều nhớ rõ như vậy, vì sao lại không nhớ ..." Nạp Lan Lạc muốn nói lại thôi, hắn không nghĩ sẽ cùng nữ nhân không tim không phổi này nói bậy nửa câu.

Bà vú cười ha hả, đánh thái cực, "Công tử à, ngươi xem ngươi phải thay đồ rồi, đến đến, tiểu Hồng, mau chuẩn bị y phục, lại nấu nước mau, để cho công tử rửa sạch một tý"

Ngàn vạn lần không thể đắc tội với công tử a, vạn nhất hần không cần tiểu thư nữa, cả đời này của tiểu thư sẽ không ai thêm lấy, thật vất vả mới bắt được một mỹ nam tử mắt kém, nếu thật sự xảy ra thì phải đi đâu bắt thêm một người nữa đây, vú nương một phen nhỏ mọn.

Thu Nguyệt Khê phát giác được chính mình lại có thêm nhiều tầng mắt nữa vì nàng lại làm cho Nạp Lan Lạc nhiễm đỏ cả thân người, thật sự là không thể ở đây được nữa, lúc nàng đang chuẩn bị vụng trộm xuống giường, Nạp Lan Lạc lại nhanh chóng bắt lấy nàng, nhu hòa nói, "Đi đâu nữa? Mau nằm ở chỗ này nghỉ ngơi đi, ngươi cảm thấy ta sẽ ghét bỏ ngươi sao?"

Ánh mắt Nạp Lan Lạc nhếch lên, tiểu Hồng cùng vú nương hiểu ý cười một tiếng, vội vàng đi ra ngoài đóng cửa lại, hần xuống giường, mặt thêm quần áo cho nàng, mang giày vào chân cho nàng, kéo tay nàng đứng lên đi về trước vài bước, ôn nhu nói, "Chờ ta một chút"

Thu Nguyệt Khê ngờ ngác nhìn Nạp Lan Lạc kéo tấm trải giường đầy huyết ném trên mặt đất, lại từ trong tủ lấy ra một tấm trải giường mới đến trải trên giường, động tác lưu loát liền mạch, sửa sang chăn mền xong, liền phát phát tay với Thu Nguyệt Khê, "Tối đây đi!"

Thu Nguyệt Khê vụng về bước qua, hai tay Nạp Lan Lạc đè chặt hai vai nàng ấn nàng ngồi xuống, Thu Nguyệt Khê đặt mông ngồi trên giường nhưng vẫn giữ bộ dạng ngây người như cũ.

Nạp Lan Lạc cười nhạt một tiếng, cúi người gỡ giày cho nàng, đỡ nàng nằm dài trên giường, thuận tiện giúp nàng sửa sang lại mền, mà hần cũng nằm ở một bên, tay nhẹ nhàng khoắc lên trên bụng nàng, dùng nội lực làm nàng ấm áp.

Thu Nguyệt Khê lúc này đột nhiên cảm thấy có dòng nước ấm tràn lan trong thân thể, không hề cảm thấy rét run như vừa rồi, tò mò hỏi, "Nạp Lan Lạc, ngươi đang làm gì vậy? Vì sao bụng ta đột nhiên cảm thấy ấm áp vậy?"

Hần ôn nhuận cười một tiếng, "Vừa rồi ngươi nói đau bụng, ta liền nghĩ, chắc do hàn khí quá nặng, ngươi cũng chẳng hề để ý, sáng sớm ra, chăn mền bị ngươi đá qua một bên, ngươi không bị lạnh mới là lạ đó, nên ta dùng nội lực làm cho thân thể ngươi ấm áp lên"

Sắc mặt Thu Nguyệt Khê ửng hồng, không khỏi cảm thấy xấu hổ, đột nhiên nàng cảm thấy Nạp Lan Lạc đối với nàng quá mức cẩn thận rồi, chẳng lẽ đây là nam nhân phong lưu hoa lá dính đầy thân trong truyền thuyết sao?

Nàng chất vấn hỏi, "Nạp Lan Lạc, ngươi làm sao đối với chuyện tình nữ nhi lại rõ ràng như vậy chứ, nói, đến cùng là ngươi đã có bao nhiêu nữ nhân rồi? Nhìn dáng vẻ của ngươi, nhất định là công tử gia đình có tiền rồi, giống như Vương Hà nát người đó, trong nhà cũng đã có mấy cái thông phòng rồi"

"Thu Nguyệt Khê, sao ngươi có thể hoài nghi nhân phẩm của ta như vậy? Ta là loại người như vậy sao?" Nạp Lan Lạc hoàn toàn bị hỏi đến tức rồi.

"Ngươi quên mất ta thì thôi đi, hiện tại còn hỏi ta có mấy người phụ nhân rồi? Thử hỏi trong thiên hạ này, nữ nhân kỳ lạ như ngươi ai dám muốn chứ? Ngoại trừ Nạp Lan Lạc ta ra thì ai dám thú ngươi chứ"

Thu Nguyệt Khê lập tức im miệng không nói, tuy nói nàng cùng Nạp Lan Lạc ngủ cùng giường hai lần, xác thực cũng chiếm của hần không ít tiện nghi, tương lai cũng nhất định sẽ phụ trách với hần, nhưng hôm nay nghe hần nói như vậy, vì sao nàng lại cảm thấy hần giống như các oán phụ bình thường vậy chứ.

Đợi chút...Nàng biết Nạp Lan Lạc sao? Là biết khi nào vậy?

Nạp Lan Lạc cảm thấy một tia khổ sở xông lên đầu hần, "Thu Nguyệt Khê, ngươi thực là một nữ nhân không tim không phổi. Mười hai năm trước, ngươi quả thật chưa từng gặp qua ta sao? Chẳng lẽ ngươi đối với ta một chút ấn tượng cũng không có sao?"

Dù là....là một cái tên thôi, cũng chưa từng biết qua hay sao?

Thu Nguyệt Khê làm sao có thể nhớ tới chứ, mười hai năm trước, nàng mới bốn tuổi thôi, hàng ngày điên điên khùng khùng, làm sao có thể nhớ rõ nhiều sự tình như vậy chứ?

Len lén liếc mắt nhìn hần một cái, chung quy giờ đây nàng có cảm giác mình đã từng vứt bỏ hần.

Nạp Lan Lạc ngưng mắt nhìn sắc mặt đang biến hóa của nàng, không khỏi cười khổ, "Không thể trách được ngươi ở thời điểm đó không hề ấn tượng bản thân ta cũng như tên của ta"

"Khi đó ta mới bốn tuổi a, ở đâu mà ta..."

Nạp Lan Lạc ngắt lời nói, "Vậy ta nhắc nhở ngươi một tý, mười hai năm trước, tại Bạch phủ ở kinh thành, ngươi vụng trộm chạy vào phòng của ta; còn có trong nội cung, phụ thân ngươi mang theo ngươi tiến cung dự yến, lúc ấy có một nam tử đeo mặt nạ bạch ngọc, ngươi có nhớ không?"

Mặc dù lời nói của hần không hề có ý oán giận, nhưng lại làm cho nội tâm Thu Nguyệt Khê không ngừng rối rắm, lại đụng phải đôi mắt hắc ngọc ướt nhẹp của hần, tăng đá cứng rắn cũng hóa thành mềm mại.

"Ta...ta...ta nhớ được đúng là ta đã ở qua kinh thành, bất quá, phần lớn ta cũng quên sạch hết rồi..." Thu Nguyệt Khê càng nói âm thanh càng nhỏ.

Sắc mặt Nạp Lan Lạc cứng đờ, sít sao đè hai vai nàng, nhỏ giọng lầm bầm, "Thật sự...thật sự là đã quên toàn bộ rồi sao? Cái gì ngươi cũng không nhớ sao?"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

"Thu Nguyệt Khê, vậy bây giờ thì sao? Hiện tại...ngươi nói cho ta biết, ngươi đối với ta là cảm giác gì?" Nạp Lan Lạc dùng đôi mắt mong chờ nhìn nàng trừng trừng, sợ sẽ bỏ qua cái gì.

Thu Nguyệt Khê hoàn toàn sững sốt, đúng vậy, nàng đối với hắn là cảm giác gì đây? Điều duy nhất nàng biết là mình không ghét Nạp Lan Lạc, không bài xích khi hắn đến gần mình, đúng thế, vậy có thể nói rõ cái gì đây?

"Quả nhiên, ngươi là nữ nhân ngọc ngà, không tìm không phôi, gia tâm tâm niệm niệm ngươi nhiều năm như vậy, ngươi phải hồi đáp gia như thế nào đây?"

Khóe miệng Nạp Lan Lạc chợt giãn, đột nhiên lại kiên định nhìn Thu Nguyệt Khê, thanh âm càng phát ra càng ôn nhu, "Được...Nói không nên lời chứ gì, bây giờ gia liền cưỡng gian ngươi, để thử xem như thế nào"

Vừa dứt lời, Thu Nguyệt Khê chỉ thấy gương mặt phong hoa tuyết thế của Nạp Lan Lạc chợt nhích dần lại gần mình, đột nhiên đôi môi nàng bị một đôi môi mềm mại nhưng trong trẻo lạnh lùng đụng vào.

Đúng vậy, đôi môi kia là của hắn, mà giờ phút này hắn đang hôn chính mình, tâm nàng đột nhiên nhảy cẫng lên, sau lại trở nên hỗn loạn, toàn thân trở nên cứng ngắt không dám nhúc nhích, cũng không dám hô hấp.

Nạp Lan Lạc thấy nàng không có bài xích chính mình, con ngươi hắn chợt lóe, đối với việc mặt đỏ tím đập dồn dập của nàng giờ phút này mà trở nên hài lòng. Hắn đột nhiên bứt môi ra, cổ lăm ra về lạnh lùng nói, "Thu Nguyệt Khê, trước khi trời tối, ngươi phải nói cho gia đáp án của ngươi, nếu để gia không hài lòng, ngươi liền suy nghĩ trước cái chết của mình đi"

Dứt lời, Nạp Lan Lạc đứng dậy định đẩy cửa đi ra ngoài.

Thu Nguyệt Khê đột nhiên "A" một tiếng, âm thanh còn có chút yếu đuối của nữ nhân.

Nạp Lan Lạc cho rằng nàng nhanh như vậy liền đáp ứng mình, nhưng đã diễn thì phải diễn cho trót, chỉ có thể đè nén tâm tình đang kích động, làm mặt đen xoay người lại hỏi, "Còn có chuyện gì?"

"Ngươi vẫn chưa thay quần áo!"

Nạp Lan Lạc nhắm mắt, khóe miệng rụt rụt, tự trách mình đã suy nghĩ quá đơn giản.

Hắn đem áo ngoài cởi xuống, lăm bầm một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi, đợi chút....tay áo đâu? Đúng rồi, hắn vừa cởi áo ngoài ra rồi mà, aiz....chỉ có thể khẽ cắn răng mà đi ra ngoài thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: MEN SAY VÀ THẬT LÒNG

"Phù...phù...phù..." Thu Nguyệt Khê một tay đang an ủi trái tim đang nhảy bang bang lên của mình, tay kia vội vàng rờ rờ gương mặt đang hồng thắm kia, "Hắn...hắn vừa mới làm gì với ta vậy cả?"

Đại não của nàng đang dừng ở giữa chừng, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng vỗ bẹp một cái vào bắp đùi, mẹ nó...đau, Thu Nguyệt Khê gào to một tiếng, "Ta có nhầm lẫn gì hay không, hắn vừa rồi...vừa rồi...hôn ta?"

"Cái này...cái này...đây chính là lần đầu tiên ta bị người khác hôn" Thu Nguyệt Khê đột nhiên khí cấp lên não nói, "Nạp Lan Lạc này thật quá đáng, muốn hôn...cũng phải để lão tử ta hôn hắn trước mới đúng chứ!"

*****

Trong Diệu Âm các, một nữ nhân ngồi ngay góc khuất than thở, mượn rượu giải sầu...

Mặc Lan Hoa xinh đẹp quyến rũ đi tới giếng cột, "Ai ui, đường đường đường đường đại danh đỉnh đỉnh Thu gia nhị tiểu thư, hôm nay sao lại không còn kiêu ngạo ương ngạnh nữa rồi? Chẳng lẽ vừa ý nam tử nhà ai rồi à, bởi vì không chiếm được nên lúc này mới ngồi đây buồn bực không vui phải không?"

Mặc Lan Hoa là hoa khôi của Diệu Âm các, đương nhiên, mỗi nữ tử ở đây đều bán nghệ không bán thân, Thu Nguyệt Khê cũng thường thóa mạ, mẹ...rõ ràng đây chính là kỹ viện, còn muốn dựng thẳng lên cái đèn thờ trình tiết làm gì, bó bó bạc lòn như vậy mà không lấy, rõ ngốc!!

Nàng cùng Mặc Lan Hoa hai người đều chăm chăm nắm bắt cơ hội để quở trách lẫn nhau, Mặc Lan Hoa âm thầm mắng, đều là do nha đầu Thu Nguyệt Khê này bắt mình gọi nàng là "đường đường đường đường đại tiểu thư", "đường đường" thôi không được, mà chính phải là "đường đường đường đường" mới chịu...

Hoa cô cô đi lên trước cầm quạt tròn gỗ đầu Mặc Lan Hoa một cái, Mặc lan Hoa cả kinh kêu lên một tiếng, "Ai nha, Hoa cô cô, người thường ngày vẫn ghét nhất nàng không có việc gì làm sẽ tới phá rối việc làm ăn của người, mà hôm nay vẫn giúp đỡ nàng ta là ý gì a?"

"Người bót om sòm một chút đi, không thì người nào đó sẽ biến người trở thành người câm luôn cho mà xem!" Hoa cô cô sẵn giọng nói.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Mặc Lan Hoa mỉa mai cười một tiếng, "A, quả thật là ta nói đúng rồi phải không? À, đúng rồi, Thu Nguyệt Khê, hôm qua đại tiểu thư nhà người ở Xuân Hương đường hát một khúc Bạch đầu ngâm, hôm nay cả Tần Hoài này ai mà không biết, các thanh lâu khác đều hát khúc hát mà Thu Nguyệt Lạc phổ ra, rồi lại có người nói có một nam tử vì nụ cười của mỹ nhân, đã đem Tần Hoài tam cảnh đổi thành Tần Hoài tứ cảnh, mà cảnh đẹp thứ tư của Tần Hoài chính là Thu gia đại tiểu thư, ha...ha..." Sau khi cười, lại tiếp tục nói chen vào, "Thu Nguyệt Khê, người có phải cũng muốn tìm được một nam tử như vậy hay không a?"

"Mặc Lan Hoa, người có phải đã thành một bà ba hoa bình thường nơi phố chợ rồi hay không, tiểu thư ta nơi này uống rượu, người đến nơi này nói... làm rượu cũng pha lẫn nước miếng của người rồi đây này!" Thu Nguyệt Khê đem ly rượu trong tay đổ lên mặt đất, hàm hàm hồ hồ nói, "Uy, người cảm thấy tiểu thư ta đây là loại người không thể tìm được nam nhân như vậy hay sao?"

Thu Nguyệt Khê sớm đã say men rượu, mượn rượu nên cũng bắt đầu trở nên điên điên khùng khùng, Mặc Lan Hoa cười như câu hồn, "Đừng đi, toàn bộ nam tử Tần Hoài này có người nào dám muốn người đâu?"

"Tại sao không có?" Về mặt Thu Nguyệt Khê đau khổ, ngửa đầu lên uống sạch ly rượu, "Mẹ nó..cay chết ta!"

"Mặc Lan Hoa, tiểu thư ta nói cho người biết, nếu như ta xem trọng nam tử nào, hẳn nếu không dám cưới ta, tiểu thư ta liền bắt trời hán quăng lên kiệu tám người khiêng mang về"

"Nói vậy, có cô nương nào dùng kiệu tám người khiêng để cưới một nam tử đâu, nha đầu chết tiệt này bắt đầu nói vậy rồi!" Hoa cô cô nói.

"Uy, khẩu khí thật lớn nha!" Mặc Lan Hoa ung dung cười một tiếng, "Ai uy, đường đường đường đường Thu tiểu thư của ta ời, ta còn không biết người là người phương nào sao, mà lại dám đem nam tử nhà người ta quăng lên kiệu tám người khiêng, nói không chừng nam tử đó không bị người dọa chạy mới lạ"

Thu Nguyệt Khê đột nhiên đập chén rống to, "Đánh cuộc, vậy thì chúng ta đánh cuộc đi Mặc Lan Hoa! Tiểu thư ta bây giờ sẽ dẫn người đi tìm nam tử ái mộ ta, nếu hán ngoan ngoãn trong tay ta, người đưa ta hai trăm lượng bạc, sau đó làm trâu làm ngựa cho ta một tháng, thế nào?"

"Tốt...Vậy nếu người thua thì sao đây?"

Thu Nguyệt Khê ừ rầm một tiếng, lừ lóat nói, "Tiểu thư ta sẽ không thua"

"Vậy không được, không có tiền đặt cược cho ta thật không có ý tứ nga. Như vậy đi, nếu hán chạy mất, người phải chuộc thân cho ta, còn phải đón ta về Thu phủ, cung phụng ta như Bò Tát sống, được không?"

"Hừ, tốt lắm, tiểu thư ta...nắc...ta...nắc...ta nhất định sẽ cho người thua tâm phục khẩu phục...nắc" Thu Nguyệt Khê say bí tỉ, mông lung đi ra khỏi Diệu Âm các, đi về phía nhà gỗ.

Mặc Lan Hoa hướng về phía trên lầu một hô lớn, "Các tỷ muội, đi theo cô nương ta xem kịch vui nào"

"Dứt lời, một đám nữ nhân ùn ùn kéo xuống lầu, người đẩy người nhường, tranh nhau đi xem kịch vui.

Thu Nguyệt Khê lác lư đi vào nhà gỗ, chứng kiến nam tử phong hoa tuyết đại, bạch y bông bành đang nằm trên ghế dựa phơi nắng, ngô....Mặc dù bây giờ đang vào hoàng hôn rồi, nhưng cứ coi như là phơi nắng, phơi nắng không được thì phơi ánh trăng cũng được.

Thu Nguyệt Khê lảo đảo đi qua, nắc cục, "Nạp Lan Lạc, người đứng lên cho ta"

Nhìn hán nhắm mắt nhưng không nói, Thu Nguyệt Khê hô to lần nữa, "Người đứng lên có nghe hay không?"

Nạp Lan Lạc nhú mày nói, "Chuyện gì?"

Thu Nguyệt Khê mượn rượu hỏi, "Người nghe đây, nếu ta mang kiệu tám người khiêng đến cưới người, người có dám lên hay không? Nắc..."

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Nạp Lan Lạc buồn cười mở mắt hỏi, "Thu Nguyệt Khê, người có biết bây giờ người đang nói gì hay không? Thiên hạ này có cô nương nào lại đem kiệu tám người khiêng đi cưới một nam tử bao giờ đâu chứ?"

"Ai nói không có, ta chính là cô nương đó, nác..." Thu Nguyệt Khê đến gần bên hắn nói, "Ngươi nói trước đi, có dám hay không?" Nạp Lan Lạc nhắm mắt không nói, tiếp tục phoi...ánh nắng sắp tàn.

Thu Nguyệt Khê buồn rầu gãi đầu, này là ý gì chứ? Ai nha, không quản nữa, nàng hướng hắn nhe răng trợn mắt nói, "Nạp Lan Lạc, mấy hôm nay ngươi còn đối với bản cô nương ôm ôm ấp ấp, nói chuyện tình cảm, chẳng lẽ ngươi đang thả rắm hay sao?"

"Thu Nguyệt Khê, nếu như ngươi thật sự muốn cưới gia, có thể, nhưng đề khi tình rượu thì nói với gia một lần nữa, như thế nào?"

Sau đó, Nạp Lan Lạc không nghe được Thu Nguyệt Khê trả lời bất kỳ lời nào, lại đột nhiên cảm thấy thân thể bị vật gì đó đè lên, vừa mở mắt nhìn, hắn không khỏi cười sùng ái.

Nguyên lai là nàng cũng đối với mình yêu thương nhưng nhớ nha, nhìn kỹ gương mặt nhỏ nhắn của nàng, người vừa uống rượu, nên gương mặt trở nên ửng đỏ, trông thật đáng yêu.

"Ngươi..." Lời nói chưa ra hết, môi lại bị Thu Nguyệt Khê chặn lại, thân thể Nạp Lan Lạc cứng đờ, lập tức trở nên sùng sốt.

Không lâu sau, Thu Nguyệt Khê nấc lên một tiếng mới chịu buông hắn ra, hài lòng nói, "Đây coi như là ấn ký của ta, ngày khác ta liền mang kiệu tám người khiêng đến rước ngươi vào cửa"

Khóe miệng Nạp Lan Lạc nhếch lên, "Đừng mơ tưởng!"

Hắn xoay người một phen, liền đem Thu Nguyệt Khê áp chế dưới thân thể hắn, đột nhiên đem môi khấc lên môi nàng một lần nữa, đôi môi trong veo nhưng lạnh lùng không hề giới hạn ở nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, mà là cạy môi của nàng ra, chiếc lưỡi lạnh lùng trôi vào trong miệng, tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về nàng, nàng vừa uống rượu, nên trong miệng tràn ngập hơi rượu, Thu Nguyệt Khê nằm ở nơi đó không hề nhúc nhích, chẳng qua đột nhiên muốn nấc cục, nên thân thể có hơi run run một tý.

Khóe miệng hắn cười yếu ớt, nữ nhân không tìm không phải như vậy, có nam nhân nào không muốn chứ?

Nạp Lan Lạc tiếp tục động tác của hai người, tay nhẹ nhàng đập lên mắt Thu Nguyệt Khê, hắn cũng tùy ý nhắm mắt lại, không để ý tới việc vật nơi trần thế.

Hắn dịu dàng hôn nàng, giống như đang thưởng thức sự tốt đẹp nhất của thế gian, lưỡi hắn nhẹ nhàng thăm dò, ôm lấy lưỡi nàng như muốn cùng nàng nhảy múa...

Thu Nguyệt Khê lại muốn nấc cục, nhưng lại bị hắn hôn đến nỗi muốn thở gấp cũng không được, nên chỉ có thể run run thân thể một cái.. Thật là sát cánh đẹp a.

"Thật không nghĩ tới, nha đầu Thu Nguyệt Khê chết tiết này thật đúng là đã tìm được người mà!" Mặc Lan Hoa đang yên lặng mở miệng, các cô nương đi theo chung quanh mở miệng, "Mặc Lan Hoa, ngươi xong rồi, đến lúc đó người liền phải làm trâu làm ngựa cho nha đầu đó đi. Ha ha..."

Tiếng cười của mọi người truyền tới, làm cho Nạp Lan Lạc lúc này mới chú ý tới xung quanh còn có một đồng nữ nhân ở đây đang nhìn, nên tạm thời buông tha Thu Nguyệt Khê ra sau, ánh mắt hung hăng quét tới, hù dọa cả đám người đều không dám lên tiếng, nhưng...

"Nha đầu chết tiết kia, ngươi thực làm cho lão nương mất mặt rồi! Mấy ngày không gặp mặt, ngươi ở đây dám dẫu nam nhân, xem lão nương ta không..." Thu phu nhân tức miệng chửi ầm lên, định thân lại nhìn thấy lại là Nạp Lan Lạc, nên lập tức biến thành một tiểu nữ tử ôn nhu nói, "Ngài...tại sao lại là ngài a?"

Khóe miệng Nạp Lan Lạc rụt rụt, tại sao lại toát ra một người làm phiền hắn nữa vậy, đột nhiên từ trên cây nhảy xuống bốn người, hai nam hai nữ, đều mặc lục cầm y, cùng nhau cung kính nói, "Chúa thượng, thuộc hạ rất cuộc cũng tìm được ngài rồi"

Mộc Mộc đen mặt, nữ tử này dám quyến rũ chúa thượng, thật sự là...thật sự là...quá đáng mà.

Khóe miệng Nạp Lan Lạc co rút lần nữa, hôm nay như thế nào mà lại như vậy chứ...

Thu phu nhân đi đến trước mặt Nạp Lan Lạc cung kính nói, "Nghe nói ngài bị thương vẫn còn nghiêm trọng. Không bằng ngài hãy chuyển sang Thu phủ nghỉ ngơi đi. Vừa vặn ta cũng muốn dẫn tiểu nữ về nhà, hai người các ngươi đều quen biết, đến lúc đó, để cho nàng chiếu cố ngài thật tốt, được không?"

Nạp Lan Lạc suy nghĩ một chút, trên người mình đúng là vẫn còn vết thương chưa lành, vào trong phủ của bọn họ, để bọn họ nuôi cũng tốt, khẽ gật đầu, "Làm phiền rồi!"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Thu phu nhân cười ha ha một tiếng, hướng về phía nhà gỗ hô to, "Vú nương, tiểu Hồng, A Lực, mau thu dọn đồ đạc cho nhà đầu chết tiết này đi, mang nàng hồi phủ..."

"Aiz...Được" Bên trong nhà gỗ, ba người trầm miệng một lời nói.

Nạp Lan Lạc nhắm mắt không nói thêm lời nào, nữ nhân này lại gieo họa như vậy cho mình, hôm nay làm cho nhiều người như vậy nhìn đến rồi chê cười,

đang lúc nghĩ ngợi, hần phát giác Thu Nguyệt Khê lại không có bất kỳ phản ứng nào, mở mắt ra nhìn, nữ nhân này, rõ ràng là ngủ thiếp đi rồi...

Hừ... Tốt... Thật sự rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: CHÚA THƯỢNG LÒNG DẠ HIỂM ĐỘC

Sau khi Thu Nguyệt Khê tỉnh thì trời đã sáng, đầu lại đau dữ dội, đột nhiên nhớ tới chuyện tình chấn động ngày hôm qua, giống như giấc mơ nhưng cũng lại rất giống thật sự.

Đương nhiên, nếu nằm mơ thì tốt rồi, nhưng nếu là thật sự...

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nạp Lan Lạc ngày hôm qua lại bồi hồi trong đầu nàng, "Thu Nguyệt Khê, trước khi trời tối phải cho gia biết đáp ứng của người, nếu làm cho gia không hài lòng, ngươi nên chuẩn bị tốt cái chết của mình đi!"

Di... toàn thân Thu Nguyệt Khê lạnh run, hôm qua thật sự nàng đã nói cho hắn biết rồi sao? Nếu thật sự là nàng vẫn chưa nói, thì nàng sẽ chết không có đất chôn chôn rồi? Còn nếu đã nói, vậy... chẳng phải là sẽ quá mất mặt hay sao?

Đang lúc nàng suy đi nghĩ lại, Thu Nguyệt Lạc nghiêm mặt bung chén đẩy cửa vào, lúc này nàng mới phục hồi tinh thần lại, thì ra là nàng đang ở nhà của mình.

Nàng gõ gõ cái đầu nhỏ, hàm hàm hồ hồ hỏi, "Ta...ta hôm qua trở về sao? Tại sao ta lại trở về chứ?"

"Ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi ta sao?" Thu Nguyệt Lạc đem chén đưa đến trước mặt nàng, lạnh lùng nói, "Uống đi"

"Thu Nguyệt Lạc, đây là độc được sao?" Thu Nguyệt Khê hỏi ngược lại.

"Dạ, dạ, dạ...là độc được chết người đó!" Thu Nguyệt Lạc tức giận nói, "Một nữ tử, uống rượu...uống thành cái bộ dạng đức hạnh này, ta hảo tâm nấu cho ngươi chén canh giải rượu, ngươi còn sợ có độc hả?"

Thu Nguyệt Khê không cam lòng, chỉ có thể tiếp nhận chén canh giải rượu, liền nghe được Thu Nguyệt Lạc âm dương quái khí quở trách nàng, "Nhị tiểu thư của Thu gia chúng ta hôm qua làm ra một sự tình hết sức hoang đường, đã nhanh chóng truyền khắp cả Tàn Hoài rồi, làm một tiểu thư khuê các tốt thì không làm, nhất định tuyên bố đem kiểu tám người khiêng đi cưới một nam tử, thật sự là...làm cho người ta cười đến rụng răng a!"

Thân thể Thu Nguyệt Khê cứng đờ, nói vậy...giấc mơ đó là sự thật rồi.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhany111)

"Toàn bộ cô nương ở Diệu Âm các đều thấy được, người a, ở thanh thiên bạch nhật mà cường hôn một nam nhân, Thu Nguyệt Khê, nếu không ai muốn người, về sau ta sẽ nuôi dưỡng ngươi, ngươi cần gì...aiz...Thật không biết đem mặt mũi của Thu gia nhà chúng ta đặt vào đâu nữa! Mà quan trọng nhất...ngươi là một nữ tử, uống đến say mềm như vậy, vạn nhất nam tử kia là người xấu thì làm sao bây giờ?"

Thu Nguyệt Khê uống sạch canh giải rượu, đem chén nhét vào tay Thu Nguyệt Lạc, tức miệng chửi ầm lên, "Thu Nguyệt Lạc, nha đầu chết tiết này, ngươi thì có khi nào nói lời tử tế đâu, ta không sợ trời, không sợ đất, còn sợ những thứ này sao, ngươi cũng quá coi thường ta rồi. Hừ..."

Nói đến Nạp Lan Lạc, nàng đột nhiên nghĩ đến, hiện giờ chính nàng cũng không biết hắn như thế nào rồi nên tiện đà hỏi, "Đúng rồi, nam tử kia đâu? Hắn đi đâu rồi?"

Thu Nguyệt Lạc hung hăng gõ đầu nàng một cái, sẵn giọng nói, "Thật không có tiền đồ! Hắn đương nhiên là bị mẫu thân đại nhân mời về đây, hôm qua liền ở trong phòng cách vách ngươi nghỉ ngơi, nghe nói ngực hắn có chút nhiễm trùng, đại phu đã băng bó xong rồi, hiện còn đang nghỉ ngơi"

Lúc này Thu Nguyệt Khê mới gật gật đầu, đột nhiên sững sờ, rồi lại cảm thấy có gì không đúng, vì sao nàng lại hiểu tình huống của Nạp Lan Lạc rõ như vậy? Chẳng lẽ nàng lại để ý đến Nạp Lan Lạc?

Nàng vô thức nói, "Thu Nguyệt Lạc, ta nói cho ngươi biết, ngươi không được có ý đồ gì với hắn, có nghe không hả?"

Thu Nguyệt Lạc tức giận phản bác, "Nha đầu chết tiết kia, tỷ tỷ ta biết ngươi quan tâm hắn, sợ ngươi tỉnh lại sẽ hỏi tình huống của hắn, nên lúc này mới hỏi thăm một chút để nói cho ngươi biết, thật sự là ý tốt không được hồi đáp mà!"

Thu Nguyệt Lạc tự mình nghĩ nghĩ, ngày thường đối với người nào mình cũng đều là dịu dàng hào phóng, nhưng lại riêng đối với Thu Nguyệt Khê, từ nhỏ cho đến lớn, hai người gặp mặt nhau liên tiếp, đây cũng chính là phương thức chung đụng của hai tỷ muội các nàng, mặc dù tính tình không hòa hợp,

nhưng đầu gì tính mình cũng rộng lượng, liên tục bao dung cho nàng, đương nhiên, nàng mặc dù trên miệng không nói ra, nhưng cũng không cho phép người nào khi dễ mình.

Thu Nguyệt Khê bĩu môi, "Không cần, nam nhân của bốn cô nương, ta chắc chắn sẽ giám sát chặt chẽ, hừ!"

Thu Nguyệt Lạc nhẹ nhàng cười sùng ái rồi mắng, "Nha đầu chết tiệt"

Nạp Lan Lạc ngồi trên giường đọc sách nhưng tâm tư cũng không đặt ở trong sách, lỗ tai dựng thẳng, nghe bốn thủ hạ đang không ngừng âm thầm nói ở bên ngoài.

Mộc Mộc đen mặt lại mắng, "Nữ nhân này khinh cuồng như thế, thừa dịp chúa thượng bị thương vô lực phản kháng, lại khinh bạc chúa thượng trước mặt người khác, thật sự là khinh người quá đáng mà, hừ!"

Mộc Băng lạnh lùng nói, "Nói vậy, chúa thượng cũng đã đòi trở lại rồi"

Thanh âm Mộc Hỏa so với hai người bọn họ càng lớn hơn, đường hoàng nói, "Ha ha, điều này nói rõ uy vũ của chúa thượng a. Cho dù miệng bị thua thiệt cũng muốn đòi lại, trước kia ta còn cảm thấy chúa thượng không nhiễm khói lửa của nhân gian, hiện thời thì nhìn thấy người cũng không phải Liễu Hạ Huệ, làm trong lòng lão tử ta cũng thật bằng phẳng...Sách...sách...sách!"

Mộc Mộc chu miệng nói, "Mộc Hòa, ngươi thật quá đáng, rõ ràng là chúa thượng bị ép mà. Hừ!"

Mộc Hỏa lên giọng nói, "Đâu ra, ta thấy rõ ràng chúa thượng cũng rất hưởng thụ nga..."

Mộc Băng lạnh giọng, mở miệng nói, "Câm miệng!"

Mộc Mộc phụ họa gật gật đầu, "Đúng vậy...nếu chúa thượng tỉnh lại mà nhìn đến các ngươi đang thảo luận chuyện hôm qua...không chừng sẽ chơi ngược lại chúng ta đó"

Mộc Hỏa giật nhẹ miệng, liếc nhìn Mộc Thổ, nhìn hẩn nắm chặt ngón tay không biết đang đếm cái gì, hiếu kỳ hỏi, "Mộc Thổ, ngươi đang đếm cái gì đó?"

Ai ngờ Mộc Thổ cũng không có phản ứng, Mộc Hỏa giương nanh múa vuốt chuẩn bị đi khiêu khích một phen, "Hẩn, ta đây bạo phát..."

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhamy111)

Mộc Mộc một phen ngăn cản Mộc Hòa lại, găm nhẹ, "Mộc Hòa ngươi điên rồi sao, chúa thượng tỉnh lại mà nghe ngươi la to thì sẽ ra bộ dạng gì, phải không Mộc Băng?"

Mộc Băng lạnh lùng trợn mắt không có chút nể mặt nào, Mộc Mộc chỉ có thể bĩu môi, nàng biết Mộc Băng có thói quen, mỗi ngày nói chuyện không quá năm mươi chữ. Mỗi hồi thấy chúa thượng thì nàng mới mở miệng, thật muốn...làm cho người ta hung hăng tím lất đánh cho đã.

Đang lúc mọi người đều an tĩnh, Mộc Thổ đột nhiên ngơ ngác hô lên, "Ta rút cuộc cũng đã đếm xong, lúc ấy chỗ đó có tổng cộng ba mươi bảy người, chúa thượng thật uy vũ nga, nhiều người như vậy chứng kiến được tình yêu đầu tiên của chúa thượng a. Ha...ha..."

Ba người còn lại khóe miệng rụt rụt, Mộc Thổ làm việc vĩnh viễn chậm hơn người khác nửa nhịp, chủ đề vừa mới kết thúc, Mộc Thổ sẽ vĩnh viễn nhắc lại một lần nữa, lần này, chúa thượng đã hoàn toàn tỉnh rồi...

Nạp Lan Lạc vỗ vỗ trán, rụt rụt khóe miệng nói, "Bốn người các ngươi, lần tới đây cho gia!"

Bốn người bên ngoài đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên, chúa thượng đã nghe được toàn bộ...

Bốn người đều chứa đựng tâm tư đi vào gian phòng Nạp Lan Lạc, nhìn đến hẩn đã sớm mặc quần áo ngồi trên giường, vui vẻ đặt dáo nhìn chằm chằm bọn họ.

Bọn họ thành linh run rẩy, chúa thượng cười càng ôn nhu, mấy người bọn họ liền càng nguy hiểm

"Gia không có ở đó, Nhật Lạc các có chuyện gì không?" Nạp Lan Lạc giương mắt.

Mộc Hỏa che đậy không vui trong lòng, cung kính nói, "Chúa thượng, Mộc Kim đã qua đời, Nhật Lạc các đưa Mộc Thủy lên làm thủ lĩnh mới, thất đại trưởng lão đã cử hành qua nghi thức tiếp nhận"

Phải nói rằng trong thường ngày, hẩn ghét nhất bộ dạng bất ôn bất hòa của Mộc Thủy, nhưng không nghĩ tới lúc chọn thủ lĩnh, thất đại trưởng lão cùng chúa thượng đều cùng nhau ủng hộ hẩn, thật sự là nghĩ không ra...nghĩ không ra a!

"Chúa thượng, Tam hoàng tử Lý Tranh dẫn người đến Tàn Hoài tìm tung tích của ngài, bọn thuộc hạ nghe được người bên Sơ Nguyệt các tìm được tin tức của ngài. Hiện tại chuyện của chúa thượng cùng Nhị tiểu thư Thu gia lại truyền khắp Tàn Hoài, sợ rằng Lý Tranh sẽ đến đây, lúc đó sẽ biết rõ tung tích của ngài, nói không chừng, ngay cả dung mạo của ngài hẩn cũng sẽ biết" Mộc Mộc nói

"Chúa thượng, mệnh lệnh của thất đại trưởng lão là nếu như tìm thấy chúa thượng, lập tức mang người về kinh ngay" Mộc Băng nói

Ánh mắt Nạp Lan Lạc trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Thất đại trưởng lão, hừ...Bọn họ là chúa thượng của các người hay gia là chúa thượng của các người?"

Hắn vừa nghe đến bốn chữ "Thất đại trưởng lão" da đầu liền tê rần rần, lúc nhỏ hắn tiếp nhận Nhật Lạc các từ phụ hoàng, thì chuyện của hắn liền bị bảy người này trôi buốt suốt ngày, mọi việc từ việc lớn đến việc nhỏ đều muốn chen một chân vào, nếu không phải bị bọn họ liên tục cản trở, hoặc là cho hắn đến Tần Hoài sớm, thì hắn đã sớm gặp được nàng rồi...

Bốn người im lặng không nói, cung kính quỳ xuống.

Nạp Lan Lạc trầm giọng nói, "Các người tốt nhất nên nhớ cho rõ ràng, không cần phải suốt ngày nghe lệnh của các lão nhân đó. Các người cũng nên nhớ kỹ, các người là do gia chọn ra từ các ám vệ, nếu như các người còn như vậy, gia sẽ không ngại mà cho các người cút khỏi Nhật Lạc các, một lần nữa chọn người khác"

Sau đó, sắc mặt hắn hòa hoãn một chút, nhớ tới bốn người này vừa rồi còn nói xằng nói bậy về hắn, trong đầu hắn đột nhiên vọt lên một ý niệm nho nhỏ, "Gia còn tính ở lại đây ngay ngốc thêm hai ngày, mấy ngày này, gia sẽ cho các người một chút nhiệm vụ, Mộc Mộc..."

Bốn người nghe được chữ "nhiệm vụ" thì lại cùng nhau đổ mồ hôi lạnh, Mộc Mộc khế cắn răng bước lên, "Chúa thượng, thuộc hạ...ở đây!"

"Người đi am ni cô phụ cận Tần Hoài ngay ngốc ở đó hai ngày cho gia, thăm dò cho rõ ràng, nhóm hắc y nhân hôm đó ám sát gia là do ai phái tới, nhớ kỹ, phải giả trang thành bộ dạng ni cô, phải bắt động thanh sắc mà tra ra cho gia"

Khóe miệng Mộc Mộc rụt rụt, mãnh liệt nuốt nước miếng, chỉ có thể tiếp nhận, "Dạ...chúa thượng!"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

"Mộc Băng, mấy ngày trước Lý Minh tới đây cũng đã có một khoảng thời gian ở qua tại Thu phủ, người tra rõ ràng cho gia, phạm là chuyện cùng Thu phủ có liên quan, tuyệt đối không được bỏ sót, rồi hồi báo cho gia!"

"Dạ!" Mộc Băng ngẩng lại, chính mình nói chuyện còn lưu lại khẩu đức nên chúa thượng mới trừng phạt nhẹ như vậy, nếu giống Mộc Mộc thì sẽ thê thảm rồi

"Mộc Hóa!" Nạp Lan Lạc ung dung nói, "Người có biết thanh lâu của Tần Hoài không? Người mỗi ngày đều dạo lần lượt các thanh lâu cho gia, từ bên trong đó tra ra cho gia người của Lý Minh cùng Lý Cẩm, cuối cùng gom lại hồi báo cho gia, nhớ kỹ, không được để lộ thân phận"

Mộc Hóa đổ mồ hôi đầy đầu, đều tự trách mình lẩm miệng, da đầu tê dại miễn cưỡng gật gật đầu, "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!"

"Mộc Thổ..."

"Dạ?" Mộc Thổ sững sốt cả nửa ngày, xem bộ dạng cúi đầu ủ rũ của ba người kia mới nhớ tới chuyện muốn bẩm báo chúa thượng.

"Chúa thượng, Mộc Thổ đã tra ra, Huyết Tế lâu đã có hơn mười năm, lúc Hoa Mãn Thiên mười hai tuổi đã trở thành các chủ, nghe nói lúc ấy còn có ba người khác tranh đoạt, đều là bị Hoa Mãn Thiên độc chết. Có thể thấy được người này không tim không phổi, không từ bất kỳ thủ đoạn nào"

Khóe miệng Nạp Lan Lạc hé ra, hắn cũng thật không hiểu tại sao khi ấy hắn chọn người này trở thành một trong ngũ đại ám vệ, "Người cái gì cũng không cần làm, người cũng từng nói qua với gia rằng người muốn đi dạo phố, nay gia thành toàn cho người!"

Mộc Thổ ngược mắt lên nhìn Nạp Lan Lạc sững sờ, nghiêm túc, "Có thể sao?" Sao hôm nay chúa thượng lại tốt bụng vậy kia?

Nạp Lan Lạc tươi cười rất là ôn nhu nói, "Đương nhiên là có thể rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: HỒNG TRANG CẨM TÚ

Mộc Thổ nức nở đi trên đường lớn, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, lại càng có nữ nhân xấu hổ chạy trốn khi nhìn thấy hắn, còn có nữ nhân gan lớn một chút thì mắng tàn nhẫn, "Hừ, không biết xấu hổ!"

Đương nhiên, cũng có nữ tử thanh lâu lớn mật một chút đùa giỡn, "Tiểu ca ca, vóc dáng của người không tệ, không bằng cùng đi với tiểu thư của ta thôi!"

Mộc Thổ rất muốn khóc, hắn đường đường là một trong ngũ đại ám vệ của Nhật Lạc các, dù gì cũng là người có thân phận mà...

Không biết chính mình đắc tội với chúa thượng ở chỗ nào, chúa thượng bắt hắn đi dạo phố thì không nói gì đi, đi dạo thì đi dạo, tại sao phải trần truồng mà đi dạo hết cả Tàn Hoài như vậy, xem ra anh danh cả đời của hắn đã bị vị chúa thượng lòng dạ hiểm độc kia hủy hoại trong chốc lát rồi...

Đương nhiên, cho đến bây giờ hắn vẫn không biết vì sao chúa thượng lại phải trừng phạt hắn như vậy.

Mộc Thổ sững sững sờ sờ nước nờ, gào thét trong nội tâm, "Chúa thượng, Mộc Thổ đến cùng đã làm điều gì sai a???"

Thu Đang cùng Thu lão tướng quân đi vào gian phòng của Nạp Lan Lạc, hai người kích động quỳ xuống, trăm miệng một lời nói, "Thần, bá kiến chúa thượng!"

Nạp Lan Lạc muốn đỡ hai người lên, nhưng lại đụng đến miệng vết thương, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng nói, "Khụ khụ... Thu lão tướng quân cùng Thu tướng quân không cần đa lễ, mau mau đứng lên đi, về sau khi nhìn thấy Lạc thì cũng không làm đại lễ này nữa"

Bọn họ nghe lời này xong mới đứng dậy, trong mắt Thu lão tướng quân hiện lên ánh sáng, kích động nói, "Năm đó đa tạ chúa thượng bảo vệ Thu gia, cự thần không có gì để báo đáp, lại liên tục sống ở Tàn Hoài không rời khỏi, nên không thể tạ ơn cùng chúa thượng"

Nạp Lan Lạc cười một tiếng, "Thu lão tướng quân đã quá lời rồi, năm đó chỉ hy sinh một người là Lạc, nhưng có thể bảo trụ được mẫu thân đại nhân, bảo trụ được Thu gia, bảo trụ được những người khác, Lạc tự thấy là vẫn đáng giá. Nếu Lạc thật sự một mình rời đi, không để ý đến sinh tử của các người, tương lai nếu có đoạt được giang sơn, cũng sẽ thấy thẹn trong lòng"

Thu lão tướng quân gật gật đầu, "Chúa thượng quả không hổ là hậu nhân của tiên hoàng, tính tình nhân từ như tiên hoàng vậy, dung mạo thì giống phần anh tuấn của tiên hoàng, nhưng lại thừa kế thêm sự tuyệt mỹ của Nạp Lan phu nhân a"

Nạp Lan Lạc nghe được tên phụ hoàng của mình, nội tâm thoáng mê lương, chưa bao giờ hắn gặp qua phụ hoàng của mình, nhưng lại nghe được vô số lời tán thưởng người, hắn ung dung nói, "Thu lão tướng quân, từ nhỏ Lạc cũng chưa từng gặp qua phụ hoàng, đối với chuyện của người, Lạc cũng không biết bao nhiêu, nếu lúc nào ngài rảnh rỗi, có thể cùng Lạc nói qua chút chuyện của phụ hoàng được không?"

Mặt Thu lão tướng quân tràn đầy rung động, gật đầu chấp tay nói, "Cự thần tuân chỉ!"

Thu Đang thấy phụ thân ruột của mình cùng chúa thượng khách sáo xong, từ từ nói "Chúa thượng, trước đó vài ngày, được biết ngài đang ở Tàn Hoài nhưng tung tích lại không rõ, đầu óc thần thật sự choáng váng, tiểu nữ mặc dù bất hảo, nhưng đánh bậy đánh bạ lại cứu được chúa thượng, tâm của thần lúc này mới có thể dễ xuống. Thần thay mặt tiểu nữ thỉnh tội, nếu lúc trước có chỗ nào không đúng, kính xin chúa thượng thứ lỗi"

Nhắc tới Thu Nguyệt Khê, nội tâm Nạp Lan Lạc lại cảm thấy âm áp, khẽ mỉm cười, "Thu tướng quân quá lo lắng rồi. Nếu không phải là nàng, chỉ sợ Lạc đã sớm đi đến chỗ Diêm Vương trình diện rồi"

"Lại nói tới thần thật sự hổ thẹn, hôm qua tiểu nữ đối với ngài...Loại chuyện đó, làm cho nét mặt già nua này của thần thật sự là mắc cỡ chết đi được, mong rằng chúa thượng ngàn vạn lần không nên trách tội a"

Nét mặt già nua của Thu lão tướng quân cũng đỏ au, nói "Nha đầu chết tiệt kia là đứa nhỏ nhất trong nhà, người nào cũng sủng ái nàng nên lúc này mới coi trời bằng vung, nhưng kính xin chúa thượng nể mặt mũi của cự thần..."

"Không biết năm đó Lạc đã cùng Thu tướng quân nói qua những gì, Thu tướng quân còn nhớ chứ?" Nạp Lan Lạc khẽ mỉm cười, mang lời năm đó nói lại một lần nữa, "Thu tướng quân có đồng ý không, trong tương lai nếu Lạc được thiên hạ, sẽ lấy vạn dặm giang sơn làm mai mối, hồng trang cầm tú làm sính lễ, độc cưới Thu Nguyệt Khê, như thế nào?"

(nhanyl11: Lạc ca, ta càng ngày càng thích huynh rồi đó nga...)

Chuyện của trước kia như rõ mồn một trước mắt, Thu Đang sớm đã không còn là người thanh niên hăng hái của mười hai năm về trước và Nạp Lan Lạc cũng đã không còn là hài tử nhỏ nhỏ rồi.

"Lời nói năm đó của Lạc không phải là lời thuận miệng! Lạc biết rõ tổ huấn của Thu gia, cho nên Lạc nguyện chỉ cưới một mình Thu Nguyệt Khê, một đời một thế, vĩnh viễn kết duyên vợ chồng cùng nàng!" Nạp Lan Lạc chân thành nói

Thu lão tướng quân cùng Thu Đang bốn mắt nhìn nhau, sau vẫn là Thu Đang lên tiếng nói, "Chúa thượng, tiểu nữ có tài đức gì mà để Chúa thượng ưu ái như vậy?"

"Nàng tốt hay không tốt, đối với Lạc cũng không phải điều trọng yếu, điều Lạc muốn, chỉ có một mình nàng, ai bảo nàng là Thu Nguyệt Khê duy nhất trên đời này chứ!" Lời nói Nạp Lan Lạc mang đầy sủng ái, gương mặt trong trẻo lạnh lùng bắt đầu trở nên nhu hòa.

Thu lão tướng quân cùng Thu Đang bốn mắt nhìn nhau, trao đổi một lát...

Trong nháy mắt Thu Đang trở nên ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng, gật đầu liên tục, "Vậy thần sẽ thay tiểu nữ đáp ứng hôn sự này"

Đột nhiên cảm thấy thiếu sót, lại bổ sung "Tiểu nữ từ nhỏ bất hảo, lại không có tâm cơ, hiện thời hoàng cung lại giống như bãi nước đục, nếu để cho tiểu nữ cùng chúa thượng tiến cung, thần chỉ sợ..."

"Thu tướng quân, Lạc hứa kỳ hạn một năm, một năm sau, Lạc sẽ tự mình mang mười dặm hồng trang đưa vào Thu phủ, chính là lúc Lạc cưới Thu Nguyệt Khê về làm nương tử" Nạp Lan Lạc kiên định nói.

(nhany111: ngọt chết ruồi, ý lộn... Chết ta á)

"Tốt"

Ở ngoài cửa, mặt của tiểu Hồng và a Lực cùng đen lại, ai cũng không muốn thừa nhận tiểu thư của mình rõ ràng nằm sấp bên ngoài cửa trong tư thế nghe lén, nhưng....tư thế kia, là bốn nghiêng tám ngửa; về mặt kia, chính là thoải mái vui vẻ; sắc mặt kia, rõ ràng là ngạc nhiên mừng rỡ như điên..

Tiểu Hồng cùng a Lực che mặt tập thể, vì hành vi này của tiểu thư mà hướng lên sám hối cùng lão Thiên...

Một khắc kia khi Thu lão tướng quân cùng Thu Đang đi ra cửa, tiểu Hồng cùng a Lực chạy còn nhanh hơn làn khói, chỉ còn lưu lại một mình Thu Nguyệt Khê vẫn còn nằm sấp bên ngoài cửa, yên lặng nói, "Đi...cửa này vì sao lại bẩn như vậy? Gia nhân cũng không chịu lau sạch sẽ...aiz"

Vừa nói vừa chống tay, lấy ống tay áo dùng sức lau...

Thu Đang cùng Thu lão tướng quân cùng nhau che mặt, sai bước rời đi, làm bộ như không nhìn thấy "bất hiếu nữ" này!

Thu Nguyệt Khê sau khi thấy bọn họ rời đi lại thốt thức không thôi, hai người này rõ ràng là bỏ rơi mình mà chuồn mất (nhany111: là tỷ đang nói tới tiểu Hồng và a Lực đó mà), xem sau này nàng sẽ thu thập bọn họ ra sao đây. Đang lúc nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi, trong đầu suy nghĩ sẽ băm vằm bọn họ như thế nào, thì một chậu nước lạnh lại tưới xuống...

"Nghe đủ chưa?" Không sai, lời nói kia của Nạp Lan Lạc đúng là một chậu nước lạnh.

Thu Nguyệt Khê vỗ vỗ ngực, không có việc gì...không có việc gì, nàng cũng chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với hắn, không phải chỉ có nghe lén một chút thôi sao, vậy thì sao chứ? Hắn cũng không thể làm thịt nàng? Đương nhiên, chuyện hôm qua còn rõ mồn một trước mắt, không giải quyết cũng không phải là biện pháp tốt, sẽ luôn có một ngày phải đối mặt.

Nàng quyết định, mang tâm thấp thỏm, há mồm cười toe toét đẩy cửa đi vào, hắn ngồi trước giường đọc sách, bộ dạng ôn tồn tao nhã, trái tim nhỏ bé của nàng không chịu nghe theo sai sử mà nhảy loạn nhịp.

Chỉ thấy hắn ngược mắt cười một tiếng, hướng nàng phát phát tay nói, "Lại đây!"

Thu Nguyệt Khê hấp tấp đi đến bên giường của hắn, cười ha hả một tiếng, Nạp Lan Lạc nhu hòa cầm tay nàng, kéo nàng ngồi đến bên giường hỏi, "Còn nhớ chuyện phát sinh hôm qua không?"

Thu Nguyệt Khê lại cười ha hả, từ chối nói, "Nạp Lan Lạc, hôm qua ta không có ý, nếu như ngươi không muốn, cứ coi như ta thả rắm đi"

Nạp Lan Lạc đưa tay sờ gương mặt nàng, sùng nịch nói, "Không được! Hôm qua ngươi còn nói sẽ mang kieu tám người khiêng cưới ta vào cửa, hôm nay liền đổi ý rồi sao? Vậy ngươi làm sao có thể hoàn trả được sự trong sạch của gia đây?"

Khóe miệng Thu Nguyệt Khê rụt rụt, đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn hắn, nàng chưa từng nghe nam nhân nào nói qua trong sạch của mình!!!

Nạp Lan Lạc tiếp tục nói, "Được rồi...Ngươi đã không cưới ta, vậy ta cưới ngươi cũng giống nhau thôi, dù sao trong sạch của gia cũng đã bị ngươi làm vấy bẩn rồi, hôm qua ngươi đối với gia làm chuyện như vậy xong, liền lăn ra ngủ, ngươi biết có bao nhiêu người nhìn ngươi cường hôn gia không, gia còn mặt mũi nào nữa chứ?"

"Ngô...ta...sít, dù sao cả Tần Hoài này cũng không có người nào dám muốn ta!"

Thu Nguyệt Khê còn muốn cãi lại vài câu, nhưng cũng lười nhiều lời, hắn lớn lên thật tuấn mỹ, hơn nữa lại có tiền, bằng vào nàng, cũng xem như mò được! Nếu để Nạp Lan Lạc biết rõ nàng vì có tiền nên đáp ứng hắn mà bỏ qua ưu điểm của hắn, nói không chừng hắn sẽ không gật đầu a!

Thu Nguyệt Khê đột nhiên xấu hổ nói, "Ngươi có biết ta chính là đệ nhất vô tích sự ở Tần Hoài không? Ngươi còn dám cưới ta?"

"Dám!" Nạp Lan Lạc khẽ cười.

"Ngươi có biết tổ huấn của Thu gia ta, một đời một thế chỉ có thể cưới một mình ta thôi, ngươi còn dám cưới ta sao?"

"Dám!"

"Ngươi có biết cưới ta, mọi việc đều phải theo ta, ta mất hứng, ngươi không thể cao hứng; ta không vui, ngươi cũng không thể vui vẻ; lúc ta cao hứng, cho dù ngươi đang mất hứng cũng phải cao hứng; lúc ta vui vẻ, cho dù ngươi không vui cũng phải vui theo ta; tóm lại chính là, chỉ cần một câu nói của ta, ta cho ngươi đi hướng đông, ngươi không được đi hướng tây, còn dám cưới ta không?" (nhany111: Khê tỷ là đang được voi mà đòi Hai Bà Trưng nà, hừ...hừ...)

"Dám..." Nạp Lan Lạc khẽ mỉm cười, liền lôi kéo Thu Nguyệt Khê, ôm nàng vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nguyệt Khê đỏ bừng bừng, mới biết vì sao các cô nương tổng thường hay thẹn thùng như vậy!

"Lời nói của nương tử tương lai, phu quân tương lai cũng đều sẽ nghe hết, chỉ là nương tử tương lai nói ra nhiều yêu cầu như vậy, phu quân tương lai chỉ muốn nói một cái yêu cầu nhỏ...rất nhỏ...được không?" Nạp Lan Lạc vô cùng vui vẻ, nhưng trong lòng rất mâu thuẫn, cảm giác hạnh phúc đến quá dễ dàng nhưng cũng không thực sự dễ dàng!

"Vậy nói một chút đi, xem nương tử tương lai có thể tiếp nhận được hay không?" Thu Nguyệt Khê ở trong ngực Nạp Lan Lạc thở thê.

"Luôn luôn lạc quan, mãi mãi vui vẻ. Lấy chữ Lạc làm tên, đây là tên phụ thân ta đặt cho ta. Nạp Lan Lạc, ai cũng có thể xưng hô như vậy, nhưng là chữ Lạc này, duy chỉ có một mình Thu Nguyệt Khê có thể gọi"

"Lạc...Được, bắt đầu từ hôm nay sẽ gọi ngươi là Lạc được không?"

Nạp Lan Lạc nhẹ nhàng gõ đầu nàng tiện đà mở miệng, "Mặc khác, từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta liền đem vật đính ước tặng cho ngươi, ngươi đúng là một nữ nhân không có lương tâm, đến khi nào thì ngươi cũng cho ta một vật đính ước đây?"

Thu Nguyệt Khê từ trong ngực Nạp Lan Lạc hỏi tới, "Ngươi cho ta vật đính ước gì? Sao ta lại không biết chứ?"

Chỉ thấy Nạp Lan Lạc đưa tay tới, từ trong cổ áo Thu Nguyệt Khê lấy ra khối ngọc lưu ly, mắt đầy sùng ái nói, "Đây là lúc ta sáu tuổi, mẫu thân đem tặng cho ta, nói là tương lai..."

"Tương lai, Lạc gặp được nữ nhân mình yêu mến, liền đem ngọc lưu ly này đưa cho nàng, xem như lễ gặp mặt mẫu thân đưa cho con dâu, sợ rằng ta chịu đựng không đến lúc đó được, nên liền đưa hôm nay..." Về mặt của Nạp Lan phu nhân ngày đó hiện lên trong đầu Nạp Lan Lạc, đây là đau xót của hắn, không thể để cho bất luận kẻ nào xem qua, lại chỉ cho phép một mình Thu Nguyệt Khê xem.

Thu Nguyệt Khê nhìn chăm chăm vào bình Thủy Mặc nhỏ trong suốt óng ánh kia, trong nội tâm thật vui mừng, thì ra lần đầu tiên gặp mặt, hai người liền định nhân duyên rồi, Nạp Lan Lạc liền nhận định nàng, không biết...có lẽ là hắn đã sớm nhận định nàng trước kia rồi.

Nạp Lan Lạc dứt lời nhìn xem Thu Nguyệt Khê chu chu miệng, nắm tay nàng lay lay, làm nũng nói, "Thu Nguyệt Khê, gia mặc kệ, gia đã đem vật trân quý nhất cho ngươi rồi, còn ngươi? Khi nào thì ngươi đem vật trân quý nhất của ngươi cho gia đây?"

Thu Nguyệt Khê khó xử gượng cười, nên biết rằng nàng từ trên tay người khác đoạt đồ thì rất dễ dàng, nhưng đồ trên người nàng thì người khác đừng hòng chạm đến.

Nàng cố làm ra vẻ đen mặt, "Không cho, đồ đặc của ngươi đều là của ta, đồ đặc của ta sau này cũng là của ngươi, mà ngay cả ngươi cũng là của ta, như vậy nên cái gì ta cũng đều không cần cho ngươi"

Khóe miệng Nạp Lan Lạc lại ngoác ngoác, lời này hắn thích nghe, nhưng như vậy cũng không thể qua loa được, "Vậy không được, cho dù là vật thiếp thân của ngươi cũng không thể cho ta một cái sao?"

Thu Nguyệt Khê kiên định lắc đầu.

Nạp Lan Lạc nói, "Như vậy đi, nghe nói qua mấy ngày nữa chính là Lễ thất tịch, các cô nương đều muốn dâng lễ cầu Chức nữ được thêu thùa khéo tay, không bằng ngươi vì ta thêu một cái hà bao đi được không?"

Thu Nguyệt Khê khóe miệng mở ra, "Ta không biết thêu, thêu như thế nào cho phải đây?"

Nạp Lan Lạc nhún mày, "Có thể học mà, dù sao kêu ngươi đưa vật phẩm quý trọng cho ta, ngươi chết sống gì cũng không chịu đưa, vậy thì đưa ta cái hà bao tự mình làm đi!"

"Được rồi...Nếu ta thêu mà ngươi cảm thấy xấu, cũng không được không nhận!" Thu Nguyệt Khê uy hiếp.

Nạp Lan Lạc cười khẽ, "Được!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: MỘT NÈO ĐƯỜNG TÌNH

"Thu Nguyệt Lạc!" Thu Nguyệt Khê một cước đá văng cửa chính phòng Thu Nguyệt Lạc.

Thu Nguyệt Lạc nâng trán, cảm thán một tiếng, "Nha đầu chết tiệt kia, ngươi có tay có chân đằng hoàng, vì sao lại không gõ cửa?"

Thu Nguyệt Khê le lưỡi, nhớ tới hôm nay mình có việc muốn cầu cạnh Thu Nguyệt Lạc, ngàn vạn lần không được cãi vả ầm ỹ, nên cọt nhà nói, "Tỷ tỷ tốt

của ta ời, ta và tỷ cần gì phải chú ý những thứ lễ tiết phá tình cảm này chứ"

Thu Nguyệt Lạc vừa nghe Thu Nguyệt Khê gọi mình một tiếng tỷ tỷ, liền biết nàng nhất định có việc cầu xin mình, nghĩ thầm trong bụng, khó có dịp Thu Nguyệt Khê phải cầu xin chính mình, nên nhất định phải bắt lấy thời cơ trừng trị nàng một phen.

"Thu Nguyệt Khê, sao ta không biết khi nào mà ngươi có thêm một tỷ tỷ tốt vậy a?"

Thu Nguyệt Khê giờ giọng chân chó lòi kéo tay Thu Nguyệt Lạc nói, "Đương nhiên là tỷ rồi, chúng ta là tỷ muội chạy cùng một mẹ, huyết nồng hơn nước a!"

"Ta cũng không biết là ta lại có muội muội tốt chạy cùng một mẹ, huyết nồng hơn nước nga, ta chỉ có một muội muội cùng chung huyết thống nhưng mà suốt ngày lại nghịch ngợm gây sự thôi!" Thu Nguyệt Lạc cười khê.

Thu Nguyệt Khê giật miệng, "Ngươi còn nói, không phải tại ngươi suốt ngày nhất định bắt ta học cái thành ngữ gì đó, học chẳng vô, nói chẳng được"

"Ồi chao, dùng bữa bữa nhưng lại vô cùng tốt nga!"

Thu Nguyệt Lạc cười một tiếng, bộ dạng này rơi vào mắt Thu Nguyệt Khê, nàng đột nhiên xem đến ngây người, nụ cười như vậy rất mê người, nếu nàng học rồi lại cười cho Nạp Lan Lạc xem một chút, nói không chừng...Nạp Lan Lạc cũng bị nàng làm cho mê đảo a...

Thu Nguyệt Khê vội vàng nắm lấy ống tay áo Thu Nguyệt Lạc nói, "Tỷ tỷ tốt, bộ dạng ngươi vừa cười có thể chỉ cho ta hay không?"

Thu Nguyệt Lạc nhủ mảy, trêu cười nói, "A, ngươi rốt cuộc cũng muốn trở thành tú cô nhà hán rồi sao?" Ai bảo Thu Nguyệt Khê thường ngày cứ liên tục nói nàng là tú cô nhà hán, thù ngoài miệng rốt cuộc cũng trả được rồi.

"Ha ha...ngươi cũng đừng giễu cợt ta nữa mà" Miệng nhỏ của Thu Nguyệt Khê cong lên, "Nói đi, ta phải làm như thế nào ngươi mới có thể dạy ta?" Gặp Thu Nguyệt Lạc không nói, nàng âm thầm mắng to trong lòng, Thu Nguyệt Lạc lòng dạ ngươi thật hiểm độc, vì sao mỗi lần muốn cầu cạnh nàng thì chính mình lại phải xuất ra một chút gì đó chứ? Cúi đầu ủ rũ, chỉ có thể đau lòng móc ra tấm ngân phiếu một trăm lượng đưa đến trước mặt Thu Nguyệt Lạc vung lên, "Được rồi chứ"

Ai ngờ nàng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đến, trực tiếp ngồi yên trên ghế dựa, Thu Nguyệt Khê gãi gãi đầu, nhận mệnh nói, "Vậy tự ngươi nói đi"

"Cũng không phải là việc gì khó, ta nhớ rõ ngươi từng ở Diệu Âm các cướp được một quyển Nhạc phủ thi tập, đưa nó cho ta là được rồi!" Thu Nguyệt Lạc nhẹ giọng nói.

Thu Nguyệt Khê lập tức kêu to, "Không được, cái đó giá không dưới một trăm lượng đâu"

"Dù sao thì ngươi xem cũng không hiểu, mà cũng không người nào dám mua của ngươi, không bằng đưa cho ta, ta xem xong tự nhiên sẽ trả lại cho ngươi, được không?"

Ánh mắt của Thu Nguyệt Khê đảo đi đảo lại, lòng vòng ngẫm nghĩ, cảm thấy như vậy còn có lời, lúc này mới gật đầu nói, "Ngươi chờ..."

Một lát sau, Thu Nguyệt Khê quay lại, đem Nhạc phủ thi tập bỏ lên bàn, "Lúc ta đến đây cũng có suy nghĩ, dù sao ta giữ cũng vô dụng, tặng cho ngươi luôn, không cần trả lại ta"

Thu Nguyệt Lạc vui vẻ ra mặt, vội vàng đứng lên lôi kéo tay Thu Nguyệt Khê, "Đúng là muội muội tốt, quả nhiên ta và ngươi là cùng một mẹ sinh ra, cùng chung huyết thống a"

Thu Nguyệt Khê hài lòng gật đầu, "Nếu đã như vậy, thì nhanh dạy ta làm hà bao đi, tên Nạp Lan Lạc nát người kia, biết rõ ta không rành nữ công, lại còn bắt ta thêu hà bao cho hán chứ, hừ..."

"A, thì ra là do nam tử tên Nạp Lan Lạc kia sao!!!"

Thu Nguyệt Lạc đột nhiên cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, à, vừa nghĩ tới, thì ra là hán...Không trách được phụ thân cùng mẫu thân xem hán như trân bảo mà chiều cổ, thật không nghĩ tới, đã nhiều năm qua như vậy rồi, hán vẫn còn tìm đến Thu Nguyệt Khê.

Chỉ tiếc rằng Thu Nguyệt Khê sau khi đến Tần Hoài lại sinh ra một con bạo bệnh, sau con bệnh đó thì cái gì cũng đều không nhớ rõ.

"Nguyệt Khê, những chuyện lúc chúng ta còn ở kinh thành, ngươi không có chút ấn tượng gì sao?"

Thu Nguyệt Khê lúc này đang lắc cái hà bao qua lại, rất rầu rĩ nhìn các mũi thêu, tùy ý nói, "Không nhớ, có chuyện gì sao?"

"Vậy ngươi có biết được từ mười hai năm về trước, ngươi đã gặp qua Nạp Lan Lạc rồi hay không?" Thu Nguyệt Lạc lại hỏi lần nữa.

Thu Nguyệt Khê dừng lại, dùng ánh mắt nghi ngờ nói, "Hán cũng đã từng nói qua với ta như vậy, mà đúng là ta một chút ấn tượng cũng không có, Thu Nguyệt Lạc, ngươi nhớ rõ đúng không? Vậy ngươi nói cho ta biết được không?"

Thu Nguyệt Lạc lắc đầu cười, "Chuyện tình phát sinh giữa hai người các ngươi, ta nào biết được gì, không bằng bản thân ngươi tự đi hỏi đi. Nếu Nạp

Lan Lạc cười ngơoi thì rốt cuộc cũng có người đem nha đầu nhà ngơoi áp chế lại rồi"

Thu Nguyệt Khê le lưỡi, rì rầm một tiếng!

Đêm...Thu Nguyệt Khê vỗ vỗ bả vai mỗi như trở lại gian phòng của mình, gặp tiểu Hồng đang cười trộm, không vui mắng, "Cười cười cười...có gì buồn cười chứ. Nếu ngơoi còn cười, ta đem ngơoi gả ngay cho a Lực!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Hồng then thùng, sáng giọng nói, "Tiểu thư thiệt là, cũng không cần bắt tiểu Hồng nín cười chứ!"

"Hừ...Hôm nay lúc gia gia cùng phụ thân của ta đi ra, vì sao lại không gọi ta một tiếng, cũng may là ta cơ trí, nếu không nhất định bị tên lỗ mũi to xách theo hài chạy khắp viện rồi!" Thu Nguyệt Khê ngậm lại mà cảm thấy tức giận.

"Tiểu thư, người không biết rồi, lúc ấy đã không còn kịp nữa, muội với a Lực chỉ có thể chạy trước, vạn nhất lão gia lại cảm hài đuổi theo người khắp sân, muội cùng với a Lực chắc chắn sẽ đi tìm phu nhân chạy đến giúp người!"

Thu Nguyệt Khê thấy nàng nói thành khẩn như vậy nên lúc nàng mới hài lòng gật đầu.

Tiểu Hồng cười hi hi nói, "Tiểu thư, là người không biết thôi, hôm qua người đề công tử ra hôn, đúng lúc ấy có rất nhiều người nhìn. Muội còn thấy tận mắt, là người đựng công tử ngã xuống hôn trước một cái, sau đó công lại đem người ngược lại...ngược lại..."

Tiểu Hồng nói tới đây tim đập có chút dồn dập, mặt đỏ bừng, then thùng không thể nói tiếp.

Thu Nguyệt Khê bĩu môi, "Tránh ra, ngay cả tiểu thư mà ngơoi cũng muốn cười nhạo, xem ra ngơoi thật sự chán sống"

"Ha ha ha...Tiểu thư à, người thật sự là chiếm được đại tiện nghi rồi nga, bộ dạng công tử xinh xắn thì không nói đi, ở Tần Hoài này có thể tìm ra một người ưu tú như công tử sao? Người đó, mau cười trộm đi a"

"Coi chừng ta đánh ngơoi a..." Thu Nguyệt Khê đang cùng tiểu Hồng náo loạn thì bên ngoài lại truyền vào một âm thanh, "Thu tiểu thư, chúa thượng mời ngài đến phòng người một chuyện"

Thu Nguyệt Khê đẩy cửa, chứng kiến một nam tử đứng ngơ ngạc đang cười ngây ngô, hỏi "Đã trễ thế này rồi, bảo ta qua đó làm gì chứ? A...Không phải miệng vết thương của hấn tái phát chứ?"

Mộc Thổ ngơ ngạc lác lác đầu, nghĩ tới ánh mắt chúa thượng cũng tốt thật, tìm được một cô nương thanh tú diễm lệ như vậy, hấn cũng muốn bắt chước chúa thượng a, "Chúa thượng chỉ muốn mời ngài đi qua một chuyện, cái khác cũng không nói tới"

"À, biết rồi!" Thu Nguyệt Khê gật gật đầu.

Đi vào phòng trong của Nạp Lan Lạc, thấy hấn đã sớm nằm nghỉ, nàng liền rón rén đi đến bên giường của hấn ngồi xuống.

Nạp Lan Lạc mở mắt thấy nàng thì khẽ mỉm cười, trong nháy mắt Thu Nguyệt Khê cảm thấy choáng váng, tim không tự chủ được mà nhảy bang bang lên. Nghe được hấn ôn nhu mở miệng, "Tối đây nằm đi"

Thu Nguyệt Khê nghe lời nằm ở mép ngoài giường, Nạp Lan Lạc vươn tay đem chân đắp lên người nàng, nhẹ nhàng ôm eo nàng, hai người dựa vào nhau rất gần, Nạp Lan Lạc đem đầu mình chôn vào cổ nàng, hô hấp nhẹ nhàng, "Hôm qua ngủ có ngon giấc không?"

Thu Nguyệt Khê "Ừ" một tiếng, Nạp Lan Lạc lại nói, "Ta thì không tốt rồi, ngơoi uống nhiều rượu như vậy mà bày tỏ tâm ý với ta, rồi chính mình lại thờ to ngủ như vậy, làm ta gối đầu một mình khó ngủ, ngơoi nói ta nên làm thế nào cho phải đây?"

Thu Nguyệt Khê ha hả cười một tiếng, "Đáng đời!"

"Đúng vậy, là ta đáng đời, bị một nữ nhân không tìm không phỉ như ngơoi chiếm tâm, còn bị nữ nhân không tìm không phỉ như ngơoi khóa hôn, đừng nói là một đời một thế, mà đã định ta đời đời kiếp kiếp bị ngơoi dắt đi rồi"

Thu Nguyệt Khê dừng lại, hỏi "Lạc, ngơoi nói cho ta nghe một chút về thời điểm lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đi. Lúc ấy ta mới có ba, bốn tuổi, làm sao có thể nhớ rõ giống ngơoi được, hơn nữa lúc ta đến Tần Hoài lại bị bệnh nặng một thời gian, nghe Thu Nguyệt Lạc nói ta cái gì cũng đều không nhớ rõ. Ngơoi nói cho ta nghe một chút đi, tiết kiệm thời gian ngơoi lúc nào cũng oán ta là nữ nhân không tìm không phỉ"

Nạp Lan Lạc ngược mắt nhìn bộ dạng nghiêm túc của Thu Nguyệt Khê rồi khẽ mỉm cười, lần nữa đem Thu Nguyệt Khê ôm vững vàng vào trong ngực nói, "Được"

Nghĩ ngợi một lát, hấn từ từ nói, "Lúc trước ta bị thương được đưa từ trong cung ra, đến đến nơi của dưỡng ngơoi để dưỡng thương, chính là Bạch phủ, vóc dáng ngơoi nho nhỏ, đột nhiên xông vào phòng của ta, đúng lúc đó, ta lại nghe được phụ thân ngơoi bên ngoài phòng gọi to tên ngơoi, liền biết được ngơoi vừa gây họa xong rồi bỏ trốn..."

*****

"A..."

"A..."

Trong phòng Thu Nguyệt Lạc không ngừng truyền ra âm thanh như âm thanh giết heo, Thu Nguyệt Khê mặt đầy nước mắt, ngồi thút tha thút thít, tay đã đầy lỗ kim, còn có ngón tay chảy ra một giọt máu nhỏ, làm cho người ta đau lòng.

Thu Nguyệt Khê trừng to đôi mắt ướt nhẹp, hung dữ nhìn Thu Nguyệt Lạc, quệt miệng, nhưng lại không dám nói câu nào.

Thu Nguyệt Lạc bắt đắc dĩ cảm thán, "Ta đã dạy ngươi nhiều lần như vậy, mà sao ngươi ngốc thế? Vẫn cứ nhảm tay mình mà đâm vào vậy?"

Nàng rút cuộc nhìn không được mà ghen ngào nói, "Thu Nguyệt Lạc, ngươi...ngươi công và tư báo thù!"

Thu Nguyệt Lạc bĩu môi, "Là quan báo tư thù!"

Đợi chút, nàng làm gì có cái gọi là báo thù chứ, đều là do nha đầu Thu Nguyệt Khê chết tiết này quá ngốc đi, "Trước kia lúc ngươi học võ, ta thấy cánh tay ngươi cũng đổ máu mà có thấy ngươi khóc lúc nào đâu? Hôm nay bắt quả chỉ bị vài kim châm liền khóc không ngừng là làm sao?"

"Sao lại giống nhau được chứ?" Thu Nguyệt Khê phản bác, "Năm đó lúc ta học võ, chính là mang tâm tình máu đổ mà học, cho nên dù có bị thương ta cũng không thể khóc. Nhưng mà...ô...Hôm nay ta chính là ôm tâm tình vừa học liền biết, ai ngờ lại biến thành thương tích đầy mình vậy!"

"Uy, thương tích đầy mình không phải dùng như vậy, cái đó là chỉ toàn thân ngươi đều bị thương, ngươi xem ngươi một chút đi, chỉ là đầu ngón tay bị kim đâm một chút thôi, ngươi nói như vậy...ngươi không biết chuyện còn tưởng ta cay cú với ngươi!"

Thu Nguyệt Lạc cúi đầu liếc mắt nhìn hà bao Thu Nguyệt Khê đang làm, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ nói, "Làm lại lần nữa! Nếu truyền ra ngoài, kỹ thuật thêu thùa của nữ nhân này là do ta dạy, đến lúc đó thật mắc cỡ chết ta"

Thu Nguyệt Khê rì rầm một tiếng, "Không được, cứ như vậy đi, đánh chết ta, ta cũng không làm nữa, hừ..."

Thu Nguyệt Khê cầm lấy hà bao liền chạy ra khỏi gian phòng, Thu Nguyệt Lạc bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, chỉ hận không thể rèn sắt thành thép thôi. Nếu nàng đem hà bao kia tặng cho Nạp Lan Lạc, Nạp Lan Lạc sẽ nhận sao? Nàng ngẫm lại cũng thấy thật buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: ĐÈN HOA SEN NGUYỆN CẦU

"Cho ngươi đó...Về sau có đánh chết ta, ta cũng không làm!" Thu Nguyệt Khê đem hà bao ném lên người Nạp Lan Lạc.

Nạp Lan Lạc lúc này đang đứng ở cửa sổ, nhìn thấy mặt mũi nàng tràn đầy nước mắt, nhú mày hỏi "Sao vậy?"

"Còn sao nữa chứ? Đều tại cái hà bao này làm hại!" Thu Nguyệt Khê cong miệng nhỏ lên nói.

Nạp Lan Lạc cúi đầu xem hà bao trong tay, khóe miệng rụt rụt, này...là đang thêu cái gì vậy?

"Cái này là hai con gà con phải không?" Hần dò hỏi.

Thu Nguyệt Khê tức giận mở miệng, "Là phượng hoàng đó! Hừ..."

"Á!" Nạp Lan Lạc mang theo bộ dạng buồn cười lên tiếng hỏi tiếp, "Ngươi xem ngươi thêu như vậy là sao? Bãi cỏ cùng phượng hoàng phải có vị trí đối xứng một tý mới đúng chứ"

"Con mắt ngươi bị mù rồi hả, ở đâu thấy được bãi cỏ vậy, rõ ràng là đám mây...đám mây nga, phượng hoàng đang bay trên trời mà. Hừ...Tức chết ta rồi!"

Thu Nguyệt Khê phát tay áo chuẩn bị rời đi, lại bị Nạp Lan Lạc bắt lấy cánh tay. Xoay người thấy hần nhu tình tựa nước nói, "Đi đâu nữa? Để ta bôi thuốc cho ngươi!"

Dứt lời, hần liền để Thu Nguyệt Khê ngồi vào ghế, chính hần cũng ngồi xuống, từ trên bàn cầm lấy bình thuốc, nhẹ nhàng thoa lên tay nàng, cũng nhẹ nhàng thổi thổi.

Thu Nguyệt Khê cảm thấy hơi thở của hần làm cho nàng cảm thấy hết sức thoải mái, những nơi bị kim đâm lại từ từ trở nên mát mẻ.

Nạp Lan Lạc ôn nhu cười, lấy băng vải ra, lần nữa nhẹ nhàng đem băng vải quấn quanh trên cánh tay nàng.

Thu Nguyệt Khê cũng sờ đưa mắt nhìn người ngồi trước mặt, nghĩ tới người ôn nhuận như ngọc này về sau hoàn toàn thuộc về riêng mình nàng, một bộ bạch y phong hoa tuyết đại, ánh sáng trên thân hần, cũng đủ làm cho thế nhân quý gồi.

Thu Nguyệt Khê không khỏi si ngốc cười rộ lên, Nạp Lan Lạc cũng không ngược mắt, tầm mắt của hắn vẫn động trên ngón tay nàng như cũ, hỏi, "Cười cái gì?"

"Lạc, có người thật tốt!" Thu Nguyệt Khê cười ha hả.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhany111)

Nạp Lan Lạc ngược mắt lên, chống lại ánh mắt của nàng, ánh mắt nàng trong trẻo nhưng nghiêm túc, làm lòng hắn rất vui mừng, cúi đầu tiếp tục băng bó, "Biết vậy là tốt rồi!"

"Vậy người nói một chút xem, vì sao người lại đối tốt với ta như vậy?"

Nạp Lan Lạc chậm rãi nói, "Thứ nhất, vì người là nữ nhân của gia, gia tự nhiên sẽ đối với người vô cùng tốt; thứ hai, gia phải làm người nam nhân tốt nhất trên thiên hạ này, có như vậy, khi gia không ở bên cạnh người, người cũng sẽ nhớ tới gia, nghĩ tới gia, rồi cuộc sẽ trở nên chúng mất đối với các nam nhân khác"

Thu Nguyệt Khê cười một tiếng, "Vậy không nhất định nga! Vạn nhất lại xuất hiện một nam tử so với người còn ôn nhu hơn, so với người còn tốt hơn, so với người còn phong hoa tuyết đại hơn, ta nhất định sẽ vứt bỏ người"

Nạp Lan Lạc đột nhiên đến gần Thu Nguyệt Khê, nhẹ nhàng "mở" một cái trên môi nàng, "Không thể nào! Trên đời này sẽ không còn một nam tử nào có thể xuất sắc như gia được!" Thu Nguyệt Khê nở nụ cười, nam nhân này, nàng chưa bao giờ phát hiện ra hắn cũng rất tự phụ.

Sau khi tay Thu Nguyệt Khê được băng bó kỹ càng, nàng bĩu môi, nhún mày hỏi, "Lạc, người đem tay ta bao lại thành cái dạng này, về sau ta phải ăn cơm như thế nào đây?"

"Kia có làm sao đâu, gia uy người ăn là được rồi!" Nạp Lan Lạc nhẹ giọng bên tay nàng.

"Chúa thượng, thuộc hạ có chuyện cầu kiến!"

Âm thanh lạnh lùng của Mộc Băng truyền vào phòng, sắc mặt Nạp Lan Lạc tối sầm, tư vị bị người khác quấy rầy thật sự là không tốt, đen mặt nói, "Vào đi!"

Mộc Băng tiến vào phòng thấy Thu Nguyệt Khê thì ngăn người ra, sau đó cung kính nói, "Chủ mẫu!"

Khóe miệng Thu Nguyệt Khê rụt rụt, khi nào thì nàng trở thành chủ mẫu rồi?

Nạp Lan Lạc thì ngược lại, ngoác miệng cười tới mang tai, "Thu Nguyệt Khê, người đi trước đi, một chút nữa ta đến tìm người!"

Thu Nguyệt Khê lúng túng cười một tiếng, "Ta đi trước!"

Nạp Lan Lạc nhìn bóng dáng Thu Nguyệt Khê biến mất trong tầm mắt của mình rồi mới mở miệng, "Có chuyện gì mà lại hoảng hốt như vậy?"

"Lý Tranh phái người đến Tần Hoài nói trước, ngày mai cửa thành cũng sẽ bị phong tỏa. Nếu hôm nay không rời đi, chúa thượng có muốn đi cũng không đi ra ngoài được" Mộc Băng nói.

Nạp Lan Lạc yên lặng không nói, âm thanh Mộc Mộc cũng truyền vào, "Chúa thượng, thuộc hạ có chuyện cầu kiến!"

"Vào đi!"

"Chúa thượng, không xong rồi, thất đại trưởng lão của Nhật Lạc các toàn bộ đều hôn mê bất tỉnh, có người làm phản rồi."

Lời nói của Mộc Mộc lập tức đi thẳng vào trong lòng Nạp Lan Lạc, tuy nói rằng hắn không ưa gì thất đại trưởng lão, nhưng nếu không có bọn họ, Nhật Lạc các sẽ như rắn mất đầu, những năm này Nhật Lạc các đều là do bọn họ hỗ trợ quản lý, tình hình hiện thời làm cho hắn thật sự là không đi không được.

"Chúa thượng, chúa thượng, việc lớn không tốt!" Mộc Hóa nóng vội tiến vào trong phòng, đột nhiên nhớ đến chính mình còn chưa thỉnh lễ chúa thượng, lập tức lui ra khỏi phòng, "Chúa thượng, thuộc hạ có chuyện cầu kiến!"

Nạp Lan Lạc tức giận nói, "Lăn vào đây!"

Lúc này Mộc Hóa mới vội vàng tiến vào trong phòng, "Chúa thượng, Mộc Văn làm phản rồi, hiện thời Sơ Nguyệt các đã phối hợp với Nhật Lạc các bắt người, đang chờ chúa thượng trở về xử lý, hơn nữa thất đại trưởng lão đều hôn mê bất tỉnh, không người nào có thể chủ trì đại cục"

Nạp Lan Lạc đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói, "Còn ngây ngốc làm cái gì? Không mau chuẩn bị, thông báo cho người Nhật Lạc các tiếp ứng gia, sau

khi trời tối...ra khỏi thành!"

Nạp Lan Lạc giấu một tia âm đạm trong mắt, đột nhiên lại có sự việc phát sinh, quấy rầy cuộc sống của hắn và Thu Nguyệt Khê. Mấy ngày sống chung cùng nàng, đã làm cho hắn quên, trên vai hắn còn có chuyện trọng yếu hơn để làm.

"Dạ!" Ba người trăm miệng một lời nói.

Nạp Lan Lạc đứng dậy ra khỏi phòng, sau đó Mộc Thổ hỗn hên chạy vào, "Chúa thượng, không xong...không xong..."

Ba người Mộc Băng nhìn Mộc Thổ một cái, trong nội tâm cảm thán, vĩnh viễn cũng sẽ có người cản trở bọn họ. Mộc Thổ hỏi, "Di...chúa thượng đâu?"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

*****

"Cái gì? Hôm nay phải đi liền?"

Nạp Lan Lạc đứng ở trong viện của Thu Nguyệt Khê, gõ gõ đầu nàng, nói, "Ngươi có biết trên người ta đang gánh vác ngàn cân nặng, ta...không thể không đi!"

Thu Nguyệt Khê đột nhiên trầm mặt, Nạp Lan Lạc nhìn thẳng nàng, nhẹ nhàng đề hai vai nàng, "Thu Nguyệt Khê, ngươi có biết, khi ra đi ta sợ nhất là việc gì không?"

Nàng còn chưa kịp mở miệng, Nạp Lan Lạc lại nói tiếp, "Chính là ngươi đối với ta tình vẫn chưa nồng, nhưng ta đối với ngươi đã trọn vẹn mười phần. Ngươi quên đi những chuyện mà chúng ta đã đi qua, quên ta trong suốt mười hai năm vừa qua, nhưng ta...trong mười hai năm đó, chuyện của ngươi ta đều biết rất rõ ràng rành mạch. Mặc dù mấy ngày bên nhau gần gũi có thể làm cho ngươi ái mộ ta, nhưng trong một năm này, chuyện xảy ra lại quá nhiều, nếu như ngươi yêu người khác, thì ta phải làm như thế này đây?"

Nạp Lan Lạc cười khỏ, hắn chưa từng nghĩ chính hắn cũng sẽ bị nữ tử thường tình hành hạ, lúc không thấy nàng thì lại muốn gặp nàng dù chỉ một lần, đến khi thấy nàng là lúc biết được nàng đã sớm quên mất hắn, rồi lại sợ hãi phải xa nàng lần nữa, hắn chậm rãi thả tay xuống xoay người rời đi.

Thu Nguyệt Khê nhìn bóng dáng hắn đi xa, sâu kín thờ dài, nghĩ thầm, Lạc, trên thế gian này ngoại trừ ngươi ra, còn ai có thể làm cho ta nhớ tới chứ?

Phòng khách

Thu Đương chau mày, "Thời gian quả thực có chút vội vàng, thần phải đi chuẩn bị ngay cho chúa thượng một ít lương khô dùng trên đường"

"Không cần!" Nạp Lan Lạc ngồi ở một bên, mặt không chút thay đổi, "Hiện tại lo lắng duy nhất của Lạc chính là Thu Nguyệt Khê, chuyện của Lạc cùng nàng mấy trước đây hết sức huyền ảo, nếu Lý Tranh có thể tìm ra đầu mối, chắc chắn có thể tìm được tung tích của Lạc!"

"Thần hiểu! Thần sẽ nhanh chóng giải thích hiểu lầm!"

Nạp Lan Lạc khoát khoát tay, "Thu tướng quân, ý của Lạc không phải vậy, Lạc chỉ muốn Thu tướng quân tuyên cáo ra ngoài một tý, rằng Thu Nguyệt Khê sớm đã đính hôn, vị hôn phu chính là nam tử kia, còn những thứ khác không tiện tiết lộ!"

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng Thu lão tướng quân gầm vang, "Xú nha đầu, người đã làm gì với lão tử? Ngươi lại dám nhổ hết râu của lão tử, lão tử thấy ngươi chán sống rồi...Ngươi chết ở đâu, lăn ra đây cho lão tử..."

Nạp Lan Lạc nhún mày cười cười, thời gian này mà nàng còn có tâm tư để làm những chuyện này à?

Thu Đương tối mặt nói, "Nha đầu Nguyệt Khê này thường ngày coi trời bằng vung, nhưng đầu óc vẫn là rất tốt, ha ha..."

"Xú nha đầu, ngươi lăn ra đây cho lão nương, bảo bối của lão nương mà ngươi cũng dám trộm, ngươi không muốn sống rồi!" Âm thanh Thu phu nhân cũng truyền vào.

Sắc mặt Thu Đương trở nên không thể bình tĩnh, mà chỉ còn có thể ảm đạm, "Ha ha...Nguyệt Khê có bệnh ái tài, chúa thượng cũng biết rồi"

"Thu Nguyệt Khê, ngươi mau đi ra cho ta, ngươi lấy đèn hoa sen của ta đi đâu rồi" Âm thanh "dịu dàng hào phóng" của Thu Nguyệt Lạc cũng vang lên.

Thu Đương rút cuộc nghiêm mặt, vỗ bàn.

Trùng hợp thay, Thu Nguyệt Khê phòng má đi vào phòng khách, phát phát tay với Nạp Lan Lạc, "Lại đây!"

Lúc này Thu Đương mới nhớ tới việc Nạp Lan Lạc vẫn còn ở đây, lập tức dập tắt cơn giận.

Nạp Lan Lạc cười tủm tỉm, nhìn tay nàng bị băng bó thành một cục nho nhỏ, cho nên bộ dạng phát phát tay thật là đáng yêu, hắn đứng dậy đi theo nàng.

Thấy bọn họ rời đi, Thu Đương còn đang muốn vỗ bàn phát giận, ai ngờ Thu phu nhân còn có Thu Nguyệt Lạc và Thu lão tướng quân cùng nhau đi vào

phòng khách, trăm miệng một lời, "Nha đầu chết tiệt kia đâu?"

"Ách...đang ở chung với chúa thượng rồi!"

Ba người vốn đang hùng hừng hỏa khí, trong nháy mắt liền sụp đổ...

Trong nội viện Thu phủ có một con sông nhỏ, ngày thường chỉ dùng để nuôi cá, lại có một ít hoa sen, bất quá đều bị Thu Nguyệt Khê đem ra ngoài bán hết, hiện thời cũng chỉ là một con sông nhỏ bình thường. Đương nhiên, có được tiền cũng chỉ nhét hết vào bên trong túi tiền của nàng mà thôi.

Tiểu Hồng cầm lấy hai ngọn đèn hoa sen, trong tay a Lực cầm giấy bút, hai người cười ha hả nhìn Thu Nguyệt Khê cùng Nạp Lan Lạc đi đến.

"Tiểu thư, các người tới rồi!" Tiểu Hồng nói.

"Biến đi!" Thu Nguyệt Khê tức giận nói, tiểu Hồng nhảy mắt cùng a Lực, hai người lui xuống.

Nạp Lan Lạc cười khẽ, "Làm gì vậy?"

"Mẫu thân ta kể Lễ thất tịch, đem nguyện vọng của mình viết ra giấy, nhét vào đèn hoa sen, rồi thả vào trong sông thì nguyện vọng liền có thể thực hiện được" Thu Nguyệt Khê chậm rãi nói.

"A? Có chuyện này nữa sao?"

"Đúng vậy, nguyện vọng ở đèn hoa sen năm ngoái của ta còn chưa thực hiện, cho nên hôm nay ta liền thực hiện, tránh cho việc nguyện vọng sau không linh nghiệm"

Nạp Lan Lạc sờ đầu nàng, ôn nhu hỏi, "Là nguyện vọng gì? Có thể nói ta nghe một chút không?"

"Chính là đem toàn bộ râu ria của xú lão đầu nhỏ sạch"

Nạp Lan Lạc vừa nghe liền cười ha hả, Thu Nguyệt Khê bĩu môi, "Có gì buồn cười chứ, năm ngoái hần cười nhạo ta trong tương lai khẳng định không ai thêm lấy, ta liền có ước nguyện này, hôm nay coi như là báo thù được rồi"

Nạp Lan Lạc gật đầu cười, "Làm tốt lắm! Không hổ là nương tử tương lai của gia"

"Ai là nương tử tương lai của ngươi, ta với ngươi...nửa điểm quan hệ cũng không có! Hừ..." Thu Nguyệt Khê cong miệng nói.

Nạp Lan Lạc đột nhiên đen mặt, kéo cánh tay nàng lạnh lùng nói, "Thu Nguyệt Khê, không cho ngươi nói như vậy nữa, có nghe không? Gia vì ngươi mà giữ gìn tình cảm suốt mười hai năm, giữ mình trong sạch suốt mười hai năm, bây giờ từ trong miệng ngươi nói ra, lại nửa điểm quan hệ cũng không có hả?"

Thu Nguyệt Khê hờ thẹn cười cười, "Ta không phải có ý này!" Ánh mắt nàng vọt tới bên hông mình nói, "Lạc...Ngươi lấy một vật ở trên eo bên này của ta"

Nạp Lan Lạc nghe lời cúi đầu xuống, sờ sờ bên hông Thu Nguyệt Khê, lấy ra một nhúm tóc đã tết, được buộc lại bằng dây đỏ, đột nhiên sùng sốt, nội tâm vô cùng vui sướng, run rẩy hỏi, "Thu Nguyệt Khê, ngươi có biết nữ tử đưa nam tử vật này là có ý gì không?"

Thu Nguyệt Khê gật gật đầu, "Biết...Chính là đời này kiếp này đều thuộc về người nam nhân đó!" Tiễn đà bổ sung nói, "Chính là không phải quân không lấy chồng!"

Khóe miệng Nạp Lan Lạc nở ra nụ cười toe toét, thiếu chút nữa thì hần rót nước mắt, hần còn tưởng Thu Nguyệt Khê đối với hần chỉ là vừa mới động tình, nhưng hóa ra lại sâu đậm như vậy. Đột nhiên, hần thật sự muốn ôm nàng vào trong ngực, kết quả là bị đồ trong tay nàng chen ngang.

"A.." Nạp Lan Lạc nhảy qua một bên, "Thu Nguyệt Khê, ngươi đang muốn làm gì? Mưu sát phu quân sao?"

Chỉ thấy trong tay Thu Nguyệt Khê có thêm một cây kéo, nàng mãnh liệt trợn mắt nhìn hần, "Nạp Lan Lạc, ngươi nhát gan quá vậy, cô nương ta hảo tâm cắt tóc đưa ngươi, ngươi không trả lại ta sao?"

Nạp Lan Lạc cười ha ha một tiếng, lúc này mới đến gần nàng, tiếp nhận cây kéo trong tay nàng rồi cắt một dùm tóc sau tai, đưa cho nàng.

Thu Nguyệt Khê liếc mắt nhìn hần, "Mất ngươi cũng mù rồi à, không thấy tay bị thương sao? Làm sao tự mình buộc dây đỏ đây?"

Nạp Lan Lạc cười cười, nương tử tương lai thật thô lỗ a! Hần đến gần cổ nàng, lấy ra bình ngọc lưu ly, mở nắp bình nhỏ, đem tóc của hần bỏ vào bên trong.

Thu Nguyệt Khê chấn động, còn tưởng đây là một loại bảo thạch có hình dạng bình mà thôi, ai ngờ lại có chỗ kỳ diệu như vậy. Còn muốn tán dương một phen thật to, khi phục hồi tinh thần đã thấy hần ở trên mặt bàn viết chữ.

Nàng muốn đi nhìn lên, vừa vịn bị hần cản trở, lại thấy hần đem tờ giấy kia nhét vào bên trong chiếc đèn hoa sen, sau đó ném xuống sông, khiến cho nó

xuôi theo dòng chảy đi.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Thu Nguyệt Khê oa oa kêu to, "Đợi chút, ta còn chưa thấy người viết cái gì mà!!!"

Nạp Lan Lạc sâu xa "A" một tiếng, lấy một đèn hoa khác, mở chụp đèn, lấy tờ giấy bên trong mở ra xem, Thu Nguyệt Khê nổi trận lôi đình, nhưng tay lại bị thương, nên bất đắc dĩ chỉ có thể gọi mà không thể làm gì được, "Không được xem...không được xem...người để xuống cho ta, Nạp Lan Lạc!!!"

"Nạp Lan Lạc không cười Thu Nguyệt Khê thì sẽ biến thành thái giám!" Khóe miệng hần rụt rụt, nhún mày nói, "Thu Nguyệt Khê, người dám rửa ta???"

"Vậy người nói cho ta biết người viết cái gì?" Thu Nguyệt Khê phản bác.

Nạp Lan Lạc cười khế, "Không nói người biết!" Dứt lời, đem tờ giấy nhét vào đèn hoa sen, cũng làm cho nó xuôi dòng chảy đi.

Sau khi hần làm xong, đi đến trước mặt nàng hung hăng gõ đầu nàng một cái, nàng lại một lần nữa oa oa quát to một tiếng, "Gỗ ngọc luôn rồi!"

Nạp Lan Lạc rì rầm nói, "Thu Nguyệt Khê, người là nữ nhân ngọc không tìm không phôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: TRỞ VỀ CUỐI NGƯỜI

Mộc Mộc vội vàng đi đến trước mặt Mộc Hòa hỏi, "Chúa thượng đâu?"

Mộc Hòa xoay người nháy mắt với Mộc Mộc, Mộc Mộc liền thấy Nạp Lan Lạc cùng Thu Nguyệt Khê cùng nhau ngồi trên bậc thềm.

Nạp Lan Lạc ôm lấy nàng nhìn lên trời, nàng lại tựa vào vai hần mà ngủ, Mộc Mộc nhỏ giọng mắng, "Nữ nhân này, thật sự không biết chúa thượng vừa ý nàng ở điểm nào? Hừ..." Tiếp đến lại chu miệng bỏ sung, "Trời đã tối rồi, nếu chúa thượng vẫn không đi sẽ không còn kịp nữa rồi"

Mộc Hòa khó khăn kìm chế, tỉnh táo nói, "Người đừng động, để ta đi thúc giục chúa thượng!"

Hần sai bước đi tới nhỏ giọng nói, "Chúa thượng, trời đã tối rồi, nên xuất phát thôi"

Nạp Lan Lạc phát phát tay, "Đi xuống đi, gia lập tức đi ngay" Mộc Hòa sau khi nghe xong liền xoay người, thúc thời rời đi

Hần nhìn qua dung nhan của Thu Nguyệt Khê, sâu kín thờ dài, trong nội tâm cười khổ, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đi vào trong phòng, rón rén thả nàng lên giường, "Thu Nguyệt Khê, nữ nhân không tìm không phôi"

Dứt lời, hần chậm rãi cúi người xuống, đặt nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước trên trán nàng...

Lúc Thu Nguyệt Khê tỉnh lại, mở mắt ra thì đã không thấy bóng dáng Nạp Lan Lạc, ngược lại chỉ thấy một mảnh tối đen, nội tâm vô cùng hoảng loạn, vội vàng hô to, "Lạc...Lạc..."

Lúc này tiểu Hồng đẩy cửa đi vào, thấy tiểu thư nhà mình đã tỉnh, kinh ngạc nói, "Tiểu thư, người tỉnh nhanh vậy?"

"Lạc đâu?"

"Công tử à, vừa mới đi, hần cũng không muốn quấy rầy người...Ai ai ai...tiểu thư...người đi đâu vậy!!!" tiểu Hồng hướng về Thu Nguyệt Khê đang vội vàng đi ra ngoài hô lớn

"Đi tìm hần!"

Thu Nguyệt Khê cười ngửa đi ra khỏi Thu phủ, chần chờ một lát rồi hỏi người hầu canh cửa, "Bọn họ đi hướng nào rồi?"

"Tiểu thư...Là hướng Tây"

"Ừ...Ta biết rồi, đa tạ!" Thu Nguyệt Khê đi vài bước, đột nhiên ngừng lại, hỏi "Hướng Tây là hướng nào?"

Giờ phút này Nạp Lan Lạc đang ngồi trên xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, đám người Mộc Băng cười ngửa hộ tống hần đi ra ngoài thành, liền thấy một đám Cẩm y thị vệ dắt ngựa chờ.

Những thị vệ này vừa gặp xe ngựa của Nạp Lan Lạc liền tiến lên nghênh đón, cùng nhau quỳ xuống cung kính nói, "Chúa thượng, thuộc hạ vô năng không thể bảo vệ được chúa thượng, làm cho ngài bị thương!"

Trong xe ngựa cũng không có truyền ra âm thanh gì, Mộc Băng chỉ có thể nói, "Đứng lên đi, chúa thượng không sao, nhanh chóng lên đường mới là việc quan trọng!"

"Dạ!"

Mọi người lên ngựa đi theo sau lưng đám người Mộc Băng, hộ tống Nạp Lan Lạc đi theo phương hướng về kinh.

"Giá..."

Mộc Mộc nghe âm thanh cười ngựa xa xa, thầm nghĩ, chẳng lẽ hành tung của bọn họ bị bại lộ? Ánh mắt tối sầm lại, từ phía sau lưng rút ra cây tên, lấy cung lui về phía sau bắn một phát.

Mộc Băng thấy vậy hô to, "Bảo vệ chúa thượng!"

Mọi người đều rút kiếm ra, cảnh giác cao độ

"Lạc..."

Nạp Lan Lạc mở mạnh mắt, đây chẳng phải là âm thanh của Thu Nguyệt Khê sao?

Đáng tiếc rằng tên của Mộc Mộc bắn đã sớm bay ra ngoài, Mộc Mộc kinh hãi, cho dù mình vẫn chán ghét nữ nhân kia, nhưng cũng không thể giết nàng nha.

Trong xe ngựa nhanh chóng truyền đến âm thanh, Nạp Lạc Lạc phá đỉnh xe ngựa, dùng khinh công bay ra, trong nháy mắt lập tức đến bên cạnh Thu Nguyệt Khê, một tay ôm eo nàng, cùng nàng mặt đối mặt, tay kia nhanh chóng nhắc về phía sau, vừa vịn bắn lấy đầu mũi tên, nhưng điều làm mọi người đều run sợ chính là, đầu mũi tên cùng lưng hắn cũng chẳng cách nhau bao nhiêu.

Thân thể Mộc Mộc run lên, tốt rồi...tốt rồi...hữu kinh vô hiểm, chỉ nghe âm thanh lạnh lùng của Nạp Lan Lạc vang lên, "Trở về tự mình chịu phạt đi!"

Nàng cung kính cúi đầu, "Thuộc hạ tuân mệnh!"

Thu Nguyệt Khê sững sờ trừng mắt nhìn Nạp Lan Lạc, vừa rồi nàng đã bị mũi tên kia làm sợ đến choáng váng.

Nạp Lan Lạc ném tên trong tay xuống, hai tay nâng mặt nàng lên...rồi hôn xuống.

Trên mặt mọi người cũng không có chút kinh ngạc nào, lập tức cỡi ngựa bao quanh Nạp Lan Lạc, lấy hắn làm trung tâm, đem hai người vây thành một vòng tròn, rồi vén áo choàng lên, vì chúa thượng vĩ đại của mình mà ngăn trở một cảnh tình nồng mật ý này. Tình cảnh thật là hoàng tráng a!

Đây chính là lần đầu tiên Thu Nguyệt Khê cảm giác được nụ hôn sâu của Nạp Lan Lạc, lần trước uống say, cái gì cũng không biết, nhưng lần này, tim nàng bang bang nhảy lên, đầu trống rỗng, chỉ có thể cảm giác được duy nhất chính là mùi hương Thanh Liên trong miệng Nạp Lan Lạc, lưỡi hắn mềm mại điên cuồng mút thỏa thích lưỡi nàng, nàng thật không biết phải làm sao.

Thu Nguyệt Khê ngượng ngùng giơ tay lên, ôm cổ hắn, đáp lại không lưu loát, Nạp Lan Lạc tựa hồ cảm giác được biến hóa của nàng, làm cho hắn có chút mừng rỡ, nhưng vẫn không rời bỏ đôi môi nàng...

Bọn thị vệ vẫn giữ nguyên vị trí cũ, đưa lưng về phía Nạp Lan Lạc, tay chống áo choàng, thật giống như một tòa thành trì kiên cố, ám vệ của Nhật Lạc các võ công phi thường cao, từ nhỏ đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện tàn khốc, mỗi người đều có thể ngăn cản được mấy chục thị vệ ngự lâm quân, đây cũng chính là nguyên nhân mấy năm qua Nạp Lan Lạc đều cố gắng như vậy đem Nhật Lạc trở thành hoàn toàn thuộc về mình.

Nạp Lan Lạc lưu luyến không rời đôi môi của nàng, về mặt Thu Nguyệt Khê lập tức như đưa đám nói, "Miệng bị người cắn nát hết rồi!"

Hắn bật cười, nhẹ nhàng đỡ khoe miệng đang bị thương của nàng lên hỏi, "Có đau không?"

Thu Nguyệt Khê gật gật đầu, "Người người xấu! Từ nhỏ đến lớn không ai dám khi dễ ta, ai ngờ vừa gặp người, làm hại ta mất mấy trăm lượng bạc thì không nói đi, còn đem chính mình tặng cho người, nhìn người tính kẻ tốt rồi kia, hừ..."

Nạp Lan Lạc ha ha cười, đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, đầu tựa vào vai nàng nhỏ giọng nói, "Trở về cười người!"

Thu Nguyệt Khê vừa nghe xong, liền sững sờ ngược mắt nhìn hắn, hắn lại tiếp tục cười nói, "Là nguyện ước trong đèn hoa sen!"

Nạp Lan Lạc vén tóc nàng ra sau, hơi thở phun bên tai nàng, "Tại sao không nói chuyện?"

Thu Nguyệt Khê then thùng cười, cố làm ra vẻ giận dữ nói, "Vậy thì người cần phải nhớ rõ đó, nếu người không nhớ trở về, ta liền mang kiệu tám người khiêng đi cười người!"

Hắn mỉm cười gật đầu, "Được..."

Nạp Lan Lạc nhanh chóng nhảy xuống ngựa, Mộc Hòa liền dắt ngựa đi đến nói, "Chúa thượng, xe ngựa bị hủy rồi, chỉ có thể ủy khuất ngài cưỡi ngựa trước, đến trấn khác sẽ mua lại xe ngựa mới"

"Không cần, gia không phải loại người yếu ớt như vậy, từ đường nhỏ đi, nhanh chóng quay về kinh!" Dứt lời, Nạp lan Lạc đã lên ngựa.

Bọn thị vệ cũng để áo choàng xuống, Nạp Lan Lạc chỉ hai gã thị vệ nói "Hai người các ngươi hộ tống nàng trở về, nhớ rõ, nhất định phải đưa đến tận Thu phủ rồi mới được trở về"

"Dạ!" Hai người cùng nhau kêu lên.

Nạp Lan Lạc không dám liếc mắt nhìn nàng thêm một cái, vì hắn sợ...hắn sợ chính mình không chịu nổi...hắn sợ chính mình không thể rời đi, hắn nhắm mắt hô một tiếng "Giã" liền chạy như bay, bọn thị vệ ở sau cũng lục tục rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn đi ngày càng xa, Thu Nguyệt Khê sâu kín thở dài, thì thầm trong tâm, Lạc, ngươi nhất định nhớ phải trở về sớm cưới ta!

"Chủ mẫu! Hai người thuộc hạ hộ tống ngài trở về!"

Thu Nguyệt Khê nhanh chóng quăng ánh mắt giết người qua, "Chủ mẫu? Ta có già như vậy sao?"

Một gã thị vệ khác đẩy hắn, vội vàng giải thích, "Chủ mẫu ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, người là phu nhân tương lai của chúa thượng, nên bọn thuộc hạ phải gọi là chủ mẫu"

Thu Nguyệt Khê nhướn mày, xem ra đời này nàng sẽ thoát không khỏi tiếng "Chủ mẫu" này rồi.

Ba ngày sau....

Buổi tối Tàn Hoài thật là náo nhiệt, trên sông có vài con thuyền nhẹ nhàng đong đưa, trong đó, làm cho người ta chú ý nhất chính là thuyền của hai nữ tử đang trôi giữa sông,

Thu Nguyệt Lạc ôn nhu nhìn trăng, như đang tưởng niệm một ai đó, còn Thu Nguyệt Khê lại ngủ gà ngủ gật, dựa vào một bên thò to.

"Nghe nói không? Thu gia đại tiểu thư vừa hồi hôn, nhị tiểu thư lại đính hôn, đây rốt cuộc là chuyện gì a?" Một đại thẩm bốn mươi năm mươi nhỏ giọng hỏi.

"Ta biết rõ nga, nghe nói trước đó vài ngày, Thu gia nhị tiểu thư cường bạo vô lễ với một nam tử, nhưng cuối cùng Thu lão gia đã làm sáng tỏ, nói là nam tử kia cùng Thu gia nhị tiểu thư sớm đã đính hôn, chỉ là còn chưa thành thân, nên không tiện công bố thân phận nam tử đó thôi"

"Thì ra là vậy, chỉ là Thu gia nhị tiểu thư vô tích sự không hề thay đổi, thật đúng là ủy khuất cho vị nam tử kia, ha ha..."

Ở chiếc thuyền khác, một nam tử cầm y ngọc đá đang ngồi, tuy nói tướng mạo tuấn mỹ, nhưng trong mắt lại mang đầy cỗ thị huyết, khóe miệng cong lên, nghe hai người kia nói chuyện không khỏi cười lạnh. Lão hồ ly Thu Đang này, còn muốn đính hôn cho con gái, đại nạn sắp đến rồi mà cũng không biết.

Ca kỹ bên cạnh đem rượu rót đầy, quyến rũ mở miệng, "Công tử, mời người một ly. Ha ha.."

Lý Tranh sờ sờ nữ nhân eo nhỏ trong ngực, vui vẻ nói, "Cần gì chứ? Ta dứt cho ngươi là được rồi"

Tay hắn tiếp nhận rượu liền uống sạch, cúi đầu liền ngấn trên môi nữ nhân....

"Thu Nguyệt Khê, ngươi đang nghĩ đến Nạp Lan Lạc phải không?" Thu Nguyệt Lạc hỏi.

Trả lời lại chính là âm thanh phù..phù..của Thu Nguyệt Khê

Thu Nguyệt Lạc hôn hên, hung hăng đẩy nàng, thậm chí nói, đây chính là nữ nhân không tìm không phải.

Thu Nguyệt Khê lúc này mới bừng tỉnh, tức miệng chửi ầm lên, "Thu Nguyệt Lạc ngươi có bị bệnh không, ngươi nói muốn ngắm trăng, lão tử ta cùng ngươi đi xem, ngươi nói nhất định phải ngắm trăng trên sông Tàn Hoài, lão tử ta liền theo ngươi sang đây ngắm, ngươi bây giờ lại cắt đứt mộng đẹp của lão tử cùng Nạp Lan Lạc, ngươi biến cho lão tử, hừ..."

"Chảy nước miếng rồi kìa!" Khóe miệng Thu Nguyệt Lạc nở nụ cười, quả nhiên là con gái lớn rồi không thể giữ trong nhà a!

Thu Nguyệt Khê lấy tay áo thô lỗ lau, "Ngươi vừa mới hỏi ta cái gì?"

"Không có gì!" Thu Nguyệt Lạc đột nhiên lại tiếp tục lâm vào trầm tư, nhưng Thu Nguyệt Khê cũng không thể ngủ được, dậm dậm hông nàng hỏi, "Thu Nguyệt Lạc, mấy ngày nay ngươi rất không bình thường a, có chuyện gì không vui, mau nói với ta, ta sẽ làm ngươi vui vui về về"

Thu Nguyệt Lạc hung hăng gõ ót nằng một cái, nằng gào khóc kêu to, "Lại gõ, gõ hoài liên ngốc rồi"

Thu Nguyệt Lạc không có phản ứng nào, ngược lại tự nhủ, "Không biết trăng Tàn Hoài có thể chứa được tưởng niệm của bao nhiêu người đây, có đúng như cổ nhân hay nói, trăng có thể đem tưởng niệm nhớ nhưng đến bên cạnh người kia..."

Thu Nguyệt Khê bĩu môi, "Cổ nhân đều thói lảm, nguoi suy nghĩ một chút đi, trăng sáng vĩnh viễn chỉ là trăng sáng thôi, nó biết cái gì chứ"

"Chàng như trăng sáng, ta giống sương mù, sương mù theo trăng rồi sẽ có lúc biến mất không còn dấu vết. Đúng vậy, tưởng niệm cũng như sương mù, theo trăng trời đi, mình cũng hóa thành sương sớm rơi vào rừng cây" Thu Nguyệt Lạc lần nữa thờ dài nói, biết rõ hân đối với mình vô tình, nhưng tình kia, ý kia, rốt cuộc...cũng không cách nào thu hồi lại được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: MƯA GIÓ ĐẾN

Đêm tối, bầu trời tối đen như mực, yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi, Thu Nguyệt Khê quát to một tiếng, tỉnh lại từ trên giường, chứng kiến bốn phía đều là một mảnh đen nhánh, thấp thỏm lo lắng hô to, "Vú nương, tiểu Hồng..."

Chợt nghe âm thanh hỗn loạn ồn ào từ tiền viện truyền đến, làm cho người ta có chút hoảng sợ, nằng run rẩy vén chăn ra khỏi phòng.

Đây là lần đầu tiên nằng bừng tỉnh trong lúc ngủ, trong lúc yên tĩnh, loáng thoáng nghe được âm thanh kêu rên của người từ tiền viện. Thu Nguyệt Khê rón ra rón rén tiếp tục đi lên về phía trước, kỳ thực, lá gan của nằng cũng rất nhỏ, ngày thường hù dọa người khác thì có thể, nhưng không thể bị người nào hù dọa.

Nằng vụng trộm đi vào tiền viện, bỗng nhiên bị tình cảnh máu huyết trước mặt làm sợ hãi kêu lên, một đám hắc y nhân điên cuồng cầm kiếm chém tới trên thân người kia, lại nhanh chóng rút kiếm ra, máu chảy đầm đìa, mục tiêu nhanh chóng chuyển tới người khác. Hân thống khổ kêu thảm một tiếng, sau lại trầm giọng thở hên hên đến khi không còn khí lực...

A Lực hấp hối nằm trong vũng máu, trong lúc lơ đãng quét đến bóng dáng tiểu thư nhà mình, dùng hết khí lực còn lại hô to, "Mau...đi mau...phốc..." Hắc y nhân không chút nương tình đem kiếm đâm vào người hân, hân vùng vẫy gãy chết một phen, khóe miệng chảy đầy máu tươi, đoạn khí mà hết.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhamy111)

Mặt nằng xám như tro, lập tức hoảng hốt, thu cước trốn vào nơi bóng tối không dám cử động nửa phần.

Đột nhiên một cái tay che miệng của nằng, nằng cả kinh trừng to mắt, thân thể cứng đờ...

Một canh giờ trước...

Giờ tỷ, Thu phủ một mảnh tối đen, yên lặng làm cho người ta hoang mang, một đám hắc y nhân lục tục leo tường mà vào, rón rén chạy vào gian phòng lính gác cửa, vung một kiếm trí mạng vào lính gác cửa.

Vừa vặn một tên lính gác cửa khác từ bên ngoài trở lại, chứng kiến đồng đội của mình bị người khác chém chết, thất kinh hô to, "Giết người, người đầu...a..." Nam tử bị một đao đâm vào bụng, trừng to mắt, té trên mặt đất.

Lúc này, mọi người trong Thu phủ đã bị đánh thức, bọn người hầu cầm lấy đuốc vội vàng ra khỏi phòng, lại lần lượt bị hắc y nhân chém chết từng người, tiếng kêu rên thảm thiết liên tiếp phát ra...

"Phu quân, phu quân, nguoi có nghe âm thanh bên ngoài không" Thu phu nhân đánh thức Thu Đương còn đang say giấc.

Thu Đương bị nằng đánh thức, âm thanh bên ngoài liên làm cho lòng hân trầm xuống, chuyện nên tới...cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi.

Hân vội vã dặn dò, "Phu nhân, mau đi thu thập một ít, ta đi đánh thức phụ thân, nguoi đi tìm Nguyệt Lạc cùng Nguyệt Khê, đưa bọn chúng đến phòng khách ngay"

Thu phu nhân gật đầu, không hề khoác thêm áo, lập tức đi ra ngoài.

Trên đường lại gặp được tiểu Hồng ôm thi thể vú nương khóc lớn, "Nương...nương...nguoi làm sao vậy? Người đến cùng là có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Hồng, đã xảy ra chuyện gì?"

"Phu nhân, người cứu nương của con đi. Chúng con tại hậu viện nghe được âm thanh ồn ào nơi tiền viện, nương lo lắng đã xảy ra chuyện gì, liền một thân một mình đi ra xem, chờ lâu không thấy nương trở lại, con mới ra cửa tìm người. Kết quả là...kết quả là..." Tiểu Hồng nói đến chỗ này lại càng khóc thảm hơn.

Thu phu nhân vội vàng đỡ nàng dậy, an ủi, "Tiểu Hồng, nương người là bị kẻ tặc giết chết, ta bây giờ không kịp nói quá nhiều, người đi theo ta, nương người đã xảy ra chuyện, người lại không thể có việc gì, đi! Người nhanh đến phòng khách, một hồi nữa ta sẽ qua đó, được không?"

"Nguyệt Lạc, mau dậy đi, đã xảy ra chuyện...A..."

Thu phu nhân vừa mới đẩy cửa, liền thấy Thu Nguyệt Lạc bị một người áo đen kiềm hai bên, liền thấy kẻ tặc này có thân hình nữ nhân, trên đầu còn đeo đầu lạp.

"Người là ai? Vì sao phải bắt Nguyệt Lạc, mau thả nàng ra..."

"Mẫu thân, đi mau, không cần lo cho con!" Thu Nguyệt Lạc la to.

Nữ nhân áo đen ngửa mặt lên trời cười to, "Thực là mẹ con tình thâm a!"

Thu phu nhân không lạnh mà run, bắt đầu dĩ nhắm mắt lại, sớm đã đoán ra nàng là ai, không nghĩ tới hôm nay vẫn phải gặp, lần nữa mở miệng cầu xin, "Ta van cầu người, người thả Nguyệt Lạc ra, giết ta là được rồi!"

Nữ nhân áo đen cười lạnh, "Thật quá ngây thơ, làm cho người ta cảm thấy buồn cười. Thu Nguyệt Lạc, mẫu thân người muốn ta tha người mà đi giết bà ta, người có bằng lòng không?"

"Hừ, tiểu nhân hèn hạ, muốn chém muốn giết tùy người, không cho phép người tổn thương mẫu thân ta" Thu Nguyệt Lạc hướng về Thu phu nhân nói, "Nương, nương đi mau đi, không cần lo cho con"

Nữ nhân áo đen cười ha ha, "Không hổ là người Thu gia, nữ nhân nhu nhu nhược nhược mà cũng có thể nói ra lời này, người làm mẹ nghe được lời này, trong lòng rất vui mừng phải không...Thu phu nhân!"

Lòng Thu phu nhân đau xót, lệ rơi lã chã, "Người...van người, thả nó đi, nó chỉ là một hài tử vô tội mà!"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhany111)

"Thả nàng? Ai sẽ trả nợ cho ta đây? Hừ..." Nữ nhân áo đen từ trong tay lấy ra một gói bột trắng, ném về phía Thu phu nhân, nàng lập tức cảm giác được toàn thân vô lực, té trên mặt đất.

"Nương...nương...người làm gì nương ta rồi?" Thu Nguyệt Lạc kinh hoàng nói.

Nữ nhân áo đen không hề để ý đến phản ứng của Thu Nguyệt Lạc, bắt lấy cổ áo nàng vận khinh công bay ra khỏi phòng.

"Nguyệt Lạc, Nguyệt Lạc...con gái ta..."Thu phu nhân vô lực nhìn ra cửa sổ gào thét.

Thu Đang chậm một bước đuổi vào bên trong phòng, thấy Thu phu nhân té trên mặt đất, vội vàng ôm lấy nàng lo lắng hỏi, "Phu nhân, người sao rồi?"

"Phu quân...là nàng trở lại, là...khụ khụ khụ..." Ánh mắt bi thống của Thu phu nhân rơi vào trong mắt hắn, hắn lập tức phát giác được người trong miệng nàng là người phương nào.

"Phu nhân...không cần nói cái gì nữa, ta đưa người đi phòng khách, rồi lại đi tìm Nguyệt Khê"

Nàng vô lực bắt lấy ta hần hỏi, "Có phải Nguyệt Khê cũng không thấy rồi phải không?"

Thu Đang bắt đầu dĩ gật đầu, nàng cuối cùng cũng chịu không nổi, hôn mê bất tỉnh.

"Phu nhân, phu nhân..." tiểu Hồng hướng về Thu phu nhân trong ngực Thu Đang gào khóc.

Thu lão tướng quân găm nhẹ nói, "Khóc cái gì mà khóc? Không phải còn chưa chết hay sao?"

Thu Đang thả Thu phu nhân vào trên ghế dựa, vội vàng nói, "Phụ thân, ta vội đi tìm Nguyệt Khê, chờ sau khi tìm được, chúng ta lập tức rời đi!"

"Không được đi! Đều ở đây, không được đi!" Thu lão tướng quân cố chấp nói, "Thân là người Thu gia, rồi Thu phủ thì không còn là người Thu gia nữa, lão nhân ta đã sớm chôn nửa phần thân thể trên chiến trường rồi, kiếp này có chết cũng phải chết ở Thu gia! Các người nên đi thì đi ngay! Khoản nợ còn lại sẽ do lão nhân ta một người trả lại!" Dứt lời lại thở dài.

"Phụ thân, không nói nữa, ta đi tìm Nguyệt Khê!" Thu Đang gấp rút rời đi.

Thu lão tướng quân đột nhiên nhắm mắt lại ho khan một tiếng, tiểu Hồng nước nở một tiếng, hỏi "Lão thái gia, ngài không sao chứ?"

Hắn bắt đắc dĩ khoát tay, "Tiểu Hồng à, ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Tiểu Hồng năm nay mười sáu tuổi, cùng một tuổi với tiểu thư. Nương con vẫn thường kể là do đại nhân đã cứu hai mẹ con con từ kinh thành, sau đó lại an bài cho nương con ở nơi này" Tiểu Hồng nghẹn lời nước mắt, nghĩ tới mẫu thân chết như vậy, về sau nàng phải sống như thế nào đây?

"Ta hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng hay không..." Thu lão tướng quân chậm rãi nói ra suy nghĩ trong nội tâm.

Thu Đang đi vào tiền viện tìm được nữ nhi, chỉ là thấy nàng cả người run rẩy dựa vào góc tường, vẻ mặt bất lực, nội tâm thấy tự trách, vội vàng đi tới che miệng của nữ nhi, sợ kinh động đến hắc y nhân.

Thu Nguyệt Khê lập tức trừng to mắt, đang chuẩn bị cùng người kia liều mạng, kết quả là Thu Đang vội vàng mở miệng, "Nguyệt Khê, là phụ thân! Đi mau... Mau cùng phụ thân rời khỏi đây ngay!"

Thu Đang lập tức buông nàng ra, bắt lấy tay của nàng rồi chạy đi, Thu Nguyệt Khê nhỏ giọng sù sùi nói, "Phụ thân, đến cùng là chuyện gì đã xảy ra vậy? Vì sao những người này muốn giết chúng ta?"

"Trong lúc nhất thời không thể nói rõ ràng được, trước nên đi cùng phụ thân!" Thu Đang cũng không quay đầu lại, lại nghe âm thanh nàng khẽ rung, "Chúng ta sẽ chết sao?"

Thu Đang ngẩn ra, dừng bước lại xoay người nhìn nữ nhi ngày thường hay giả bộ bất hảo, giờ phút này mặt mũi tràn đầy nước mắt nhìn mình lại hỏi, "Phụ thân, chúng ta sẽ chết sao?"

"Sẽ không, phụ thân sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!" Thu Đang dứt lời xoay người tiếp tục lôi kéo Thu Nguyệt Khê đi vào phòng khách.

"Sẽ không, phụ thân sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!" Lời của phụ thân cứ quanh quẩn trong đầu nàng, đúng vậy, nàng sẽ không sợ, phụ thân sẽ bảo vệ nàng, bất luận gặp được chuyện gì, nàng cũng không cần lo lắng, bởi vì nàng có một phụ thân vĩ đại, mọi chuyện hết thảy rồi cũng sẽ kết thúc...

Ngày thứ hai....

Thu phủ.

Lý Tranh dẫn binh mã đến, nhìn Thu phủ sắp xảy ra đại biến lạnh lùng cười một tiếng, hướng Tri phủ bên cạnh nháy mắt, Tri phủ lập tức hô to, "Người đầu, đem tội phạm quan trọng của Thu gia ra đây cho ta"

"Đạ" Bọn bộ khoái vội vàng đẩy cửa chính Thu phủ, vừa nhìn vào, tất cả đều ghen hòng nhìn trần trời

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Trong nội viện, thi thể nằm la liệt trên mặt đất, từng cái từng cái đều nằm trong vũng máu, nhìn đến đều cảm thấy run sợ trong lòng. Tri phủ kinh hoàng nuốt nước miếng, thút tha thút thít hướng Lý Tranh nói, "Tam hoàng tử điện hạ, thần... thần cũng không biết Thu gia đến cùng đã xảy ra chuyện gì..."

"Hừ...phái người cùng tiến vào bên trong tra xét cùng bản điện, bản điện muốn đích thân xem lão tặc Thu Đang một chút!" Lý Tranh nhảy xuống ngựa, bay thẳng về phía trước.

Khi mọi người đi tới phòng khách, thấy tình cảnh trước mắt không khỏi sững sờ, Thu lão tướng quân vẫn đoan chính ngồi như cũ trên ghế, ngực lại chảy máu, sớm đã không còn hơi thở.

Mà Thu Đang ôm chặt Thu phu nhân trong ngực, một thanh kiếm xuyên thấu thân thể của hai người, mà Thu Nguyệt Khê thì bụng toàn máu tươi, cũng không hề nhúc nhích, nằm trên mặt đất...

Tri phủ không đành lòng nhìn thẳng, bắt đắc dĩ thở dài nói, "Tam hoàng tử điện hạ, đây cũng là toàn bộ người Thu gia, Thu Đang chỉ có một chính thê, còn có hai tiểu thư, nhưng hình như Thu gia đại tiểu thư không có ở đây..."

Vừa vặn có một bộ khoái đi đến bẩm báo, "Đại nhân, phát hiện thi thể Thu gia đại tiểu thư ở trong sông, tựa hồ như thi thể bị rút vào đêm qua"

Lý Tranh lạnh mắt quét qua một phen, "Mang đi, buổi trưa ngày mai chém đầu thị chúng!"

"Việc này.... Tam hoàng tử điện hạ, toàn bộ người Thu gia đều đã chết hết, sao lại mang chém đầu?" Tri phủ hỏi.

"Hừ...Thu Phương Ngao cầu kết man di, tư thông với địch bán nước, Thu gia có chết một vạn lần cũng không hết tội, hiện nay bị người khác giết chết, nhưng cũng không thể bình được con phần nợ của dân chúng, trưa ngày mai, chém đầu!" Lý Tranh dứt lời, ghét bỏ nhìn qua phòng khách, xoay người rồi đi.

"Ai...làm bậy a!" Tri phủ thở dài nói

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: NỮ NHÂN KHÓ DÂY ĐUA

Hai tháng sau...

Bây giờ đã là cuối thu, trên đường lớn kinh thành vẫn náo nhiệt phồn thịnh như cũ, từng chiếc xe ngựa xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, tiếng rao hàng của người bán hàng rong tản ra bốn phía, có thể thấy được một mảnh phồn vinh tản ra từ khắp nơi.

Nhưng là....bên trong một góc ngách không tên nào đó...

"Uy, đi về bên kia..."

Một tên tiểu ăn mày quần áo tả tơi, giận mà không dám nói gì, chỉ có thể ngồi xồm xuống bên cạnh. Vụng trộm ngược nhìn người thấp hơn mình nửa cái đầu, "Đại nhân", hắn chỉ nghe huynh đệ Cái bang nói qua, đặc tội với người nào cũng không được đặc tội với người này, bởi vì...hắn thật đáng sợ, đáng sợ đến một tình hình cực kỳ bi thảm.

Hắn chỉ đến đây trong vòng nửa tháng gần gũi, trên người phú gia phủ đệ các loại đã lấy đi không biết bao nhiêu bảo bối, hơn nữa là bang chủ Cái bang còn tự mình mời hắn đi qua, còn tuyên bố muốn bái hắn ta làm thầy, nhưng hôm nay vừa thấy hắn, lại khó tránh khỏi có chút thất vọng, quả nhiên...tin đồn vẫn chỉ là tin đồn thôi!!

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

*****

Một chiếc xe ngựa trên đường cái chậm rãi đi tới, ngồi trên xe là hai nam tử, một người trung niên chính trực, ngũ quan đoan chính, vừa nhìn liền biết hắn có thân phận quý tộc, hắn chính là đương kim Vương gia khác họ duy nhất cả nước - Hàn Vương.

Mà ngồi đối diện chính là đương kim Ngũ hoàng tử điện hạ - Lý Minh

Hàn Vương đường hoàng cười một tiếng, "Đa tạ Ngũ hoàng tử điện hạ đồng ý theo thân đi hàn xá thăm hỏi tiểu nữ"

Lý Minh khẽ mỉm cười, "Không sao! Minh cho đến nay đều coi Mai Hương như muội muội, muội muội ngã bệnh, thân làm huynh trưởng không đến nhìn qua nàng chẳng phải là vô lễ quá hay sao?"

"Đâu có...đâu có..." Hàn Vương mang bộ dạng cười hớn hở, trong lòng âm thầm tính toán, nếu Lý Minh thành con rể của hắn, địa vị trong triều của hắn lại có thể cao hơn, quan trọng nhất là Hoàng thượng vẫn coi trọng Ngũ hoàng tử này, mặc dù đã sớm phong thái tử, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến Ngũ hoàng tử.

Ách...Mặc dù mỗi lần mời Ngũ hoàng tử vào trong phủ làm khách đều phải trả giá lớn một chút.

"Chủ tử, đến phẩm mực trai rồi!" Vương Chính Văn cắt đứt suy nghĩ của Hàn Vương. (Phẩm mực trai: nơi mua giấy bút viết mực các loại đồ mã)

Hàn vương giật mình nói, "Chẳng lẽ điện hạ còn phải đích thân đi mua đồ dùng sao?"

Hắn cười gật đầu, "Minh không thích đồ tiến cống, nên tùy ý mua một ít. Vương gia, chờ Minh một lát". Dứt lời, tùy ý để Vương Chính Văn vén màn che, chậm rãi đi ra ngoài.

Đội hầu từ phẩm mực trai đi ra, cư nhiên lại bị một người quần áo rách nát chiếm tiện nghi, "Hắc hắc, xin lỗi, có đụng bị thương ngài không?"

Lý Minh khẽ nhíu mày, hắn từ trong ngực mình đi ra lâu như vậy rồi, nhưng vẫn đối với mình rò trên sờ dưới, tu dưỡng tốt trước kia đều bị ném sau ót, Lý Minh lui một bước, cắn răng nói "Không sao, người đi nhanh đi"

Người này nghe xong ha ha cười một tiếng, huu ~ chạy mất...

Vương Chính Văn vội vàng chạy về phía trước, sắc mặt trở nên đỏ, hô to "Chủ tử, đại lưng của ngài...không thấy!"

Về mặt Lý Minh sững sờ, xoay người đuổi theo bóng dáng nho nhỏ kia, "Đứng lại..."

Hắn dùng khinh công nhảy lên, mũi chân điểm qua mặt đất, thân hình lay nhẹ, trong nháy mắt xoay người một cái liền đứng trước mặt tên ăn trộm, một phát bắt được cánh tay của hắn, nghiêm túc nhìn sang, người này ăn mặc theo kiểu ăn mày, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn đen đúa, vóc người nho nhỏ xinh xắn, tựa hồ như một cái liền nát.

"Công tử, ngài tha cho tiểu nhân đi, đây là lần đầu tiểu nhân phạm phải, về sau tiểu nhân sẽ không dám nữa..." Ách, một câu kinh điển...nghe hoài nên

cũng thuộc.

Lý Minh định thần nhìn lại, thì ra "Hắn" là "Nàng"...

"Vi sao ngươi trộm đồ?" Lý Minh lạnh lùng nói, chẳng biết tại sao, càng nhìn càng cảm thấy nàng có chút quen thuộc, thật giống như đã từng quen biết, vì vậy âm thanh cũng trở nên nhu hòa một chút, "Nếu ngươi nói ra, có lẽ sau khi ta hài lòng, sẽ xem xét đến việc thả ngươi"

"Thật sao?" Trên mặt nữ tử toát ra vẻ mừng rỡ, sau đó lại biến thành vô cùng buồn

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

Lý Minh không nói, trầm nghĩ, đây có phải chính là vui nhiều buồn nhiều trong truyền thuyết không?

"Nói đến đều là nước mắt a... Ta ba tuổi mất mẹ, bảy tuổi tang cha, tám tuổi cả nhà đều chết hết, từ đó không nơi nương tựa, một thân một mình phiêu bạt chân trời, dựa vào ăn cắp mà sống qua ngày, vô cùng bất đắc dĩ a."

"À, đừng nói là bị bắt thì mới nói là lần đầu tiên nga?" Lý Minh buồn cười nhún mày.

"Ngô, lần đầu bị người bắt lấy" Nàng ha ha cười gượng, "Nhưng ta làm nghề này, cũng là một ngành nghề có đạo đức a, cho tới bây giờ ta chỉ trộm tiền tài của người giàu có thôi"

"Người không có tiền, ngươi có muốn trộm cũng không trộm được nga" Lý Minh nhanh chóng nói.

Nàng vẫn như cũ, mặt không đỏ, tim không nhảy nói "Ngươi không thể đem ăn trộm so sánh với kỹ nữ được, nghề này của chúng ta là bán nghệ không bán thân"

"Nghệ?" Lý Minh nhìn không được tò mò hỏi, "Vậy theo lời ngươi nói, nghệ là gì?"

"Đương nhiên là kỹ thuật trộm a"

Đúng, biết sớm không nên hỏi a, rõ ràng là cùng một nữ tử nói vậy nói bậy suốt nửa ngày...

Trong tâm Lý Minh cảm thấy buồn cười, aiz...không so đo cùng nàng nữa, hắn mới vừa buông tay thì lại bị nàng cuốn lấy.

Hắn bất đắc dĩ cúi đầu nhìn thấy đôi mắt ướt nhẹp của nàng.

"Công tử, ngươi dẫn ta đi với. Vừa nhìn liền biết ngươi là công tử nhà có tiền, trong nhà ngươi nhất định là thiếu một nha hoàn khả ái hoạt bát như ta rồi, ta không cần ngươi trả công, ta chỉ cần cơm đầy đủ ba bữa, đương nhiên, nếu có tiền thì tốt hơn, ta không so đo" (nhamy111: này, mặt dày để sợ nga!!!)

Một cái gì đó mềm mại trong lòng rút cuộc cũng đã động đến Lý Minh, hắn đột nhiên nhớ tới một nữ nhân làm cho hắn nóng ruột nóng gan luôn trong lòng hắn, nội tâm hắn run lên, không trách được hắn thấy nàng lại quen thuộc như thế, thì ra là do tướng mạo của nàng, cùng "nàng", lại giống nhau như vậy.

Nhưng nghĩ lại thì hắn lại cảm thấy không thể nào, cả nhà Thu gia đều bị diệt, nàng sao có thể còn sống được chứ? Nhưng xem nàng cùng "nàng" lại tương tự như thế, làm hắn thích thú gật đầu nói, "Được rồi! Ta mang ngươi đi! Nhưng ngươi phải hứa với ta về sau tuyệt đối không được làm chuyện trộm cắp nữa"

Bộ dạng gật đầu như gà mổ thóc của nữ nhân rơi vào trong mắt Lý Minh làm hắn không khỏi buồn cười, "Ngươi tên gì?"

"Vân Vụ!" Nữ nhân thuận miệng nói

"A! Ngươi lại còn có tên dễ nghe vậy sao?" Lý Minh nhướn mày

"Ừ! Đó là đương nhiên rồi! Là ông nội của ta đặt cho ta!" Vân Vụ dương dương tự đắc nói.

"Không phải cả nhà ngươi đều..." Xét thấy quan trọng nhất chính là vấn đề nuôi dạy. Lý Minh chưa kịp nói câu kế tiếp. Vân Vụ cười khan nói, "Là báo mộng cho ta!"

Khoe miệng Lý Minh không khỏi rụt rụt, quả nhiên không thể lấy tư duy của người thường mà nói chuyện cùng nàng được.

Đến cửa Hàn Vương phủ, Hàn Vương cùng Lý Minh xuống xe, đột nhiên phát hiện có thêm một gã sai vặt, nhưng lập tức nghĩ lại, quần áo cũ rách thế kia, không giống người bên cạnh hắn, liền hỏi "Điện hạ, đây là?"

Lý Minh nhìn không được cười lên một tiếng, "Lại nói tới việc này, thật đúng là phải nhờ vương gia một chuyện rồi" Hàn Vương chưa kịp phản ứng, hắn liền phát phát tay với Vân Vụ, "Ngươi tới đây"

Vân Vụ hấp tấp chạy tới, cười ngây ngô, "Công tử, nhà ngươi thật sự có tiền, vậy là nuôi ta đủ rồi, ha ha..."

Trong nháy mắt Hàn Vương cảm thấy da đầu tê dại, Lý Minh ngược lại điềm nhiên như không, nói "Nếu như thế, người ở lại nơi này là được rồi!"

Sắc mặt Hàn Vương buồn bã, trầm nghĩ, hình như bản vương mới chính là chủ nhân nhà này mà.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhamy111)

"Được...được...được, ta đi tham quan trước, xem có cái bảo bối đáng giá gì không thuận...thuận..." Đương nhiên lời này là vội vàng ngừng lại, rồi vội vàng tiếp, "Thuận tiện xem một chút, ta vào đây" Dứt lời nàng liền nghênh ngang đi vào vương phủ.

Chỉ là vì sao mà Hàn Vương hẳn lại cảm thấy như ôn thần giáng lâm phủ vậy?

Lý Minh hướng về phía Vương Chính Văn nháy mắt, Vương Chính Văn đành phải mang theo về mặt đau khổ đuổi theo Văn Vụ.

"Vương gia, chuyện Minh muốn nhờ vương gia ngài chính là chuyện này. Nữ nhân này chính là Minh gặp phải trên đường, thân thể vô cùng thảm thương, Minh nghĩ trước hết để nàng ở lại Hàn Vương phủ được không?"

"Được thì được" Khóe miệng Hàn Vương rụt rụt, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, tiện đà khen ngợi, "Điện hạ đại nhân đại nghĩa, nhân từ lương thiện, cuối cùng sẽ có một ngày đạt được thành tựu"

Lý Minh đứng chấp tay, không nói, sinh trưởng nơi Hoàng gia, những lời a dua nịnh nọt này nghe từ lúc mới sinh ra đến bây giờ bắt đầu chán rồi.

"Oa, ông nội hán, tổ tông nhà hán, làm sao lại có tiền như vậy chứ?" Văn Vụ vừa đi vừa cảm thán, "Phải tích bao nhiêu đức mới có thể có nhiều tiền như vậy a?"

Dừng lại một chút rồi nói, "Nếu để cho lão tử sinh ra ở nơi này, lão tử đến chết cũng không rời Vương phủ nửa bước. Bà nội nó..."

Trên mặt Vương Chính Văn viết đầy hai chữ "mất mặt", nữ tử này mở miệng ra đều nói những lời thô tục, thật làm cho người ta đau đầu.

"Cô nương, cô có thể đừng nói lời thô tục được không? Nơi này là vương phủ" Vương Chính Văn khế quát, mặc dù bản thân là người hầu, nhưng dầu gì cũng là người hầu của Ngũ hoàng tử, làm sao có thể nghe được lời này a.

"Ông nội người, tổ tông người, người kêu lão tử im miệng thì lão tử liền im sao, người có thể quản được lão tử ta đi mao xí thú hay không thú sao? Hà..." Văn Vụ nghiêng răng nghiêng lợi, trợn ngược hai mắt. (nhamy111: ta đi chết đây...quá dữ dội!!!)

Vương Chính Văn hoàn toàn bị đánh bại, chỉ có thể yên lặng không tiếp tục nói cùng nàng, không biết phải làm thế nào khi lỡ tai vẫn còn phải nghe đến những lời khiến người ta âm thầm tắc lưỡi, "Lão tử thật sự là thông minh tuyệt đỉnh. Nếu lão tử không ở chỗ này, cũng phải lưu lại bong bóng phân. Sau đó sẽ lưu thối ngàn năm, ha ha ha!" (nhamy111: em thề là em edit đúng lời tác giả *đồ mồ hôi hột*)

Nếu nói một bước sai chân, từng bước đều sai, Vương Chính Văn chân trái dẫm nát chân phải, chỉ là một bước đi không tốt thôi, liền anh dừng quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy gương mặt vui cười phóng đại của Văn Vụ, "Ngô, xem ra là người hoàn toàn đồng ý với lời của ta"

Vương Chính Văn vui đầu khóc rống, nội tâm hô to, chủ tử, mau tới cứu ta đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: NỮ NHÂN NÀY QUÁ MỨC ÁC LIỆT

"Tiểu thư...tiểu thư...ngũ hoàng tử điện hạ đến" Tiểu Nguyệt nhỏ giọng nói.

Mai Hương lập tức hiểu ý, nũng nịu khóc thút thít, "Ta không uống, ta không uống, bệnh chết cũng không uống, dù sao cũng không người nào nhớ đến ta, Minh ca ca cũng không tới thăm ta, ô ô..."

Trong lòng tiểu Nguyệt vui mừng như nở hoa, nắm tay tiểu thư, hôm nay lại có thể nhìn thấy Ngũ hoàng tử rồi.

Xa xa nhìn lại, Mai Hương đúng là một mỹ nhân như sách vở ghi chép đến mười phần, mặt trái xoan xinh đẹp, được khảm lên đó là đôi mày rậm mắt to, mũi giống như loan câu, môi hồng đào, bộ dạng ngồi trên giường nũng nịu thật đáng yêu, Ngũ hoàng tử thỉnh thoảng đến thăm nàng...nói không chừng...là đã ái mộ nàng từ lâu rồi nha... (nhamy111: tự kỷ...lại xuất hiện thêm một mỹ nhân tự kỷ rồi!!!)

"Mai Hương à, Ngũ hoàng tử điện hạ đến thăm con" Theo âm thanh mười phần hưng phấn của Hàn Vương, Lý Minh chân thành giẫm chân tiến đến, vừa vặn lúc nhìn thấy Mai Hương liêu yếu dựa vào thành giường.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhamy111)

Trong nháy mắt Mai Hương lại yếu xuống, gất giọng, "Mình ca ca nói mà không giữ lời, Mai Hương bệnh đã vài ngày rồi, lúc này mới chịu đến thăm Mai Hương"

Lý Minh cũng không như nàng dự đoán, là bắt đầu từ tiếp xúc ngôn ngữ bình thường đi đến quan tâm ân cần, ngược lại sắc mặt hắn bỗng nhiên trầm xuống, "Nghe phụ vương người nói người ngã bệnh mà không uống thuốc?" rồi lại nói tiếp, "Tốt lắm, vậy mọi chuyện nói sau đi!" Dứt lời, xoay người rời đi.

Mai Hương tắc lưỡi, trừng to mắt nhìn qua cửa, đây là có ý gì?

Tiểu Nguyệt vội vàng an ủi, "Tiểu thư, ý của điện hạ là ngài phải nhanh khỏe lên, khỏi bệnh rồi điện hạ mới có thể gặp ngài a"

Mai Hương bừng tỉnh đại ngộ, cấp bách hô lên, "Mau... mau đem thuốc của lại đây..."

Hàn vương ở một bên, mắt sáng người hữu thần nhìn qua, như vậy là được rồi sao? Ngũ hoàng tử điện hạ không khỏi quá anh minh thần võ rồi, sớm biết lời nói như vậy có thể làm cho Mai Hương uống thuốc, mình cần gì phải hao tổn tâm tư thỉnh hắn qua phủ đây? Aiz...quả nhiên là người phải già đi rồi.

Lý Minh vừa mới đi ra cửa, liền nghe được tiếng Vân Vụ la to "Công tử, chờ ta một chút!"

Hắn xoay người nhìn lại, di...người đâu?

"Công tử, ta nghe nói người không phải là người của vương phủ, mà là người trong hoàng cung! Công tử, dẫn ta đi đi, ta quen sống khổ sở, thật vất vả mới gặp được người có tiền, ta phải nắm bắt cho thật tốt nga"

Lý Minh cúi đầu nhìn, chỉ thấy Vân Vụ ôm bắp đùi mình thật chặt không chịu rời đi, muốn giật chân ra khỏi đôi tay nàng nhưng không hề nhúc nhích, được rồi...hắn đã đánh giá thấp khí lực của nàng rồi, hắn nhíu mày nói, "Người có biết hoàng cung hiểm ác không, người ở tại chỗ này còn tốt hơn nhiều so với việc cùng ta tiến cung"

Vân Vụ lắc lắc đầu, "Đừng sợ đừng sợ, chỉ cần là nơi có tiền, cái gì ta cũng không sợ"

Lý Minh hoàn toàn hết chỗ nói rồi, khi Vương Chính Văn chạy tới, lại đúng lúc chứng kiến nữ nhân này đang ôm bắp đùi chủ tử của mình thật thô lỗ thì hắn càng đối với ưu điểm duy nhất còn sót lại của nữ nhân này xóa sạch không còn dấu vết, nhưng mà đợi chút...Tại sao mình lại thấy nàng ta còn có ưu điểm?

"Như vậy đi, trong cung sẽ có đợt tuyển tú nữ, sau đó sẽ chiêu mộ tân cung nữ, đến lúc đó người báo danh vào cung là được". Lý Minh suy nghĩ, chung quy hắn không nhẫn tâm ghét bỏ nàng được, nên rốt cuộc cũng nghĩ ra biện pháp ứng phó.

Vân Vụ đột nhiên đứng dậy vỗ vỗ bụi bám trên người, sau đó, vỗ vỗ trên người Lý Minh, hắn lập tức đổ mồ hôi lạnh ào ào, đây chính là bàn tay mà nàng vừa đập qua đấy, "Người nói sớm một chút thì ta không phải vất vả rồi. Công tử...tạm biệt...không tiễn a!"

Khóe miệng Lý Minh rụt rụt, quả nhiên, chính hắn đã đánh giá thấp nàng rồi, hắn cho rằng nàng sẽ như loại nữ nhân bám dai, thuận tiện liền nói cuộc đời này của nô tỳ chỉ cần có thể đi theo bên cạnh công tử, rót trà dâng nước cho công tử thì nô tỳ sẽ vô cùng thỏa mãn, còn nữa...nữ nhân đó sẽ nước mắt đầy mặt, hi vọng hắn nhìn qua nàng thêm một lần nữa.

Ai ngờ...chính hắn hào tâm an bài cho nàng một chỗ ở, hồi báo của nàng chính là, "Vì sao người còn chưa đi?"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhamy111)

*****

Ngày kế, phòng khách Hàn vương phủ giờ này đang có một vị khách không mời mà đến trước đây...

Hàn Vương gấp một miếng thịt bò trên bàn bỏ vào chén Mai Hương, cười híp mắt nói, "Mai Hương a, con ăn cơm nhiều vào, ngày mai hạ triều, phụ thân liền đi thỉnh Ngũ hoàng tử tới thăm người được không?"

Ánh mắt âm trầm của Mai Hương trong nháy mắt tỏa sáng, "Thật sao?"

Hàn vương cười tủm tỉm như cũ, nhìn qua nữ nhi ngoan của mình mà gật đầu, nên biết rằng thỉnh Ngũ hoàng tử điện hạ có bao nhiêu khó khăn, mỗi lần muốn mời đều phải đào bảo bối của mình đưa ra cho hắn, mới có thể ôm hắn tới đây, nhưng là vì nữ nhi bảo bối của mình, dù cho táng gia bại sản, hắn vẫn cam tâm tình nguyện.

(nhamy111: Hàn đại lão gia, có biết bao cặp mắt đang nhìn ngài a...)

Được rồi...Còn chưa tới mức độ táng gia bại sản, hắn thừa nhận, hắn vẫn chưa vì nữ nhi mà làm ra được trình độ như vậy, mấy ngày nữa hắn sẽ đi thăm nhà của các tiểu quan, lưu được cái gì thì lưu, như vậy thì tất cả đều vui vẻ.

"Được được được, con lập tức ăn cơm!" Rốt cuộc Mai Hương cũng vui vẻ ra mặt, Hàn vương mừng rỡ, hắc hắc..mình cũng có thể làm cho nữ nhi cao hứng, hắn không khỏi càng bội phục chính mình.

"Oa...có cơm ăn tại sao có thể không gọi ta một tiếng chứ?" Vân Vụ sai bước đi đến, đặt mông ngồi trên ghế dựa, đưa tay bắt lấy gà quay trong mâm, gặm từng chút một.

Hàn vương nổi trận lôi đình, tức miệng chửi ầm lên, "Làm càn, tiện tỳ, đây là chỗ mà người nên tới sao?"

Lúc này mặc dù Vân Vụ đã đổi lại trang phục nha hoàn, nhưng lại mang bộ dạng của một chủ nhân, "Hàn vương, người không có suy nghĩ à. Nhiều thức ăn ngon như vậy, cũng không bảo ta một tiếng, nếu không phải ta nghe mùi thức ăn mà chạy tới đây, người dự định khi nào mới gọi ta a?"

"Người..." Hàn vương đỏ mặt tía tai trừng mắt nhìn nàng, đây chính là người Ngũ hoàng tử điện hạ mang tới a, nếu như đắc tội, Ngũ hoàng tử không thêm đề ý tới Mai Hương nữa thì nên làm thế nào cho phải đây.

Đang lúc hần suy tư, lại nghe Mai Hương tức giận hô to, "Người là ai? Cút ra ngoài cho ta" Tựa hồ như còn muốn mắng thêm điều gì, miệng mở to lại bị một đồng thức ăn chặn lại.

Hàn vương ngoái đầu nhìn thoáng qua, mắt to của Mai Hương trừng lên xoay vòng vòng, trong miệng còn có một chân gà to, nói không ra lời, tay thì chỉ vào Vân Vụ, người mà đang ngồi im không hề động đậy, Hàn vương quá sợ hãi, "Người đâu, mau đi mời đại phu a..."

Ngày thứ ba...

Trong phòng khách vẫn còn vị khách không mời mà đến đang ngồi, Hàn vương trầm mặt tức giận mà không dám nói, Mai Hương thì trên miệng đang bọc một tảng băng vải nên cũng không nhìn ra vẻ mặt gì, nhưng con mắt thì đang nhìn chăm chăm.

Hàn vương nhìn nàng ăn cực kỳ ngon miệng, nhìn không được nên nhắc đôi đũa trong tay, cũng muốn thử một miếng, ai ngờ Vân Vụ thuận tay nhắc đôi đũa gạt gạt đầu, "Đa tạ đa tạ"

Khóe miệng Hàn vương co giật, mảnh liệt trợn trắng mắt...

Ngày thứ năm...

Hàn vương cùng Mai Hương hướng về người đối diện cười âm u, Hàn vương mở miệng, "Hôm nay đều là thức ăn chay, chỉ có một món mặn, cũng giống thức ăn của gia đình trong vương phủ. Hôm nay là ngày giỗ mẫu thân Mai Hương, cho nên..."

"Không ủy khuất...không ủy khuất!" Vân Vụ lấy đôi đũa ra vừa ăn vừa nói, "Ta không kén chọn đâu"

Hàn vương cùng Mai Hương nhìn nhau cười một tiếng, bắt đầu cầm đôi đũa muốn gấp món mặn ở giữa bàn, lại chưa từng nghĩ tới bàn tay Vân Vụ đưa lên, kéo món ăn mặn trực tiếp đổ hết vào trong chén của mình, mặt không đổi sắc, "Ồi chào...ngày giỗ kị sát sinh các người không biết sao? Ta là người lương thiện nên sẽ giúp các người phân ưu, các người nên dùng món chay là tốt nhất"

Hàn vương và Mai Hương cùng nhau té ngã trên mặt đất, một lần nữa, hoàn toàn bị đánh bại...

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: THÍCH KHÁCH THẦN BÍ

Một đêm bình thường lại đến như bao đêm bình thường khác, bên trong một gian phòng của Hàn vương phủ, một hắc y nam tử che mặt cầm kiếm, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía nam tử đang ngồi ngao ngễ trên ghế dựa không hề nhúc nhích, hai người ai cũng chưa mở miệng.

Cuối cùng nam tử trung niên chậm rãi đứng dậy, xoay bước đi đến bên giường, từ từ nâng gối ngọc đi về phía hần.

"Đây là di chiếu sao?" Âm thanh hắc y nhân trong treo nhưng lạnh lùng hỏi.

Nghi vương yên lặng gạt đầu, thuận tay đem gối ngọc ném một xuống đất, hỏi, "Chúa thượng, thần có được coi là đã lập được công lao khuyến mã không?"

Hần cúi đầu nhìn, gối ngọc đã bị nghiền nát, lộ ra một cuộn gấm màu vàng, lạnh lùng nói, "Nhặt lên!"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

Ánh mắt Nghi vương sáng ngời, vội vàng khom người nhặt cuộn gấm, hần cũng không đứng dậy mà vẫn cung kính quỳ xuống, "Thần, nguyện vì chúa

thượng vào nơi nước sôi lửa bỏng, chết cũng không từ!"

Hắc y nhân tiếp nhận cuộn gấm, quét mắt trên người hắn một phen, hừ lạnh một tiếng, "Vậy thì liền đi tìm cái chết đi!"

"Phốc" một tiếng nhỏ vang lên, lưỡi dao sắc bén đã chạm vào trong cơ thể hắn, hắn vô thức phát ra một tiếng la to, con mắt không thể tin mở thật to, lẳng lặng...lẳng lặng té trên mặt đất...

Bốn phía truyền đến tiếng kêu, "Có thích khách...có thích khách..."

"Nhanh bảo vệ Nghi vương..."

Hắc y nhân đem cuộn gấm nhét vào trong ngực mình, sử dụng khinh công trốn khỏi phía sau phòng, thị vệ vội vàng xông tới thì đã trễ, Nghi vương sớm đã ngã trong vùng máu tấp tễnh.

*****

"Tiểu nương tử, người thật xinh đẹp, đi theo tiểu gia xông pha giang hồ nào. Tiểu gia sẽ dẫn người bay lên trời cao, người vì tiểu gia mà may xiêm y. Tiểu nương tử, người có nguyện ý không? Đợi ta tại khuê phòng thêu hồng y cẩm trang, tiểu gia lên trời xuống đất cũng phải giành được người làm tân nương..."

Hơi nước trong phòng nổi lên từ bốn phía, ánh sáng mờ tối, Vân Vụ đang ở sau bình phong tắm rửa, miệng còn lẩm bẩm hát dân ca, sau khi bước từ buồng tắm ra, chuẩn bị mặc quần áo vào, đột nhiên trong lòng rơi bộp một cái, thân thể lập tức cứng đờ, không dám động đậy một chút nào.

Hắc y nhân nhảy từ cửa sổ vào, vừa vận dụng phải tầm mắt nàng, đương nhiên, cũng thấy được một màn không nên nhìn thấy, một thân nàng lỏa lồ trước mặt hắn, tóc ướt dài đến eo, mang theo hương vị lâm rung động lòng người, da trắng nõn nà, kiểu như trăng thu, miệng anh đào nhỏ nhắn, mi thanh mắt ngọc, khuôn mặt ngọc lăng đang nhìn hắn chằm chằm

Hắn tự tay lấy y phục đang treo ở tấm bình phong phía sau, bao lấy cơ thể xinh xắn của tiểu nữ nhân, ôm lấy nàng dựa vào cạnh tường, trong lúc lơ đãng lại ngửi thấy mùi thơm đặc biệt tỏa ra trên người nàng, nội tâm hắn chợt rung động, nhưng cũng tỉnh táo rất nhanh.

Một tay hắn che miệng nàng, lạnh giọng uy hiếp, "Nếu người dám la lên một tiếng, ta liền cho người đến Diêm Vương trình diện"

Trong lòng Vân Vụ run sợ, hoảng loạn gật đầu, ý bảo sẽ không lên tiếng. Nhưng mà bị một nam tử xa lạ cứ ôm vào ngực như vậy, tựa hồ như có điều gì không đúng...

Hai người yên tĩnh, lắng tai nghe tiếng nói hoảng loạn ở bên ngoài, "Nhanh đi bẩm báo Hàn vương, Nghi vương đã chết...Người đâu, nhanh đi bắt thích khách..."

"Thích khách ở bên kia!" Đột nhiên một thị vệ hô to.

Pằng...thống lĩnh thị vệ vung một cái tát vào đầu hắn, tức miệng chửi ầm lên, "Nước vào não người rồi à, lớn tiếng như vậy còn không dọa thích khách chạy mất dép sao. Sững sờ cái gì, còn không mau đuổi theo?"

Thanh âm bọn thị vệ càng lúc càng xa...

Vân Vụ chưa kịp phản ứng, hô hấp của hắn có chút trầm trọng, nội tâm nàng thầm kêu không tốt, nhất định là đến cướp sắc rồi! Đang định đưa chân đá vào hạ thân của hắn, ai ngờ hắn đột nhiên buông nàng ra nói, "Băng bó được không?"

Vân Vụ gật đầu như mổ thóc, hai tay vội vàng cầm chặt xiêm y, chỉ sợ chúng sẽ trượt xuống.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Hắn then thùng khệ một tiếng, xoay người nói, "Mặc quần áo tử tế vào" Dứt lời liền đi về bên giường.

Vân Vụ vội vàng chạy đến sau tấm bình phong, tay chân hoảng loạn mặc quần áo vào, thầm nghĩ trong lòng: Không phải hắn đến cướp sắc sao? Vì sao phải băng bó vết thương? Đợi chút...hắn nhìn thấy ta, một cô nương như hoa như ngọc mà không sinh ra bất kỳ tà niệm nào hay sao? Hình như quá không bình thường nga.

Nàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ, chưa đến lúc loạn tưởng. Sau khi nhanh chóng mặc quần áo tử tế, từ trong bọc quần áo lấy ra băng vải cùng chai thuốc bột.

Nam tử che mặt lúc này đã ngồi trên giường, hít mắt nhìn Vân Vụ đang lao đảo đi đến, nội tâm chợt lạnh, nàng đây là đang lo lắng đến cái mạng nhỏ của mình sao.

Vân Vụ không ngừng xoa tay múa chân, về mặt hắn cũng sờ hời, "Làm gì vậy a?"

Thấy nàng cũng chỉ biết giương nanh múa vuốt xoa tay múa chân, hắn không nhịn được mà lên tiếng, "Nói chuyện đi, nhìn không hiểu"

Vân Vụ lập tức đến gần bên tai hắn nói, "Không phải người nói ta không được lên tiếng sao?"

Nàng nhẹ nhàng phun hơi thở trên cổ hắn, cổ họng hắn vừa động, vừa đẩy Vân Vụ ra, lạnh lùng nói, "Có thể lên tiếng"

"Hô...làm ta sợ muốn chết" Vân Vụ an tâm vỗ vỗ ngực nhỏ, "Xem như đã bảo vệ được cái mạng nhỏ rồi"

Khóe miệng hắn rụt rụt, hắn có dọa người đến như vậy sao?

"Ta muốn nói là, ngươi bị thương ở đâu, ta sẽ băng bó cho ngươi thật tốt" Vân Vụ vừa dứt lời đã thấy hắn bắt đầu thoát y, chợt nàng xoay người lại gấp gáp nói, "Ngươi muốn làm gì a? Ta nói cho ngươi biết, ta chính là khuê nữ thanh bạch hoa cúc nga"

"Nếu không băng bó, ta cho rau cúc vàng của ngươi nguội lạnh bây giờ!" Hắn hừ lạnh.

Vân Vụ khiếp nhược xoay người nhìn lại, a...hoàn hảo...hoàn hảo...không phải là cướp sắc, chỉ là nơi ngực bị thương nên mới thoát y.

Nàng ha ha cười gượng, "Công tử a, lần sau ngươi bị thương ở nơi nào thì trực tiếp nói với ta là được rồi, nếu ngươi không nói lời nào mà trực tiếp thoát y, ta sẽ rất dễ hiểu lầm là người cướp sắc a."

"Nói nhiều!" Hắn vẫn hừ lạnh, chỉ là thái độ này rõ ràng là khá hơn hồi nãy một chút rồi, thậm chí còn có thêm chút thiện cảm.

Vân Vụ đến gần vết thương của hắn nhìn lại, giống như là bị kiếm đâm, không phải là vết thương mới, ngược lại thì giống vết thương cũ tái phát hơn, nàng ở bên cạnh vừa đổ thuốc cho hắn vừa hỏi, "Uy, ngươi là ai? Tên gọi là gì a? Ngươi tiến vào Hàn vương phủ như thế nào vậy? Để làm cái gì? Có phải có cừu oán cùng Hàn vương phủ không? Vậy thương thế kia của ngươi làm sao mà có?"

"Giết người!" Hắn nhẹ giọng phun ra hai chữ.

Vân Vụ không rét mà run, nam tử này, nói chuyện không thể uyển chuyển được một chút nào hay sao? Huống chi mình hỏi nhiều như vậy, dầu gì cũng ráng nề mặt trả lời nhiều một tý chứ, nàng sâu kín thờ dài, không muốn cùng hắn nhiều lời nữa, tập trung chuyên môn băng bó miệng vết thương cho hắn. Lại nghe hắn nói, "Ngươi là gì của Hàn vương phủ?"

Vân Vụ cười đùa nói, "Ta trước kia là một tên côn đồ, mới vừa vào Hàn vương phủ được vài ngày mà thôi. Hiện tại cũng chỉ được xem như tiểu nha hoàn"

Mắt hắn lóe lên một tia nghi vấn, Vân Vụ lập tức nói, "Ngươi không tin?" lại tự nhủ, "Xí, ngươi tin hay không cũng có quan hệ gì với ta đâu?"

Hắn không nói, kinh ngạc nhìn qua nàng, tựa hồ như muốn nói cái gì lại không nói ra miệng, chỉ có thể để thời gian từ từ trôi qua, qua một hồi lâu nghe được âm thanh nàng, "Tốt lắm, nhìn xem ta băng bó như thế nào?"

Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn miệng vết thương đã được băng bó kỹ, lại ngẩng đầu nhìn Vân Vụ một cái, trong mắt tràn đầy đau lòng hỏi, "Thủ pháp ngươi băng bó rất đặc biệt, trước kia thường xuyên bị thương sao?"

"Chắc là vậy, ta cũng chẳng biết tại sao nữa!" Vân Vụ mắt tự nhiên cười cười, "Đúng rồi, gọi ta là Vân Vụ, nếu lần sau ngươi còn bị thương, nhớ rõ đến tìm ta, ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt"

"Ngươi tên là Vân Vụ?" Trong mắt nam tử sinh ra nghi ngờ, không chờ nàng trả lời lại hỏi, "Vậy ngươi có biết Nạp Lan Lạc không?"

"Nạp Lan Lạc? Hắn là ai, là người có tiền sao?" Vân Vụ cười hỏi, "Đúng rồi, ngươi tên gì?"

Nam tử che mặt không nói, đứng dậy mặc áo vào.

Vân Vụ hết sức nghi hoặc, chẳng lẽ hắn không nên nói một lời nào hay sao, như kiểu các lời nói khách sáo, gì mà một giọt ân nghĩa, kết cỏ ngậm vành rồi là ngàn vạn tạ ơn!!! Ngó...nàng cũng không miễn cưỡng hắn nói, vạn nhất hắn mất hứng, đưa nàng đi gặp Diêm vương thì phải làm sao bây giờ? Aiz...

Quả nhiên, so với tưởng tượng của nàng, hắn còn vô tình hơn, lạnh lùng hơn và tàn khốc hơn, không thông báo, không cố tình gây sự, nhưng hắn chỉ mặc quần áo vào sau đó không nói một lời vô tình vô nghĩa nào....liền đi!

Giờ phút này, Vân Vụ cảm thấy mình thật giống như một kỹ nữ bị bội bạc, về phần vì sao nàng nghĩ như vậy, đó là bởi vì...người này ném lại trên giường một khối vàng!

Nàng nâng khối vàng lên, lập tức khóc, "Ngươi...kẻ bạc tình...Làm sao...làm sao ngươi lại có thể...chỉ để một khối vàng lại a"

Ai nói hắn đã rời đi, chẳng qua là hắn đứng núp sau cây cột, nghe được tiếng kêu rên của Vân Vụ, hắn khẽ mỉm cười, bệnh yêu tài này, thật đúng là không đổi!

Địa cung, một đám ám vệ mặc lục y nói chuyện với nhau, xem ra đều nóng lòng như lửa đốt rồi.

Mộc Thủy lạnh giọng quát, "Chúa thượng đã trở lại!" Bốn phía lập tức lạnh ngắt như tờ.

Chỉ thấy một bóng dáng người bật mặt nhanh chóng xuyên qua đám người, dừng chân phía trước ghế chủ vị, đưa lưng về phía mọi người.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Mọi người cùng thở dài kêu lên, "Tham kiến chúa thượng"

"Không cần đa lễ!" Hắc tử từ xoay người, cời mặt nạ ra, lại đeo lên mặt nạ bạch ngọc, che đi nửa bên mặt, thân mặc cẩm y màu đen, nhưng không thể che dấu sự tao nhã được biểu lộ rõ ràng trên người, khóe miệng thoáng qua ý cười không rõ ràng, từ trong ngực lấy ra một cuộn vải vàng vung lên, "Nghị vương đã chết, thời cơ gia đoạt lại giang sơn sắp tới rồi"

Mọi người quỳ trên mặt đất, đầu rạp xuống nói, "Chúa thượng uy vũ, anh minh thần võ. Nhất định đoạt lại giang sơn"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: NẠP LAN THỂ TỬ

Một ngày cuối thu khí trời sáng khoái, một đám cung nữ mặc cung phục màu hồng phấn, trong tay dè dặt nâng khay quần áo cùng đồ trang sức, lạo xạo bước về phía trước.

Dẫn đầu là một đại cung nữ trông lớn tuổi, mắt lạnh thoáng nhìn qua các nàng, "Hôm nay là sinh thần của hoàng hậu nương nương, các người phải quản lý tốt vật phẩm quý trọng trong tay, nếu đồ mất, mạng nhỏ của các người cũng không còn"

Dừng lại một chút rồi lạnh lùng nói, "Nghe rõ chưa?"

"Hồi bẩm Cao cô cô, chúng nô tỳ nghe rõ!" Nhóm tiểu cung nữ dừng bước chân, cùng nhau khom người nói.

Cao cô cô đột nhiên nhấc tay lên, khẽ kẹp lấy khăn, giờ cao qua vai, "Thế tử điện hạ cũng đi về phía bên này, còn không mau đứng nép vào tường?"

Nhóm tiểu cung nữ sau khi nghe lệnh, bước nhỏ vội vàng đứng vào cạnh tường khom người xuống.

Ở trong cung, cung nhân gặp phải phi tần tam phẩm trở xuống phải khom người hành lễ, gặp tam phẩm trở lên cùng Hoàng thượng, thái hậu đều phải nhún đầu gối chào. Đối với cung nhân có chức cao hơn mình, cần phải khom người hành lễ. Mà người trước mắt đi tới là Nạp Lan thể tử đã ở trong cung lâu năm.

Người trong nội cung đồn đãi, Nạp Lan thể tử từng là con trai duy nhất của tiên hoàng, sau khi tiên hoàng băng hà thì do hoàng đệ, cũng chính là đương kim Hoàng thượng, thừa kế ngôi vị hoàng đế, mà Nạp Lan Lạc này mồ côi cha từ trong bụng mẹ đã từng là Thái tử điện hạ vào mười hai năm trước, kể từ sau khi bị hủy dung đã tự nguyện từ bỏ thái tử vị, liền trở thành Nạp Lan thể tử của ngày hôm nay.

Bởi vì trong tay cung nữ có vật phẩm, nên không thể nhún đầu gối chào, chỉ có thể khẽ khom người cùng nhau nói, "Tham kiến thể tử điện hạ!"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhany111)

Chỉ thấy hắc y tư lạp, dùng chỉ vàng thêu hoa văn, bên hông đeo miến tử kim bài, đai lưng khảm mấy viên hắc diện thạch, làm cho người ta không thể theo kịp. Trên mặt là mặt nạ bạch ngọc che đi nửa trên gương mặt bị thương, khóe môi nhếch lên nụ cười lười nhác, thông thả ung dung mà đi. Sau lưng hắc y là một cặp đuôi nhỏ hấp tấp chạy theo.

Có cung nữ ngược mắt lên vụng trộm nhìn lên, hồi tưởng lại lời đồn đãi trong cung.

Chưa bao giờ có cung nhân nào gặp qua dung mạo của hắc tử, dù cho có người từng gặp qua thì xương cốt người đó từ lâu đã không còn, truyền thuyết nói rằng trên trán hắc tử cùng với một ít nơi dưới mắt bị hủy, nên chỉ che đi những nơi đó, không che kín những chỗ da thịt hoàn hảo, để lộ ra đôi môi ôn nhuận cùng sống mũi nhu hòa.

Nếu chưa bị hủy dung, nói chính xác hắc tử có thể cùng Lục hoàng tử điện hạ bất phân cao thấp, cũng lại là một cái hồ họa thủy trong cung a.

Cô nương này hơi thất thần cho là mình hoa mắt, tưởng đâu hai người mặc trang phục thái giám đang cáo mượn oai hùm đi đến chỗ mình.

"Đẹp không?" Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào bên tai cung nữ, trong lòng mọi người có chút kinh hoảng, thể tử điện hạ lại tìm người hỏi tội rồi.

Cung nữ hoảng loạn quỳ xuống bồi tội, "Điện hạ, nô tỳ biết sai rồi, thỉnh điện hạ khai ân, thỉnh điện hạ khai ân..."

Cao cô cô lạnh lùng nói, "Đứng lên đi, thể tử điện hạ đã đi rồi"

Cung nữ vụng trộm ngẩng đầu nhìn bóng dáng đã đi xa của hắn thì mới đứng dậy, lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm.

"Hiếm thấy thật, thường ngày nếu người đắc tội thế tử điện hạ, người không bị lột da mới là lạ, hôm nay không biết người có vận gì mà lại làm cho điện hạ dễ dàng buông tha vậy chứ?" Cao cô cô liếc mắt nhìn qua cung nữ, cảnh cáo nói, "Nhớ kỹ, dung nhan của chủ tử, không phải là thứ người có khả năng chiêm ngưỡng, nhất là Nạp Lan thế tử"

Một cung nữ hiếu kỳ khác bên cạnh hỏi, "Cô cô, có thật là không thể đắc tội với thế tử điện hạ không?"

Cao cô cô gật đầu, thăm thía nói, "Thân phận thế tử điện hạ đúng là có lai lịch lớn, vô cùng tôn quý. Trong cung có câu đồn rằng, thà rằng thành cơ thiếp Tam hoàng tử điện hạ, cũng không cần có nửa điểm quan hệ cùng với thế tử điện hạ. Mà quan trọng nhất chính là, ngàn vạn lần không được ngẩng đầu lên nhìn mặt của thế tử điện hạ, nếu không, ngay cả mình chết như thế nào các người cũng không biết. Có hiểu không?"

"Cô cô dạy bảo, chúng nô tỳ ghi nhớ trong lòng!" Cung nữ cùng nhau thở dài nói.

Nạp Lan Lạc thông thả ung dung đi vào trong cung, bộ dạng tựa như tâm tình rất tốt, hai tiểu thái giám sau lưng cũng như vừa tắm gió xuân, hầu hạ gia thật tốt, bọn họ mới có thể có cơm ăn a.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

Hắn lười biếng hỏi, "Thân phận của nữ nhân ở Hàn vương phủ kia có tra được không?"

Hòa Phong cười hi hi nói, "Gia, đã điều tra xong, nửa tháng trước đến kinh thành, trộm rất nhiều đồ vật của các quý gia từ đệ gì đó nhưng cũng không bị phát hiện, lại đơn độc đụng phải Ngũ hoàng tử điện hạ lúc vi phục xuất tuần"

"À! Thú vị thật!" Khóe miệng Nạp Lan Lạc nhếch lên, "Nói cho gia nghe một chút"

*****

Mai Hương ngồi trong đình viện, trên bàn đá bày chút nước trà bánh trái, nhưng bất luận ăn gì nàng cũng thấy vô vị, Mai Hương thở dài, quay đầu nhìn, Vân Vụ đang nằm trong bụi cỏ, trong miệng ngậm một cành cỏ...đuôi chó.

Ách...lúc này đã sớm vào thu, không biết là có gì, dù sao cũng là ngậm một cọng cỏ, bất chèo hai chân phơi nắng, ách...Mai Hương lại ngửa mặt nhìn lên trời, hôm nay bầu trời đầy mây, vậy thì...đến tốt cùng...nàng nằm trong bụi cỏ để làm gì?

Mai Hương rón ra rón rén đi qua, định thần nhìn lại, hai mắt nàng nhắm nghiền, hai chân cũng dừng lại không lắc nữa, hé miệng nói, "Tránh ra, cản trở lão tử ngắm phong cảnh"

Mai Hương tròn mắt một cái, "Người ở đâu nói là đang ngắm phong cảnh, rõ ràng là ngủ say" Suy nghĩ lại một chút, nếu là ngủ, vì sao chân cứ nhúc nhích, Vân Vụ giải thích cho nàng, "Nói nhảm, người nằm thời gian dài thử xem, tê chân như vậy, người có thể không run run được sao?"

"Cỏ chằm người đau, cũng có thể ngủ ngon sao?" Mai Hương thừa nhận miệng của mình hơi bi ối, nhưng vẫn còn có chút hiếu kỳ, vì sao buổi tối không nghỉ ngơi cho tốt, lại nhất định phải nằm trên cỏ vào ban ngày chứ.

"Bởi vì chỉ có nằm trên thảm cỏ này mới có thể làm cho ta có cảm giác như nằm trên vàng ngủ"

Thì ra còn có tầng đạo lý này a, Mai Hương bừng tỉnh đại ngộ, "Vậy cô đang ngậm trong miệng người có phải sẽ cho người cảm giác đang nhai lấy ngân phiếu không?" Vân Vụ mở mắt ra thoáng nhìn nàng, "Người là người gốc à? Ngân phiếu nhai trong miệng có thể dùng được sao?"

Đúng vậy, Mai Hương yên lặng gật đầu, nghe thấy Vân Vụ miễn cưỡng trả lời "Nếu trong miệng không chứa một cọng cỏ nào, thì làm sao ta biết giờ phút này mình đang nằm trên thảm cỏ"

"Thì ra là như vậy!" Trong nháy mắt Mai Hương bội phục rạp đầu xuống đất, "So với tiên sinh của ta, người nói chuyện còn có đạo lý hơn" Đột nhiên ánh mắt nàng sáng ngời, chân chó nói, "Vân Vụ tỷ tỷ, về sau ta gọi người là Vân Vụ tỷ tỷ có được không?"

Vân Vụ mở một mắt ra xem nàng giống như không nói giỡn, thuận lòng gật đầu suy nghĩ, "Tùy người! Dù sao thì người gọi ta tỷ tỷ muội muội đều chết hết rồi"

Mai Hương sợ hết hồn, nàng tiếp tục bổ sung, "Em trai gọi ta là tỷ tỷ cũng đều chết hết!" Mai Hương chỉ có thể ha ha cười tại chỗ.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

*****

Cung vàng điện ngọc, Hàn vương đi vào thư phòng, Hoàng thượng ngược mắt lạnh như băng mở miệng hỏi, "Chết khi nào?"

Hàn vương run rẩy quỳ xuống, "Bẩm hoàng thượng, đại khái khoảng giờ Hợi"

"Đại khái?" Hoàng thượng nhíu mày

Toàn thân Hàn vương đỏ mồ hôi lạnh, "Giờ họ, đúng là giờ họ. Thần đi đến phòng Nghi vương xem xét, Nghi vương là bị đâm vào ngực té chết trên mặt đất, ngọc chằm (Gối ngọc) bên cạnh cũng nát, thần hoài nghi là do người quen gây nên"

"Di chiếu kia đã tìm được rồi?" Thanh âm trầm thấp ép đến nỗi Hàn vương không dám mở miệng thở dốc.

"Vi thần vô năng, chưa từng..." Hàn vương còn chưa nói xong, Hoàng thượng đã hung ác ném nghiên mực trên bàn vào đầu hắn, hắn cảm thấy trán đau xót, máu theo mi mà rơi xuống.

"Hừ, ngu xuẩn! Mười tám năm...ngươi giam một người ở Hàn vương phủ mười tám năm, cái gì ngươi cũng không điều tra được. Tốt rồi...ngươi chết thì không nói, nhưng lại còn tìm không được di chiếu" Hoàng thượng tức giận, xô đổ tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất, có thể thấy được di chiếu trong tay Nghi vương quan trọng như thế nào đối với hắn.

Trong lòng Hàn vương run sợ cúi đầu không dám ngược lên, liếc nhìn thấy một đôi giày màu hoàng kim đang bước lên, liền biết rằng Hoàng thượng đang đi đến, thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, âm lãnh đáng sợ, "Hàn vương, có thể nói trẫm cùng ngươi là huynh đệ sinh tử. Nếu như Nạp Lan Lạc tìm được di chiếu, ngươi có biết hậu quả như thế nào không? Trẫm, còn có ngươi, đều chết không có chỗ chôn!"

"Vi thần hiểu, vi thần nhất định sẽ tìm được di chiếu!" Hàn vương liều mạng thở hổn hển nói.

*****

Hàn vương buồn bức không vui trở lại vương phủ, vốn tưởng rằng nữ nhi bảo bối sẽ an ủi mình một chút, trong nội tâm cũng liền thư thả ít nhiều, vừa bước chân vào phòng khách liền nghe thấy âm thanh làm cho người ta phát điên.

"Bà nội cái chân nguoi!" Đợi chút...âm thanh này tựa hồ như không phải của nàng.

Hắn âm thầm thở dài, áo giáp gì đó hắn cũng đều có rồi, quả nhiên, mưa dầm thấm đất mà. Hắn thề, nhất định phải đem cái họa thủy kia đuổi ra khỏi Hàn vương phủ.

Sau khi tiến vào phòng khách, miệng Hàn vương há to đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng gà, trong nội tâm khó có thể chấp nhận, giờ phút này tâm tình bi thương vẫn là...là bi thương!

Vân Vụ cùng Mai Hương không hề để ý lễ nghi, cướp thức ăn trên bàn, thậm chí Mai Hương còn mở miệng đẩy com hô to, "Có muốn ta gọi phòng bếp làm thêm vài món thức ăn không?" Khi nói chuyện com phun ra đầy khắp nơi.

Vân Thiên lắc đầu rì rầm một tiếng, ngay cả mở miệng nói chuyện nàng cũng lười.

Hàn vương lau lau mắt, nhất định là mình hoa mắt, nhìn kỹ lại, Vân Vụ bung tó súp lên trực tiếp đổ vào miệng uống, Mai Hương liền tiến lên đoạt lấy, hai người, người một ngậm đến...ta một ngậm đi...

Vân Vụ uống xong ợ một cái, rất hài lòng vỗ vỗ cái bụng no nức, "Thức ăn hôm nay quả không sai, đều là món ăn mặn"

"Tốt, ngày mai để bọn họ làm tiếp, nắc..." Mai Hương hài lòng để tó súp xuống, con mắt nhắm tới cửa, cười hơ hơ nói, "Xú lão đầu, nguoi đã trở lại, chết ở đâu rồi, sao hôm nay lại trở về muộn như vậy?"

Hàn vương bị một tiếng Xú lão đầu hù dọa thiếu chút nữa té lăn, may mắn hắn đỡ khung cửa, vội vàng lắc đầu, "Năm mơ...năm mơ...đây không phải là sự thật, tuyệt đối không phải..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: SÓNG LỚN TIỂU TAM

Dương Quang điện, Nạp Lan Lạc lười biếng nằm trên giường nghe Hòa Phong và Hòa Khí kể xong chuyện xưa của nàng, không chỉ ánh mắt mang ý cười, mà ngay cả khóe miệng cũng cười toe toét.

Hòa Phong cùng Hòa Khí lập tức cảm giác bốn phía tràn ngập gió xuân, xem ra sau này phải chuyên tâm điều tra thật nhiều chuyện của cô nương kia, lần này Dương Quang điện chắc chắn sẽ không còn lạnh như băng nữa.

Hòa Khí suy ngẫm lại cũng thấy làm lạ, kể từ sau khi Nhị tiểu thư Thu gia qua đời, gia suốt ngày như cái xác không hồn, nhưng sau khi trở lại vào đêm qua, mặt mày lại bắt đầu hớn hơ, có thể thấy được, gia lại gặp được tình yêu đầu đời...ách, nhầm...gia đã đi qua một lần rồi, nên không tính là đầu tiên nữa.

"Đứng rồi, gia" Hòa Phong đội nhiên đứng lên, "Hôm nay Hoàng thượng đã biết được tin tức Nghi vương chết rồi"

Trong khoảnh khắc Nạp Lan Lạc nhắm mắt lại, ừ một tiếng, tựa hồ như không muốn nghe bất kỳ chuyện gì có liên quan đến Nghi vương.

Hòa Khí dùng sức đẩy Hòa Phong, nháy mắt, hai người an phận ngậm miệng lại.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

Bọn họ đều biết, Nghi vương là thân thúc phụ của Nạp Lan Lạc, nếu không phải năm đó hắn giấu riêng đi chiếu, hiện thời thiên hạ này đã sớm của Nạp Lan Lạc, đâu tới lượt của hoàng đế bây giờ?

Nếu ngày hôm qua không giết chết Nghi vương, nhưng khi hoàng đế biết được đi chiếu đã bị tìm thấy thì cũng sẽ giết hắn, nói tóm lại, hắn sớm không chết muộn cũng phải chết, chẳng qua là chết trong tay ai mà thôi.

Lại là một đêm khác, Vân Vụ đang chìm vào giấc ngủ, đột nhiên một trận gió thổi qua, loáng thoáng chứng kiến một bóng đen, nàng hơi nhú mồm, nghĩ tới có lẽ mình nhìn lầm rồi, lại nằm xuống tiếp tục đi tìm Chu công, không ngờ lại một lần nữa nghe thấy tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Vân Vụ bị hù dọa té lăn xuống giường, nhưng nhớ lại hắn cũng không phải tới giết mình, nên mới vội vàng đứng dậy, trấn an trái tim nhỏ bé đang hoảng sợ của mình, thở ra một hơi tức giận nói, "Tại sao ngươi lại đến rồi? Ngay cả rầm cũng không thả, làm ta còn tưởng ngươi là Hắc Bạch Vô Thường nữa chứ!" (nhamy111: ý chị đang trách anh tới mà cũng ko gây tiếng động gì đó mà)

"Thu gia có quan hệ gì với ngươi?" Người bật mặt hỏi lại lần nữa

Vân Vụ trợn ngược hai mắt, nghi ngờ hỏi, "Thu gia? Thu gia nào? Sao lão tử lại không biết?" Dừng lại cười hi hi một chút rồi hỏi, "Thu gia là nhà có tiền sao?"

Nếu không phải giờ này hắn đang đeo mặt nạ, sợ rằng cũng có thể nhìn thấy lúc này đây khóe miệng hắn đang run rẩy, "Xít...không hỏi nữa...đổi đề tài. Vì sao ngươi lại hết lần này đến lần khác tiếp cận Ngũ hoàng tử Lý Minh?"

Một lần nữa Vân Vụ mãnh liệt trợn mắt, đến cùng là hắn nghe được những điều này từ nơi nào, "Ngươi hỏi hết chưa? Cút ra ngoài cho lão tử, lão tử muốn ngủ" Nàng lười phải phản ứng với hắn, trực tiếp ngã xuống giường, nàng đắc chí, quả nhiên hắn không còn hỏi nữa, nhưng hắn lại ngồi trên ghế không nhúc nhích mà nhìn nàng chăm chăm, hơn nữa lại nhìn không chớp mắt.

Vân Vụ bực mình lật người, để cho người ta thưởng thức tư thế ngủ của mình quả thực không tốt, nên tìm một đề tài giải tỏa lúng túng.

"Ta chưa biết ngươi tên gì" Được rồi, nàng thừa nhận, đề tài này hơn qua loa, nhưng câu trả lời của hắn thật làm nàng ngoài ý muốn, "Ta không có tên"

"Tại sao lại không có tên?" Vân Vụ ngồi dậy trừng to mắt nhìn hắn nói, "Ngươi đã lớn như vậy rồi, bọn họ gọi ngươi như thế nào?"

Hắn chân thành nói, "Sát thủ!" Dừng lại một chút rồi bổ sung, "Ngẫu nhiên thì cũng có người kêu là ma đầu"

Giờ phút này Vân Vụ cảm thấy mình đồ mồ hôi đầy đầu, liên tục thập phần quý trọng mạng nhỏ, giờ phút này nàng đang cùng với một sát thủ ma đầu nói chuyện phiếm, nhưng quan trọng nhất là... Không biết có phải người này đang mang tâm tư muốn giết mình hay không? Nếu thật như vậy, nàng phải làm như thế nào cho phải đây? Nếu không phải, hắn đường đường là một sát thủ, lại tìm đến mình nói chuyện phiếm...hình như là không đúng cho lắm.

Nàng rón ra rón rén che kín áo ngủ, thử dò xét nói, "Ta có nghi vấn? Có phải có người dùng tiền để ngươi đến giết ta hay không?"

Hắn rất không nể mặt hừ lạnh một tiếng, "Ngươi cũng không phải là nhân vật lớn gì, ai lại dùng tiền mua mạng ngươi chứ!!!"

Khóe miệng Vân Vụ rụt rụt, dù gì cũng là mạng người a, nhưng suy nghĩ lại, xác thực đúng là danh hiệu của mình cũng không vang dội, trong lòng lại có một tiếng nói mơ hồ vang lên, quả nhiên...người sợ nổi danh heo sợ mập a.

Đợi chút...Dường như gần đây chính mình cũng có chút tăng cân...

"Khụ khụ..." Vân Vụ vội ho một tiếng, "Vậy ngươi đến tìm ta hỏi những lời này làm gì?"

"Nhàm chán!"

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất_nhamy111)

Vân Vụ khinh khỉnh hướng lên trời, là mình nhàm chán hay hắn nhàm chán, nhưng nghĩ đến việc hắn ngay cả tên cũng không có, không phải so với nàng còn đang thương hơn hay sao, thích thú cùng động lòng thương cảm, nhu tình nói, "Nguyệt...về sau tên của ngươi sẽ là Nguyệt, được không?"

Hắn bất động thanh sắc nhìn Vân Vụ, chốc lát cứng ngắt mở miệng, "Được!"

Chữ "được" phát ra từ miệng hắn, giống như mang một tâm trạng vui mừng, nhưng hắn lại khó có thể biểu lộ ra ngoài, Vân Vụ nghĩ, có thể là cho hắn cái tên đầu tiên quá dễ nghe, làm cho hắn cảm động đến nỗi chỉ nói ra một chữ "được".

*****

Dương Quang điện, Nạp Lan Lạc lười nhác nằm trên giường, bên cạnh hắn là Mộc Mộc cùng Mộc Băng trong y phục cung nữ, không nhanh không chậm quạt mát cho hắn, bây giờ đã đến cuối thu, nhưng nếu tinh tế nhìn qua, sẽ thấy chớp mũi hắn khẽ đổ mồ hôi.

Nạp Lan Lạc mở mắt ra hỏi, âm thanh trầm thấp khàn khàn, giống như vừa mới tỉnh ngủ, "Bao lâu rồi?"

Mộc Mộc chu cái miệng nhỏ nhắn nói, "Gia, giờ Thìn, Hòa Phong nói các đại thần vừa mới hạ triều"

Hắn chậm rãi đứng dậy, khoe miệng nhếch lên, "Đi, đi tìm phiền toái thôi"

Mộc Băng cùng Mộc Mộc bốn mắt nhìn nhau, cùng nhau giật mắt, hai người các nàng đều biết, gần đây Nạp Lan Lạc rất nhàm chán, lúc nào cũng đi gây sự với hoàng đế đại nhân vô cùng rộng lượng kia, đương nhiên, mỗi lần như vậy đều khái hoàn trở về, thắng bại đều rõ!

Âu Dương Hách Thanh đi vào vừa vặn nghe tiếng bọn họ nói chuyện, sắc mặt cực kỳ khó coi, nói "Đi một chút? Đi cái gì mà đi, thân thể ngươi vừa mới khôi phục, tối hôm qua còn không biết sống chết lại "đi dạo" khắp nơi, nếu không phải Âu Dương Hách Thanh ta là thiên hạ đệ nhất thần y, ngươi còn có thể điềm nhiên mà nằm ở chỗ này sao?"

Nạp Lan Lạc cười như không cười nói, "A, theo lời thiên hạ đệ nhất thần y nói, gia đã sớm điềm nhiên như không đứng ở chỗ này rồi, còn cần phải nằm sao?"

Hôm nay Âu Dương Hách Thanh mặc áo lam, trông rất nho nhã, nhưng trên mặt mang vẻ bị ghen lại, quả thực rất khó xử, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ hắn cãi thẳng Nạp Lan Lạc, mỗi lần hắn đều có thể bắt lấy cái đuôi của mình để mà nói.

Bởi vì trong mắt mọi người, Nạp Lan Lạc còn có một ngoại hiệu - Nạp Lan độc miệng. Loại miệng lưỡi độc địa này không chỉ gieo họa cho Âu Dương Hách Thanh, phạm làm người nào cùng hắn đấu võ mồm thì đều bị lời nói độc ác của hắn liên tiếp hù dọa cho lui binh!

Gương mặt tuấn tú của Âu Dương Hách Thanh tràn ngập vẻ không cam tâm, tiếp tục nói, "Nếu ta không phải là thiên hạ đệ nhất thần y, giờ khắc này ngươi đang cùng Mạnh bà làm lễ phu thê giao bái rồi"

"Vì sao phải cùng Mạnh bà? Không thể đổi người khác à?" Nạp Lan Lạc lật lọng nói

"Đây là bởi vì miệng lưỡi ngươi quá độc, nếu lên trời làm tiên thì sẽ biến tiên giới thành ma đạo, nếu xuống đất làm quỷ thì cũng có thể khiến quỷ khí hỗn phi phách tán, nếu đầu thai thì lại càng sợ làm ô uế đường luân hồi của người khác, tóm lại, trong tam giới này chỉ có mỗi Mạnh bà là có thể thu nhận ngươi!" Âu Dương Hách Thanh vừa dứt lời, nội tâm không khỏi tự đắc, đây chính là câu mà hắn phải trầm tư suy nghĩ mất mấy ngày mới nghĩ ra được, ách...câu này là câu nguyên rủa!

Nhưng Nạp Lan Lạc lại phản ứng như vậy, "Ngươi nói cũng có lý, để gia suy nghĩ một chút! Nếu Mạnh bà thu gia, lúc gia cảm thấy nhàm chán thì sẽ tới tìm ngươi vui chơi một chút"

Âu Dương Hách Thanh lập tức đổ mồ hôi lạnh, sít, thua thiệt thì chấp nhận thua thiệt thôi. Nhưng vẫn mạnh mẽ đề nghị, "Nạp Lan, ngươi vẫn nên nằm nghỉ cho tốt đi, hôm nay ngươi không cần ra ngoài tìm phiền toái đâu, đã có người thay ngươi ra mặt rồi"

"A? Không thể tưởng được còn có người có khẩu vị giống gia?" Hắn đồng dạng nói, khoe miệng cười vô cùng tươi.

Âu Dương Hách Thanh gật gật đầu, khoe khoang nói, "Ngươi nhất định đoán không được là người phương nào rồi phải không?"

"Nói nghe thử, là người nào?"

"Hàn vương!" Âu Dương Hách Thanh hơi cười nói

*****

Hàn vương lấy một tờ giấy che nét mặt già nua mà không tiếng động thờ dài, nghĩ tới vì sao mình lại ở trên đại điện nói ra như vậy chứ? Thật sự là lãng nhục mà, quan trọng nhất là lại đắc tội với Hoàng thượng a.

Lý Minh tiến lên an ủi, "Hàn vương, không sao chứ?"

"Ngũ hoàng tử điện hạ!" Hàn vương khom người cúi chào thật sâu, "Điện hạ cứu vi thần một mạng được không? Ngày hôm trước Nghi vương bị ám sát, vi thần thân đã mạng tội trông giữ không nghiêm, hôm nay lại chọc giận Hoàng thượng, xem ra cái chết cách thần không xa rồi"

Lý Minh bình tĩnh cười, "Hàn vương cần gì xem nhẹ thực lực của mình như vậy, trong tay ngươi đang nắm binh quyền, phụ hoàng cho dù có tức giận như thế nào, cũng sẽ không định ngươi tội chết"

Hàn vương suy đoán ý tứ trong lời nói của hắn, liền vội vàng hỏi, "Kính xin điện hạ chỉ điểm"

Lý Minh chấp tay, ngắm nhìn bốn phía, ung dung nói, "Hàn vương là người khác họ duy nhất mà phụ hoàng phong vương, mặc dù trong tay nắm binh

quyền, nhưng hậu cung không có chỗ dựa, tự nhiên sẽ dễ rơi vào hiểm cảnh"

"Điện hạ, con nói dòng của vi thần chỉ có mỗi mình Mai Hương, huống chi Mai Hương lại chung tình với điện hạ" Hàn vương thê lương nói, "Không...nếu như điện hạ cưới Mai Hương, về sau thân vì điện hạ mà vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối"

"Hàn vương xem trọng bản điện rồi, bản điện chỉ xem Mai Hương là muội muội. Sau nữa, nếu bản điện muốn kết hôn cùng Mai Hương, phụ hoàng chắc chắn cũng sẽ tìm mọi cách ngăn trở" Lý Minh xoay người cười một tiếng, "Những đạo lý này, Hàn vương cũng sớm đã hiểu rõ"

Xa xa có một nam tử vui vẻ, thâm trầm nhìn bóng dáng đang đi xa của Hàn vương, chỉ thấy người hắt mặc măng bào màu vàng nhạt, trong tay nắm quạt, làn da trong suốt hiện lên cả mạch, không trắng nõn như Ngũ hoàng tử Lý Minh, nhưng ngũ quan lại có chút tương tự. Nếu Ngũ hoàng tử Lý Minh làm cho người ta như tắm gió xuân, thì hắt lại làm cho người ta phải giữ khoảng cách.

Hắt, chính là đương kim thái tử Lý Cẩm

Mà từ bên người Lý Cẩm đi tới lại có một nam tử khác, ngũ quan lại càng giống Lý Cẩm, bất đồng duy nhất chính là Lý Cẩm che dấu tâm tư trong lòng, còn người này thì lại thể hiện ra bên ngoài.

Lý Cẩm cùng hắt là thân huynh đệ cùng một mẫu thân, nên hắt đứng cùng phía với Lý Cẩm mà đối kháng với đám người của Lý Minh là chuyện đương nhiên.

(Vui lòng theo dõi tại diendanlequydon.com để có thể đón đọc chương mới nhanh nhất _nhamy111)

Sau khi Lý Tranh từ Tần Hoài trở về liên tục không có việc gì, hôm nay đụng Hàn vương gây ra chuyện xấu mặt trên đại điện, khó tránh khỏi việc bỏ đá xuống giếng nói, "Đại ca, lần này Hàn vương bị lãng nhục, chắc hẳn Lý Minh cũng không khá hơn chút nào"

Lý Cẩm cười vờn vàng nói, "Người chó nên xem thường Hàn vương, năm đó hắt cũng giúp phụ hoàng đoạt được thiên hạ, nếu năm đó không nhờ vào binh quyền trong tay hắt, phụ hoàng sao có thể thuận lợi đăng cơ? Mặc dù hôm nay hắt chọc giận phụ hoàng, nhưng trong nội tâm của phụ hoàng, vẫn đối với hắt có chút tình cảm như cũ"

Sắc mặt Lý Tranh lạnh lẽo, "Thật không hiểu tên Lý Minh nham hiểm kia, làm thế nào mà lại bắt được tâm Hàn vương?"

"Mai Hương!" Lý Cẩm sâu xa phun ra hai chữ

Trong chớp lát ánh mắt Lý Tranh tỏa sáng, "Vẫn là đại ca thông minh, tại sao ta lại không nghĩ tới" Hắt vỗ tay, lại tiếp tục nói, "Nếu Mai Hương có thể gả vào cung thành phi tử của phụ hoàng, xem Hàn vương có còn tiếp tục theo Lý Minh nữa hay không"

"Người cũng đừng quên, Hàn vương sủng ái Mai Hương như vậy, Mai Hương lại ái mộ Lý Minh, sao lại dễ dàng gả cho phụ hoàng?"

Lời nói của Lý Cẩm đánh tỉnh hắt, hắt như sương mù, thoáng qua nụ cười xấu xa "Nếu ta cưỡng bức Mai Hương, có phải Hàn vương cũng đi theo phía sau móng tay hay không?"

Hai huynh đệ nhìn nhau cười một tiếng..

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: PHONG BA VÀO CUNG

"Gia, buổi lâm triều hôm nay, trong lúc các đại thần đang thảo luận vụ án của Thu gia, hoàng thượng hỏi Hàn vương có đề nghị gì không, Hàn vương đột nhiên tức miệng chửi ầm lên, con mẹ nó cuộc sống chó má, lão tử không sao sống được". Hòa Phong và Hòa Khí đứng cùng một chỗ, vừa nói vừa bắt chước giọng nói cùng vẻ mặt của Hàn vương

Hòa Khí vừa nói vừa ôm bụng cười lăn lộn, nói đứt quãng, "Gia...gia...nhất định là không biết về sau lại phát sinh, haaaa...phát sinh chuyện gì đâu!"

Nạp Lan Lạc mỉm cười nằm trên giường ung dung nói, "Hòa Phong, người lui về sau ba bước rồi nói tiếp cho gia, vạn ngàn nước miếng văng đầy mặt gia rồi, người cũng không biết sau đó phát sinh chuyện gì sao?"

Hòa Phong ừ ừ khuất nói, "Gia..ta là Hòa Phong, đứa cười bên kia là Hòa Khí"

Hòa Khí ngưng cười, bĩu môi, lui về sau ba bước lại tiếp tục cười lên ha ha.

Hòa Phong lập tức chân chó nói, "Gia, hắt cười sắp ngắt rồi, không thể nói tiếp cho ngài nghe, để tiểu nhân nói cho ngài, dừng một chút lại hỏi, "Gia, hỏi này nói tới chỗ nào rồi?"

Nạp Lan Lạc bực mình vung ống tay áo lên, Hòa Phong thuận theo tự nhiên động trên thân cây to.

*****

"Nói tới đoạn hoàng thượng hỏi Hàn vương có đề nghị gì, Hàn vương đột nhiên tức miệng chữ ằm lên, con mẹ nó cuộc sống chó má, lão tử không sao sống được. Ngay sau đó...."

Tiểu Du tử đột nhiên dừng lại, cung nhân canh cửa lập tức hỏi như thế nào.

"Sắc mặt hoàng thượng tối sầm, nói với Hàn vương, đang ở đại điện người nên chú ý ngôn từ, Hàn vương lại nói, nải nải cái đầu người!"

"A!" Cung nhân canh cửa kinh ngạc, bảy miệng tám lời cùng nhau thảo luận đề tài, nhưng không thấy tiểu Du tử mở miệng tiếp, phát giác tình huống có gì không đúng nên xoay người lại nhìn lên, một nam một nữ đứng một bên lạnh mắt nhìn bọn họ.

Cung nhân canh cửa bắt đầu cúi đầu xuống, ngón tay lại cùng nhau chỉ vào tên đầu sỏ gây nên có sự - tiểu Du tử.

Trương Thi khẽ nói, "Nếu khi chủ tử hỏi cung lại nhìn thấy đám người các người đang đàm luận chuyện đại điện, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu. Còn không mau trở về vị trí của các người"

Sau khi cung nhân canh cửa tản đi, trong chốc lát, đã thấy tiểu Du tử còn đứng tại đó ủ rũ cuối đầu, Thư Nghiên cười một tiếng, "Tiểu Du tử, không sao đâu, lần sau nhớ không được lại thảo luận chuyện của chủ tử nữa, trong cung lắm người nhiều miệng, đến lúc đó đầu của nhà người lại vui về dọn nhà a"

Khuôn mặt nhỏ của tiểu Du tử đỏ lên, hẳn biết Thư Nghiên là cung nữ thiếp thân của thái tử điện hạ, đi theo thái tử hơn mười năm, chủ yếu nhất là, nàng là nữ nhân có dung mạo xinh đẹp nhất giữa đám cung nữ, thậm chí có một lần Hoàng thượng có tâm tư với nàng, may mắn bị thái tử chặn lại.

Có thể thấy được nàng đã sớm là nữ nhân của thái tử, bắt quá...đồn đãi vẫn chỉ là đồn đãi, không thể tin dễ dàng.

"Aiz! Tiểu nhân trở về Mộng Các điện" Tiểu Du tử nhảy dựng lên liền rời đi

Trương Thi đi tới, buồn bực hỏi "Tên tiểu Du tử này vì sao lại tới Đông cung?"

Thư Nghiên lắc đầu, mỉm cười nói "Đại khái là mỗi lần hạ triều Tam điện hạ đều theo Thái tử điện hạ cùng nhau trở về Đông cung, hẳn cũng đi theo hầu hạ"

Nói tới tên tổng quản Trương Thi này, không biết trùng nhảm vận cứt chó gì, vào cung chưa được hai tháng, lại được đề bạt thăng lên làm tổng quản, thân người cao lớn như ngựa, dung mạo lại lạnh lùng, đáng tiếc lại là tên thái giám, ngày thường luôn nghiêm túc thận trọng, bày ra gương mặt đen, lại đơn độc làm cho thái tử điện hạ vui mừng, mỗi lần đều mang hắn theo bên người. Trước khi hắn đến đây, chỉ có mình Thư Nghiên độc hưởng đãi ngộ, chẳng lẽ thái tử điện hạ cũng vừa ý Trương tổng quản rồi sao?

*****

"Vân Vụ tỷ tỷ, Vân Vụ tỷ tỷ...." Vừa mới sáng ra, âm thanh làm nũng của Mai Hương lại truyền vào phòng ngủ của Vân Vụ, thanh âm lại mang theo một loại nức nở, Vân Vụ nhắm hai mắt, chân mày không khỏi chấn động.

Nhưng giờ phút này Mai Hương lại vạn phần hối hận khi mình lại vọt vào gian phòng của nàng..

Chỉ thấy thân thể Vân Vụ lại bày ra thế chữ "Đại" ở trên giường, khoe miệng chảy ra nước miếng làm ướt nửa cái gối, mền cũng không đắp trên người nàng, mà lại lặng lẽ nằm trên mặt đất, cuộn thành một đống, như là đang nói mình bị úy khuất.

Vân Vụ trừng mắt nhìn Mai Hương đang há rộng miệng không nói lên lời nào, điềm nhiên như không hỏi, "Đã đến giờ dùng điểm tâm rồi sao?"

Hôm nay ánh mặt trời vẫn rất tốt, trong đình viện, Vân Vụ ngồi trên ghế đá, cuống ăn đồ điểm tâm trên bàn, hoàn toàn không thấy dung nhan đang nũng nịu khóc thút thít của Mai Hương.

"Vân Vụ tỷ tỷ phải cứu ta a. Lúc phụ vương lâm triều đắc tội với Hoàng thượng, phụ vương tìm được phương pháp cho ta vào cung tuyền tử, ô ô..."

Khóc hồi lâu lại tiếp tục nói "Ta là nữ nhi duy nhất của người, hơn nữa ta lại thích Minh ca ca, tại sao có thể...tại sao có thể...trở thành phi tử của hoàng thượng, ta không sống được...ta không muốn sống nữa..."

Bộ dáng động lòng người của Mai Hương cũng không làm cho Vân Vụ chú ý thật lâu, vì vậy nàng đứng dậy, tiểu Nguyệt vội vàng nắm ống tay áo của nàng khóc lớn, "Tiểu thư, người không được chết a, vương gia chắc chắn sẽ nghĩ ra biện pháp khác, người đừng nghĩ quẩn"

Mai Hương mở một mắt nhìn về mặt Vân Vụ, ai ngờ nàng vẫn không hợp tác.

Nàng trầm nghĩ, người vẫn không quan sao, rồi lại lên tiếng khóc rống nói, "Mạng của ta sao lại khổ như vậy a, vì sao phải tiến cung làm phi tử, ta phải trải qua cuộc sống đó như thế nào đây a"

Tiểu Nguyệt phối hợp an ủi, "Tiểu thư, người phải nghỉ đến mặt tốt chứ, vào cung rồi, trang sức gấm vóc, son hào hải vị, cả đời này..."

"Đợi chút!"

Mai Hương âm thầm thở ra, nghe lâu như vậy rồi, rốt cuộc cũng có phản ứng.

"Mai Hương, người cũng biết đó, lão tử ta trong ngày thường vẫn luôn phi thường rộng lượng"

Mai Hương mãnh liệt gật đầu, rộng lượng...xác thực rất lớn a.

Vân Vụ tiếp tục nói, "Nhân phẩm cũng vô cùng tốt"

Mai Hương tiếp tục gật đầu, đừng ăn đồ ăn của người ta mà không cần hỏi thăm a.

"Quan trọng nhất là ta làm người vô cùng nghĩa khí!" Vân Vụ suy nghĩ hồi lâu, tựa hồ như đối với hai chữ "nghĩa khí" rất là hưởng thụ

Mai Hương gật đầu như cũ, mỗi lần đều là khi dễ người khác, tự mình vui sướng a.

"Cho nên..." Vân Vụ ném xong điểm tâm, tay vỗ tới trên mặt Mai Hương, cạy bã điểm tâm cũng thuận theo tự nhiên mà dính trên mặt nàng. Mai Hương lập tức sùng sốt, ánh mắt không rõ nhìn nàng, lại nghe nàng dùng ngôn từ chính nghĩa mà nói, "Cái cung này...ta thay người tiến là được rồi"

Một bàn tay khác của Vân Vụ vỗ tới bên mặt kia của Mai Hương, bình tĩnh nói, "Chịu một giọt ân nghĩa của người khác, nhất định là người muốn sống tuông tương báo a!"

Khóe miệng Mai Hương rụt rụt, "Vân Vụ tỷ tỷ, người...người vì sao lại nhất định phải vỗ vào mặt của ta?"

"Ta thấy người gật đầu nhiều lần như vậy, còn tưởng đầu óc của người ngây ngốc rồi chứ"

Vân Vụ lần nữa vì chính nhân phẩm hiển ngang lăm liệt của mình mà cảm thấy kiêu ngạo, làm người không thể làm người quá tốt, người khác sẽ bị nhân phẩm cao thượng của chính mình mà mê loạn, nhìn vị nữ tử trước mắt trong chốc lát lại ngã xuống đất, cũng là bởi vì bản thân mình hào quang quá chói mắt mà. Aiz.. Vân Vụ nhẹ nhàng than thở.

*****

"Người nói...người muốn thay Mai Hương tiến cung?" Hàn vương nghi ngờ hỏi.

Vân Vụ gật đầu nhưng chưa mở lời

"Vẫn là muốn lấy thân phận nghĩa nữ của bốn vương tiến cung?"

Vân Vụ gật đầu không nói như cũ..

Hàn vương gãi gãi đầu, "Người xác định người nguyện ý tiến cung?"

Vân Vụ gật đầu như tôi..

Mai Hương hướng về phía nàng nói, "Vân Vụ tỷ tỷ, đầu óc của người có phải cũng bị ngây ngốc rồi hay không?"

Nàng trợn ngược hai mắt, không e dè nói, "Đúng, nếu như đầu óc ta không ngây ngốc, người cảm thấy ta sẽ đáp ứng sao?"

Mai Hương có chút bội phục tâm tình của mình, bị nàng hành hạ thành như vậy, lại còn có thể bình thường được, quả thực không dễ.

"Tốt! Ta đã sớm mời lão nhân trong cung vào phủ, để nàng dạy cho người một chút lễ nghi trong cung, ngày tiến cung cũng gần kề rồi, người cũng phải chuẩn bị cho tốt không đúng sao?" Tuy Hàn Vương nói lời như vậy, nhưng trong nội tâm đã sớm hồi hộp, rốt cuộc ôn thần này cũng đi rồi, hấn hận không thể thả pháo ăn mừng một chút.

"Đợi chút..." Vân Vụ không hiểu, "Không phải là tiến cung thôi sao? Chuẩn bị cái gì?"

"Lão nô từng hầu hạ bên người thái phi, đối với lễ nghi trong cung hiểu rõ như lòng bàn tay, hy vọng trong mấy ngày này cô nương cùng lão nô học tập thật tốt, nhất định có thể đánh đồng cùng các tiểu thư khuê các khác" Vương ma ma cung kính nói.

Vân Vụ run hai chân đang bắt chéo ngồi trên ghế dựa, đôi mắt trông mong trừng lên, "Ngô...Tiểu thư khuê các coi như xong rồi" Chỉ vào Mai Hương đang đứng một bên Vương ma ma nói, "Khá hơn nàng một chút là được rồi"

Khóe miệng Mai Hương rụt rụt, lại nghe Vân Vụ tiếp tục bỏ đao, "Sít, còn không khá hơn nha hoàn kia chút nào hết"

Tiểu Nguyệt ở cùng một bên, trong nháy mắt lại cảm thấy không khí vô cùng đè nén.

Q.1 - Chương 24: THẾ TỬ KIÊU NGẠO

Đêm...Vân Vụ mặt trên người y phục dạ hành, thừa dịp thị vệ không chú ý, xẹt một cái leo tường đi ra ngoài.

Lúc này đường cái sớm đã mang một màu đen nhánh, chỉ trong tử lâu còn đốt ngọn nến nghênh đón vị khách nhân cuối cùng.

Trên gian lầu được bao trọn, có một nam tử mặt hồng y, hấn xinh đẹp ngồi cạnh cửa sổ, cái miệng nhỏ nhắn đang uống rượu, chỉ thấy đôi mắt xéch của hấn thỉnh thoảng liếc qua ngoài cửa sổ, mũi giống loan câu, mặt trắng như ngọc, một loại vẻ đẹp âm nhu thể hiện từ trong ra ngoài trên người hấn.

Nghe được tiếng bước chân người nhẹ nhàng ở phía sau, hấn cười quyến rũ, "Chúc mừng, rốt cuộc ngươi cũng đã được tiến cung như ý nguyện a"

Ánh mắt Vân Vụ lạnh như băng, không giống như bộ dạng bất hảo không chịu nổi của thường ngày, hừ lạnh một tiếng, "Giải được đâu?"

Nam tử lấy một bình thuốc từ trong lòng ra, ném về phía Vân Vụ, ánh mắt tràn đầy trêu tức, "Bốn các chủ cứu ngươi một mạng, ngươi không có ý định lấy thân báo đáp sao?" Vừa dứt lời, thân hình hấn đã thay đổi vị trí đến trước mặt Vân Vụ, đưa tay lên định nắm cằm của nàng, nhưng lại bị nàng hoàn hảo né tránh.

"Cứu người của ta nhiều hơn một chút đi, nếu như ngươi không ghét bỏ, ta không ngại một nữ nhiều chồng đâu"

Khóe miệng nam tử rụt rụt, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, "Sau khi vào cung, Ách bà sẽ tiếp ứng ngươi, chờ đại thù của ngươi được báo, đừng quên đáp ứng điều kiện của bốn các chủ đó"

"Hoa Mãn Thiên, cô cô của ta sao rồi?"

Hoa Mãn Thiên nhú mày, "Không chết được!"

"Ngươi..." Vân Vụ muốn nói nhưng lại thôi, lạnh lùng trừng mắt liếc hấn một cái, "Ngươi tốt nhất nên khẩn cầu nàng không có chuyện gì, nếu nàng xảy ra chuyện, ngươi vĩnh viễn sẽ không chiếm được điều ngươi muốn đâu"

Sau khi trở lại phòng của mình, Vân Vụ thở dài sâu kín, giặt nút áo ra, định thoát y đi ngủ, thoát được một nửa, đột nhiên bị một âm thanh hù dọa, "Đi nơi nào vậy?"

Vân Vụ gào to một tiếng, vội vàng mặc xiêm y vào, hết nhìn đông lại nhìn tây, cuối cùng cũng thấy được người nọ giờ phút này đang nằm trên giường, hai tay bắt trên ngực đang nhìn mình.

Nàng rì rầm một tiếng, "Uy, sao ngươi không chờ lúc ta đi vào lên tiếng chào hỏi ta chứ. Còn nữa, lúc ta cởi quần áo, sao ngươi không nhắm mắt lại?"

"Cũng không phải chưa từng thấy qua" Nguyệt dừng lại một chút rồi bổ sung, "Mà có gì để nhìn đâu"

Khóe miệng Vân Vụ rụt rụt, "Ngươi....ngươi cút xuống ngay cho ta"

"Ngươi có bản lĩnh thì cút lên đây"

Vân Vụ hoàn toàn bị nghẹn họng, không nói hai lời liền đặt mông ngồi bên giường nhìn hấn.

Nguyệt vì giữ thể diện nên từ từ di chuyển vào bên trong, chỉ nghe âm thanh nàng có chút khàn khàn, thậm chí có trộn lẫn chút bất đắc dĩ, "Nguyệt, chúng ta cũng tính là bằng hữu sao? Nếu sau này ta bị người khác khi dễ, ngươi sẽ giúp ta chứ?"

Nguyệt mở lời, lạnh giọng mắng, "Ngươi nữ nhân ngọc, ngươi có biết bọn họ cố ý cho ngươi mắc bẫy không. Vì sao nhất định phải tiến cung?"

Vân Vụ cười khò, gật gật đầu, "Ta có lý do nhất định phải tiến cung"

"Có thể nói ta nghe một chút chứ?"

Nàng xoay người cúi đầu nhìn hấn hỏi "Ngươi giết cái tên Nghi vương kia, chắc hấn cũng phải có lý do không giết không được, đúng không?"

Hấn cũng không mở miệng, chỉ yên lặng gật đầu.

Nàng thở dài nói, "Trước kia, ta chưa bao giờ nghĩ rằng con người cũng sẽ có lúc vạn phần bất đắc dĩ, chỉ biết mệnh là của mình, muốn sống như thế nào thì sống, khi nào muốn chết...thì chết thôi. Nhưng hiện tại ta có chút buồn cười, vì sao chính mình lại hết lần này đến lần khác đều rơi vào tình hình vạn

phần bất đắc dĩ đây?"

"Nếu như không phải người tự nguyện, mặc dù gác đao trên cổ người, người cũng sẽ không đáp ứng, không phải vậy sao?"

Vân Vụ gật gù đầu, cùng hần bốn mắt nhìn nhau, "Lúc trước là vậy, nhưng hiện nay...trên lưng ta đeo quá nhiều việc, không làm không được" Tien đà lại bổ sung "Những thứ này ép đến ta thờ không nổi, nghĩ muốn bỏ xuống nhưng bỏ không được, chỉ có thể nghĩ hết mọi biện pháp để giải quyết, sau đó ta có thể được giải thoát"

Hần cũng không mở miệng, mà là thay nàng lau đi những giọt nước mắt mà chính nàng cũng chẳng biết rơi xuống từ lúc nào.

"Người đồng tình với ta à?" Vân Vụ lại hỏi.

Hần lắc lắc đầu, Vân Vụ tràn đầy cảm động, cho là hần muốn làm cái gì để mình vui trở lại, kết quả hần lại nói, "Ta thương hại người..."

Vân Vụ trợn ngược hai mắt, kiêu ngạo quay đầu đi...

*****

Nhìn tường thành cao cao, nội tâm Vân Vụ thật cảm thán, đến tột cùng trong cung này đã nhốt bao nhiêu thiếu nữ tuổi thanh xuân? Người mới cười người cũ khóc, ánh mắt nàng đảo qua, một đám tiểu thư phú quý sau lưng còn có nha hoàn người hầu đứng đợi, trong mắt liền có thể nhìn thấy sự vui mừng, có vui mừng...nhưng mây lại nhú chặt.

Đúng vậy, ai có thể đoán ra được số mạng trong tương lai của mình? Người... vì sao hết lần này tới lần khác, lúc khó khăn nhất lại phó mặc cho số phận?

Đột nhiên trong lòng nàng có chút không vui như muốn phát điên lên, nói với tiểu Nguyệt, "Người nói xem. giữa những người này, chủ nhân của người có tính là xấu nhất hay không?"

Tiểu Nguyệt tối sầm mặt mũi, nàng nên trả lời thế nào đây? Nếu trả lời có, như vậy thì đắc tội với Mai Hương; nếu như nói không phải, thì lại đắc tội với một người kinh khủng.

Ai ngờ Vân Vụ không chờ nàng mở miệng, lại tự hỏi tự đáp, "Không tính, rằng Mai Hương không có hồ"

Tiểu Nguyệt nhìn theo tầm mắt nàng liếc qua, yên lặng vì hàm răng khê đưa ra ngoài của cô nương kia mà bi ai, ngựa đầu nhìn trời, khi nào trời sẽ mưa đây a?

"Ai ui, uy, không được không được!" Giờ phút này mặt mũi Vân Vụ tràn đầy rồi rầm la to.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn quanh, không biết là tiểu thư nhà nào lại gây chuyện, tham gia nào nhiệt nhìn lên lập tức sững sờ...

"Không được, bụng lão tử đau quá, đi trước kéo bong bóng phân đây, người ở nơi này chờ lão tử, lão tử đi giải quyết đây!" Vân Vụ ôm bụng đi trước vài bước, cảm tức xoay người nói, "Nếu người đi cùng lão tử, lão tử sẽ ném người xuống hầm phân!"

Mọi người đồng loạt run lên. Hành vi cô nương này thô tục, ngôn ngữ sắc bén, rõ ràng là tới tham gia tuyển tú sao?

Vân Vụ vung về nửa ngày trời, rốt cuộc cũng nghênh ngang đi dạo trong hậu cung, trong lòng nàng rất bình tĩnh, rốt cuộc cũng đã tiến cung, nhưng mà...đợi chút, đây là nơi nào?

Nàng suy nghĩ trong chốc lát, bấu môi, tiếp tục đi lên phía trước, quản gì nó là nơi nào?

Nàng liền nhìn thấy một cây đại thụ thật xa, lòng hiếu kỳ nổi lên, liền đến gần nhìn, là cây đại thụ vàng ó, ngẫu nhiên còn có thể có vài lá lác đác bay xuống.

Tầm mắt nàng liên tục cố định trên thân đại thụ, không khỏi ngây người, thật giống như chính nàng đã từng gặp qua cây to này ở nơi nào, lại giống như nàng đã từng tới nơi này, trong đầu xẹt qua một khung cảnh, nhưng lại một nửa như không chứng kiến được cái gì...

Đột nhiên đầu nàng đau nhói, Vân Vụ gào một tiếng, sờ sờ trán mình, giống như vừa bị nện vào đầu.

Nàng thờ hồn hèn ngẩng đầu lên thì thấy một người mặc hắc y lơ lửng, trên mặt còn đeo mặt nạ, nam tử kia ngồi trên tàn cây cười xinh đẹp nhìn nàng, trong phút chốc Vân Vụ cảm thấy nội tâm mình như bị vật gì đó đánh trúng, đã lâu cũng không có phản ứng, chờ khi nàng lấy lại tinh thần, hần đã nhảy xuống khỏi thân cây từ sớm, khom lưng bao quát nhìn nàng.

Vì sao nhất định phải khom lưng, đó là bởi vì vóc người nam tử này cao gầy; vì sao phải nhìn bao quát, đó là bởi vì nữ nhân này có chút nhỏ nhắn xinh xắn.

"Người...người là ai?"

Khôe miệng Nạp Lan Lạc nhếch lên, rì rầm một tiếng, thanh âm khinh thường nhái lại lời nàng, "Ta là ai?"

"Đúng rồi! Ngươi là người phương nào?"

"Đúng rồi, ta là người phương nào?" Nạp Lan Lạc tiếp tục nhái.

Vân Vụ bất an, nam tử trước mặt này làm cho lòng nàng hoảng hốt, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Vì sao phải nhái lại lời ta? Ngươi chẳng lẽ không biết mình là người phương nào sao?"

Hắn đứng thẳng lên, phân phó người bên cạnh, "Âu Dương nói cho nàng biết, gia là người phương nào"

Lúc này Vân Vụ mới chú ý tới bên cạnh còn một khác đang đứng, Âu Dương Hách Thanh khoát tay, lơ đãng nói, "Nạp Lan Lạc!"

Vân Vụ ồ một tiếng, suy nghĩ thật lâu, tiếp tục hỏi, "Nạp Lan Lạc thì là người nào?"

Nạp Lan Lạc lạnh mắt quét qua Vân Vụ, nàng lập tức cảm giác địa phương bị hắn quét qua nổi đầy gai ốc, không để ý tay đã bị hắn hung hăng bắt lấy, bị buộc nhìn vào gương mặt phóng đại đang tươi cười của hắn.

"Rất tốt! Không biết gia là ai? Vậy gia liền làm cho ngươi biết một tý, rốt cuộc gia là người phương nào?"

"Nãi nãi cái đầu ngươi, thả ta ra a..." Vân Vụ càng giãy giụa càng bị hắn vững vàng chế trụ, nghĩ lại liền bỏ qua giãy dụa, mặc cho hắn cầm lấy tay mình đi lên phía trước.

*****

Lý Minh phát giác hôm nay Hàn vương thật kỳ quái, nói là muốn chơi cờ cùng mình, nhưng chung quy vẫn không yên lòng, hắn nhẹ nhàng đặt một quân cờ xuống hỏi, "Hàn vương, có chuyện gì cứ nói thẳng. Nếu ngươi giấu diếm bản điện cái gì, khi bản điện tự mình phát hiện ra, đến lúc đó sự việc cũng không được giải quyết dễ dàng đâu"

Nội tâm Hàn vương chợt lạnh, vì sao hắn có thể phát giác nhanh như vậy?

Cũng không biết hiện thời nói ra có tới kịp hay không, nhưng nghĩ lại, bất quá cũng chỉ là tiểu nha hoàn nho nhỏ mà thôi, hắn đối với nàng không để bụng lại càng tốt. Trong lòng suy nghĩ thật lâu, vừa lúc muốn mở miệng, lại nghe âm thanh mây trôi nước chảy của Lý Minh nói, "Hàn vương, ngươi lại thua rồi!"

"Ha ha, kỳ nghệ của Ngủ hoàng tử điện hạ tinh xảo, thần cảm thấy không bằng a" Hàn vương không ngớt lời khen ngợi.

Lý Minh cười nhạt, "Nghe nói hôm nay Hàn vương có một nghĩa nữ cũng tham gia tuyển tú phải không?"

Hàn vương yên lặng gật đầu, "Hôm đó nhờ điện hạ chỉ rõ sai lầm, khi về nhà thần liền chuẩn bị một ít, về phần nghĩa nữ của thần, chắc điện hạ cũng có chút ấn tượng"

Gặp ánh mắt sâu xa của Lý Minh đang nhìn mình, lát sau hắn nói tiếp, "Điện hạ còn nhớ cô nương ngài đưa vào phủ của thần không?" Lại nhìn Lý Minh đang nhíu mày đẹp, trong lòng hắn mừng thầm, nhất định là không nhớ rồi.

"Người tiến cung hôm nay đúng là nàng, nàng tên Vân Vụ" Hàn vương dừng một chút thờ dài nói "Nàng vẫn luôn muốn vào cung trở thành phi tử của hoàng thượng, trước đó vài ngày có nói qua với thần, thần thấy nàng đối với hoàng thượng xác thực cũng có tâm tư, có thể trở thành phi tử của hoàng thượng như dự định, nên thích thú lấy danh phận nghĩa nữ của thần mà tiến cung, thần nghĩ tới..."

Còn chưa nói xong, lại bị âm thanh lạnh lùng của Lý Minh cắt đứt, "Hàn vương xác định nàng tự nguyện vào cung làm phi?"

"Này..."

"Hừ, ngươi đem Mai Hương an trí thật tốt, lại tìm một nghĩa nữ thế thân tiến cung!" Lý Minh đứng dậy, khẽ cười lạnh nói, "Hàn vương thật giỏi tính toán, bản điện bội phục"

Vừa dứt lời hắn vội vàng rời đi, Vương Chính Văn lại nghe hắn phân phó một tiếng, "Vương Chính Văn, tiễn khách"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: CHỊU KHỔ VÔ LỄ

Lý Minh chẳng biết tại sao mình lại để ý nữ nhân tên Vân Vụ như vậy, tuy nói rằng nàng cực kỳ giống "nàng", nhưng hắn cũng không xem nàng là "nàng", hôm nay vừa nghe nói nàng sẽ trở thành nữ nhân của hoàng thượng, hắn có chút bức bối trong lòng, tuy vừa gặp qua nàng hắn liền biết nàng là người

tham của, nhưng không nghĩ nàng lại sẽ vì tiền tài mà tự nguyện tiến cung cùng ba nghìn nữ nhân tranh tình đoạt cảm.

Còn chưa đi đến đại điện, hần liền nghe được chúng cung nhân đang bàn luận chuyện tuyển tú, ở trong cung, hần ghét nhất chính là chuyện nghe lén, nhưng hiện thời hần cũng rửa tai lắng nghe.

Nghe được cung nhân đang bàn luận chuyện nghĩa nữ của Hàn vương trên đại điện nhảy một khúc vũ, mặt rồng của Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, tán dương khúc vũ của nàng giống như kỹ thuật nhảy của Thích phu nhân, ôn nhu mà nhã nhặn.

Bước chân hần dừng lại, thân thể mơ hồ run lên, nghe được tin tức nàng được phong làm Nguyệt Tu Dung, vội vàng gọi hai cung nữ đang đắm chìm vào chuyện linh tính nói, "Nguyệt Tu Dung kia hiện thời ở nơi nào?"

"Nô tỳ đáng chết, tham kiến ngũ hoàng tử điện hạ!" Hai cung nữ lập tức phục hồi tinh thần, thất kinh quỵ lạy, nên biết rằng, trong cung mà bàn luận chuyện chủ tử sẽ bị trừng phạt.

Lý Minh khẽ quát một tiếng, mạnh giọng nói, "Ở nơi nào?"

Một trong hai cung nữ khẽ nâng tay lên, run rẩy chỉ về phía nữ nhân đang đeo mạng che mặt ở xa xa, Lý Minh không nói hai lời lập tức chạy như bay qua, ngăn cản người đang đi, nhanh chóng giật mạng che mặt xuống, sau đó lập tức ghen hống nhìn trần trời.

Hiển nhiên nữ nhân kia cũng bị giật mình, yếu ớt mở miệng, "Ngũ...hoàng tử điện hạ, nô..."

"Người là nghĩa nữ của Hàn vương?" Mặt Lý Minh cũng không chút thay đổi, thấy nàng gật đầu, tiện đà hỏi, "Như vậy, nàng ở đâu?"

"Không...không biết!" Tiểu Nguyệt xác thực không biết, từ lúc bản thân nàng ta muốn đi mao xỉ liền không thấy trở lại, lúc ấy nàng liền linh động suy nghĩ, nếu nàng thể thân làm nghĩa nữ của Hàn Vương, thành nữ nhân của hoàng thượng, vậy từ nay về sau nàng chính là chủ tử.

Lúc ấy cái ý tưởng to gan kia trong nháy mắt xông lên đầu, mà Vân Vụ còn chưa xuất hiện, nàng liền cầm lấy vũ phục đi vào phòng thay đồ, một khác đó, so với bất luận kẻ nào thì nàng càng khấn trương hơn. Mặc dù nói là đế vương vô tình thì như thế nào? Nàng bất quá chỉ muốn cuộc sống của mình vượt qua Mai Hương. Ý nghĩ như vậy nên thành tựu hôm nay liền trở thành Nguyệt Tu Dung!

Đương nhiên, ai có thể biết Vân Vụ là dân mù đường, hướng chi, nàng chưa từng vào cung bao giờ, thì làm sao có thể tìm được đường về đây?

Tẩm điện Dương Quang Điện...

Nạp Lan Lạc không chút lưu tình ném nàng trên giường, Vân Vụ còn chưa kịp phản ứng, hần đã sớm áp chế trên người nàng, nhanh chóng giật thắt lưng của nàng.

Vân Vụ lập tức có cảm giác muốn khóc, lập tức ngăn cản, "Người thả ta ra, đừng đồ từ nhà người, dâm tặc, cảm thú, sắc phôi, sắc bại hoại, ngụy quân tử, tiểu nhân, ..."

"Mãng đù chưa?" Nạp Lan Lạc gầm nhẹ nói, nhưng động tác kéo xiêm y của nàng vẫn chưa dừng lại, Vân Vụ hoàn toàn nhanh chóng khóc lên, mắt thấy hần sớm đã giật hết xiêm y của mình ra, một đoàn mềm mại như ả như hiện bị cái yếm đỏ che lại, lộ ra da thịt phà lệ trắng nõn, nàng vừa ngượng ngùng lại tức giận, luống cuống tay chân ngăn cản động tác của hần.

Đột nhiên cảm thấy thân thể hần cứng đờ, đôi mắt sáng ngời hữu thần trừng mắt nhìn bá vai của nàng.

Trên bờ vai Vân Vụ có một loại vết thương giống dấu răng, sớm đã trở thành mờ nhạt, nói thật chứ, chính nàng cũng không biết có từ lúc nào. Nhưng là bị mở xiêm y trước mặt một nam tử xa lạ quả thực cực kỳ tức giận, có nam tử nào lần đầu tiên gặp mặt lại mở xiêm y nữ nhân nhà người ta không.

Trong mắt Vân Vụ nện lệ, dùng khí lực toàn thân đẩy hần ra, cuối cùng cũng đẩy được hần xuống giường, vội vàng đắp xiêm y lên người, lau nước mắt, ngoan độc mắng "Khốn kiếp!"

Ngược lại Nạp Lan Lạc lại mang bộ dạng như không có gì khẽ cười với nàng, ngược lại còn làm cho Vân Vụ có chút giật mình, nhưng câu dưới lại làm cho nàng hoàn toàn hận hần thấu xương, "Xấu chết được!"

"Nãi nãi cái đầu người..." Vân Vụ mặt đỏ tới mang tai nắng, một bên mặt áo vào, cho tới bây giờ đều là nàng khi dễ người khác, có khi nào bị người khác khi dễ qua đâu, mặc quần áo vào tử tế, lau nước mắt cho khô, vội vàng chạy tới trước mặt Nạp Lan Lạc, giơ tay tát một cái, kết quả..." Á...đau quá!"

Vân Vụ che tay khóc ròng, nàng quên yêu nghiệt này đang đeo mặt nạ, chính mình lại đánh lên mặt hần, thật sự là quá ngu xuẩn a, ai ngờ Nạp Lan Lạc lại nói thay nàng, "Ngốc!"

Vân Vụ không cam tâm, lần nữa vọt tới, nhấc chân lên định đá vào bộ vị của hần, ai ngờ...

A....

Nạp Lan Lạc nghiêng thân thể qua một bên, Vân Vụ sẩy chân trượt ngã, mãnh liệt hướng xuống mảnh đất, vào lúc này hần mới thương hương tiếc ngọc, duỗi tay ra, ôm eo nàng.

Vân Vụ cũng không có kỳ vọng gì hơn vào việc ôm hôn mảnh đất kia, nhưng không ngờ bị kẹt giữa không trung, mở mắt ra, nàng đang cách mặt đất không đến nửa thước, mà bên hông thì lại bị đăng đồ từ ôm lấy.

Âm thanh treu tức từ phía sau vang lên, "Bướng bỉnh!"

Vân Vụ giận tím mặt, "Gia gia nguoi, tổ tông nhà nguoi, có bản lĩnh thì đừng đi chiếm tiện nghi của lão tử a"

Nạp Lan Lạc bình tĩnh nói nhỏ, "Được, để gia thử xem" Vừa dứt lời rút tay lại.

Ước mơ của Vân Vụ rốt cuộc cũng thành sự thật, nàng quỳ rạp trên mặt đất ôm đầu khóc rống nói, "Đặt ta xuống tốt trước rồi nói không được sao? Ô ô....."

Khóe miệng Nạp Lan Lạc quẹo rử nói, "Được, để gia ôm nguoi đây vẫn là..."

"Chính mình bắt đầu!" Vân Vụ lập tức nhảy dựng đứng lên, lau lau nước mắt nghĩ muốn chạy trốn, nhưng một lần nữa lại bị hấn bắt lấy cánh tay, nàng hít sâu một cái, hô to, "Đến cùng là nguoi muốn như thế nào?"

Nạp Lan Lạc muốn mở miệng, lại nghe âm thanh ngoài cửa truyền vào, "Gia, ngũ hoàng tử điện hạ đến"

Mắt hấn lóe một tia chán ghét, nhưng trong chớp mắt, đương nhiên, hấn còn chưa nói ra lời cự tuyệt, Lý Minh đã đá cửa tiến vào, tức giận la to, "Nạp Lan Lạc, buông nàng ra!"

Hấn cười như không cười, "Ngũ hoàng tử là người không lịch sự, bản thể tử đồng ý, nhưng sao lại xông vào cung điện của bản thể tử, nếu bản thể tử đang tắm thì thế nào đây, Ngũ hoàng tử chính là đang phạm vào tội rình coi nga."

"Có tiền công tử?" Ánh mắt Vân Vụ sáng ngời, tung tăng hoan hô như chim sẻ, "Công tử công tử, mau cứu ta, ta thiếu chút nữa bị người này, người này...." Có thể thấy được hai từ vô lễ là hai chữ khó có thể mở miệng đến đường nào... "bị người này giết a"

Nạp Lan Lạc ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, nhìn bộ dạng nàng tiếp tục nói dối như cuội, còn cố làm ra vẻ thần bí, "Ta biết bí mật của hấn rồi, hấn muốn giết người diệt khẩu a"

"À...Bản thể tử lại không biết nguoi biết bí mật gì của bản thể tử?" Khóe miệng Nạp Lan Lạc quẹo rử, mang ý cười trong mắt.

"Hấn...hấn không thể được a!" Vân Vụ đem câu "không thể được" nhấn rất nặng.

Khóe miệng Nạp Lan Lạc rụt rụt, sắc mặt Lý Minh cũng có chút mất tự nhiên.

Nữ nhân này rõ ràng trả thù mình, mình chỉ giặt y phục của nàng ra để nghiệm chứng một tý, ai ngờ nàng liền nói mình không được!!!

Khóe miệng hấn cười một tiếng, "Bướng bỉnh!" Ngoái đầu nhìn về phía Lý Minh nhú mày hỏi, "Ngũ hoàng tử tin tưởng sao?"

Khóe miệng Lý Minh giặt nhẹ, rõ ràng mang vẻ mặt không tin. Vân Vụ hoàn toàn bị hấn đánh bại, một câu "bướng bỉnh" liền bác bỏ mặt mũi của nàng, cao thủ a, sư phụ a.

"Nạp Lan thể tử, nếu là nàng đã làm sai chuyện gì, bản điện thay nàng nhận lỗi với nguoi, nguoi nê mặt mũi của ta, thả nàng ra được không?"

"Ngũ hoàng tử trong nội tâm của bản thể tử không có một chút thể diện nào, cho nên...nàng làm sai, cứ để chính nàng trả lại cho bản thể tử" Nạp Lan Lạc ung dung nói.

"Nạp Lan Lạc, lão tử làm sai chuyện gì với nguoi? Ngược lại nguoi còn lấy tảng đá đập đầu lão tử..." Vân Vụ còn chưa kịp nói xong đã bị hấn sờ sờ cắt đứt, "Sai...là dạ mình châu của gia bị nguoi nện vào..."

Vân Vụ sững sờ, nội tâm sớm đã thống khổ không chịu nổi, nếu biết rằng đó là dạ mình châu thì lúc ấy nhất định phải nhặt lên thối một chút bụi, sau đó bỏ vào hàu bao, xoay nguoi chạy trốn, aizz... Thất sách, thất sách a!!!

"Nguoi xông vào điện của gia, làm dạ mình châu của gia không cánh mà bay, nguoi nói, có phải nguoi nên xin lỗi hay không?"

"Hừ...rõ ràng nguoi muốn lão tử xin lỗi nguoi sao? Ta xem nguoi thật đẹp a"

"Đẹp?" Nạp Lan Lạc hoang mang, hấn không có nghe lầm, nàng khen bản thân hấn đẹp phải không?

"Nghĩ hay lắm, hừ..."

Quả nhiên, lời nói trong miệng Vân Vụ vĩnh viễn không thể quá mức tích cực, cũng vĩnh viễn đừng nghĩ nghe được lời hữu ích trong miệng nàng.

Lúc Nạp Lan Lạc đang suy tư, Vân Vụ nhân cơ hội né ma trảo của hấn, chạy như điên đến bên cạnh Lý Minh, nắm chặt ống tay áo Lý Minh, "Có tiền công tử, thì ra nguoi là Ngũ hoàng tử trong nội cung, lão tử thật sự là tẩu cầu thì vãn. Tốt lắm, đại ân không thể nào cảm tạ hết bằng lời, cho nên, chúng

ta đi nhanh lên đi"

Lý Minh gật gù đầu, thấy Nạp Lan Lạc sững sờ nhưng bất chấp việc sẽ cùng hấn độ sức vài câu, liền xoay người rời đi.

Vân Vụ đi theo hấn được vài bước, đột nhiên xoay người trở lại, trợn mắt nghiêng răng nói, "Nạp Lan Lạc, hiềm khích của ta và ngươi xem như đã kết, hừ...một ngày nào đó lão tử ta sẽ trả trả về"

Chờ bóng dáng Vân Vụ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mình, Nạp Lan Lạc đột nhiên khẽ cười, thú vị...quả thực thú vị, con người ngọc thạch của hấn lóe sáng, "Ngươi biết điều đi, chung quy một ngày nào đó, gia nhất định sẽ lấy dây buộc ngươi bên cạnh ta"

*****

"Cái gì?" Vân Vụ trừng mắt, "Tiểu Nguyệt trở thành nghĩa nữ của Hàn Vương? Chính là người theo làm nha hoàn giúp ta tiến cung sao?"

Lý Minh gật gù đầu, "Nếu không phải ta vạch trần mạng che mặt của nàng xuống, sợ là ta cũng nghĩ nàng là người" Dừng một chút, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, "Như vậy không phải tốt hơn sao?"

Mặt mũi Vân Vụ lại tràn đầy thất vọng, "Làm sao bây giờ? Ta phải làm như thế nào mới có thể ở lại trong cung đây?"

"Vì sao nhất định phải ở lại trong cung?"

Vân Vụ cười ha hả một tiếng, chớp chớp mắt, bắt đầu thao thao bất tuyệt, "Kỳ thật, thời điểm lần đầu tiên ta nhìn thấy Ngũ hoàng tử điện hạ, liền không thể tự kiềm chế được mà yêu người say đắm, nhưng hiện thời biết người có thân phận cao quý, lại là người trong nội cung, cuối cùng là bộ dạng người xinh xắn lại vừa có tiền... Đương nhiên, chuyện này không quan trọng, mặc kệ người là người phương nào, vẫn không ngăn được tâm của ta đối với người cuộn cuộn như nước dâng sóng trào, liền miễn không dứt; cho nên, nếu ta có thể ở lại trong cung, dù là mỗi ngày chỉ có thể liếc mắt nhìn người, ta cũng hài lòng rồi, ha ha..."

Nàng nói ra một đồng lớn lời trái lương tâm như vậy, không biết người này có tin hay không nữa? Nếu không có lý do, liền không được vào cung nên chỉ có thể tùy tiện phun ra vài câu. Nàng yên lặng cuối đầu suy nghĩ, "biểu hiện thật lòng" của mình khi nãy, có khẩn thiết hay không vậy?

Phải bổ sung thêm vài câu thôi, "Điện hạ, ta ba tuổi tang mẫu, bảy tuổi tang phụ, tám tuổi cả nhà đều chết, đã lâu rồi không có người nào chia tay ra giúp đỡ ta như điện hạ, cho nên ta dự định lấy thân báo đáp, có được không?"

Lý Minh sững sờ, cũng chính khuôn mặt tương tự này, tựa hồ như đã từng ở trước mặt hấn mà bày tỏ tâm tư như thế, nhưng lời nói lại hoàn toàn khác...

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: PHÉP TẮC CUNG NỮ

Hôm đó, Lý Minh đang cười ngửa rời khỏi Tần Hoài, ngựa đã sớm đi ra khỏi thành, chợt nghe có tiếng cô nương quát tháo phía sau, "Lý công tử xin dừng bước, giá..."

Hắn "ngự" một tiếng, dắt cương ngựa dừng lại. Xoay người nhìn qua, thấy bộ dạng nàng xinh đẹp như hoa, đón gió cười ngửa tới đây, sợi tóc bay lượn trong gió, thật giống như tiên nữ hạ phàm.

Đội nàng dừng ngựa trước mặt mình, hấn mới mỉm cười nói, "Thu đại tiểu thư là đến tiễn ta sao?"

Nàng thở phào nhẹ nhõm gật gù đầu nói, "Lý công tử có biết, mẫu phi người vì sao không quản được tìm mình hay không?"

Sắc mặt hấn tối tăm, nhẹ giọng nói, "Không biết!"

"Đúng vậy, chuyện tình trên đời này thiên hình vạn trạng muôn màu muôn vẻ, ai lại biết mình có thể gặp người phương nào, đừng phải chuyện gì chứ, đến ngay cả ta mà cũng không biết tâm ta mất tự khi nào..."

Hắn ngẩn người ra, phát hiện vẻ mặt nàng có chút bối rối, cũng không giống như vẻ trấn định tự nhiên của ngày thường.

"Nguyệt Lạc không hề giống lời Lý công tử đã nói, Nguyệt Lạc không có tầm mắt rộng lớn hơn các nữ nhân, cũng không có trí tuệ trầm ổn hơn cả nam nhân. Nguyệt Lạc chỉ là một tiểu nữ tử, tới tuổi cập kê sẽ bắt đầu làm đồ cưới, chờ đợi nam tử mình yêu thương đem mười dặm hồng trang nghênh cưới bản thân mình vào cửa, từ đó hỗ trợ phu quân, trở thành nương tử, vì phu quân sinh dưỡng hài tử... Thu gia có tổ huấn, chỉ cần là người Thu gia, cả đời chỉ cùng một người cử án tề mi. Nhưng bất đắc dĩ thay, tâm Nguyệt Lạc lại rơi vào người công tử, biết rõ ràng ngài thân là người hoàng gia, trong tương lai nhất định sẽ thiếp thành đàn, nhưng...không còn kịp nữa"

Mặt hoa đào của nữ tử lại bắt đầu dĩ cười khổ, "Hôm nay cũng như trước đây, Nguyệt Lạc cũng không phải là muốn yêu cầu xa vời có thể chiếm được một phần tình cảm của ngài, ta chỉ muốn báo cho ngài biết, đã từng có một nữ nhân tên Thu Nguyệt Lạc yêu ngài, nhớ tới ngài, trong tương lai ngài thành thân, bất kể ngài cưới ai, chỉ cần ngài nhớ rõ đã từng có một đoạn nhân tình này là tốt rồi!"

*****

Vân Vụ rất ư là đắc chí, không ngờ mình chỉ cần nói vài câu trái lương tâm như vậy, Lý Minh quả nhiên lưu nàng lại, chỉ mong lão Thiên trên cao có thể tha thứ lời nói dối này của nàng, không cần thừa lúc sấm sét mà thuận tiện bỏ trứng nàng.

Lý Minh đem nàng bỏ sung vào giữa đám cung nữ tiền cung vừa được chọn, tuy nói là so với phi tử không chỉ kém một phẩm cấp, nhưng cẩn thận ngắm lại, chính nàng nhất định tiền cung cũng không phải vì mong muốn trở thành nữ nhân của hoàng thượng, mà là...

"Đứng vững!" Thích thượng nghi lạnh mắt thoáng nhìn, mắt thấy đám cung nữ mới người người duyên dáng yêu kiều đang đứng, không dám nhúc nhích một phần, nàng khinh miệt cười một tiếng, bắt đầu tẩy não bọn cung nữ mới một phen.

"Cung nữ...cái gì gọi là cung nữ?" Nàng nhẹ nhàng bước liên tục đến trước mặt Vân Vụ, tiện đà nói, "Cung nữ, cũng là cung nhân, đơn giản mà nói một chút, cũng chỉ là nữ bộc hoặc nữ nô trong cung, trên thực tế cũng là một phần của hậu cung. Tuy nhiên, cung nữ cũng được chia phẩm cấp, thứ nhất là cung nữ từ cử phẩm đến thất phẩm, đó là những người bị ới thấp hèn nhất trong cung. Nhưng mặc dù có phẩm cấp nào đi chăng nữa, trong mắt người hoàng thất tôn quý, các người cũng chỉ là một cung nữ cấp thấp mà thôi."

"Nay các người đã vào cung, cũng đừng nghĩ có thể bò lên được giường hoàng thượng thì sẽ có cơ hội chuyển mình. Mặc dù người được hoàng thượng sủng hạnh, cũng vẫn chỉ có thể làm hái nữ, vẫn không thể nào cải biến được người đã từng mang thân phận một cung nữ cấp thấp"

Nàng nhẹ nhàng xuyên qua đám cung nữ, "Cái gì gọi là người thua cuộc ở hậu cung? Đó chính là những phi tần bị biếm lãnh cung. Cung nữ lãnh cung cùng cung nữ bên trong hoán y cục, nói dễ nghe một chút, những người này cũng có thể ngồi ngang hàng cùng nàng ta. Nhưng các nàng vĩnh viễn không thể nào chuyển mình được, cho nên, chắc chắn phải sống cô độc trong lãnh cung suốt quãng đời còn lại. Mà các người trở thành cung nữ lãnh cung cũng nhất định sẽ vô vọng! Cho nên...Nếu muốn giữ được mạng nhỏ, sống thật tốt trong cung, phải nghe theo lời của bản Thượng nghi, có biết chưa?"

"Dạ, Thượng nghi đại nhân!" Cung nữ cùng nhau kêu lên.

Thích thượng nghi gật đầu hài lòng, "Hôm nay bản thượng nghi nói tiếp về phép tắc cung nữ"

Con mắt Vân Vụ thoáng nhìn qua, có chút khinh thường, lại bị Thích thượng nghi thu vào trong đáy mắt, khoe miệng nàng cong lên, chưa bao giờ nàng ta thấy cung nữ nào có thể không tuân thủ quy củ như thế, lại còn dám lấy thái độ như vậy coi rẻ nàng, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

"Cung nữ vĩnh viễn cũng chỉ là cung nữ, không cần phải hi vọng xa xôi một ngày nào đó mình có thể trở thành chủ tử, cung nữ phải tự xưng là nô tỳ, thời thời khắc khắc không quên cả đời mình đều là nô tỳ!"

Vân Vụ bắt chéo hai chân nằm trên tảng cây, tinh tế nghĩ đến lời Thích thượng nghi nói đến phép tắc cung nữ ngày hôm nay, không khỏi có chút ý đùa cợt.

Nếu cung nữ là người dễ tiện nhất trong thiên hạ, vậy giết người phóng hỏa là thứ gì? Trong một đêm sát hại toàn bộ những người vô tội kia là cái gì? Trong tay nắm giữ quyền sinh sát, muốn cho ai chết thì người đó phải chết sao, người này thật giỏi làm người ta thống hận.

Mà cung nữ chỉ vì một tia sinh tồn, bắt đầu dĩ phải hãm hại người khác, lại chưa từng làm ra chuyện gì mất lương tâm hại người, đến cùng ai mới là người dễ tiện nhất đây?

"Người nói rất có lý! Bất quá, dù sao đây cũng là hoàng cung, tai vách mạch rừng, vẫn là nói ít thì tốt hơn" Âm thanh ôn nhuận của nam tử truyền vào tai nàng

Nội tâm Vân Vụ roi lộp bộp, thì ra những lời trong lúc lơ đãng thốt ra, đã bị người ta nghe thấy hoàn toàn. Nàng ngồi thẳng lên, hết nhìn đông rồi nhìn tây tìm kiếm người nọ, âm thanh dễ nghe lại một lần nữa truyền đến, "Nhìn xuống!"

Quả nhiên, nam tử tươi cười nhẹ nhàng, sắc mặt có chút tái nhợt, một bộ áo trắng phong hoa tuyệt đại, miến cường đang dựa vào cọc gỗ ngang đầu lên chăm chú nhìn nàng.

Vân Vụ nhảy từ trên cây xuống, thân thể hơi choáng váng, trong lúc lơ đãng dựa vào trong ngực hắn. Chết tiệt, nam tử này rõ ràng cao hơn mình rất nhiều, mà thân thể của mình chỉ cao sít sao tới ngực hắn.

Hắn dặt tay nàng làm cho chính nàng càng thêm sững sờ, chỉ nghe âm thanh của hắn nhu hòa như nước suối chảy róc rách, "Coi chừng!"

Đội nàng đứng vững, hắn lui ra phía sau. Lúc này Vân Vụ mới có cơ hội ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hắn, mi thanh mày kiếm, môi hồng răng trắng, ôn nhuận như ngọc, giống như nam tử từ tranh đi ra, ưu nhã mà trầm tĩnh.

Chưa bao giờ nàng thấy qua nam tử như vậy, lại có chút thất thần, trong lòng như có âm thanh đang tự nói với mình, phải bình tĩnh, bình tĩnh! Nhưng tim lại mơ hồ có rút đau đớn, cực phẩm nam tử này dường như nàng đã gặp qua ở nơi nào? Chẳng lẽ mình cùng với hắn từng quen biết hay sao?

Nàng lác lác đầu, từng mảnh cảnh tượng nhỏ cứ liên tiếp xuất hiện chập vá hỗn độn vào nhau.

"Người là ai?" Vân Vụ hiểu kỳ hỏi.

Hắn ôn nhu cười, "Vì sao không hỏi ta là người phương nào?"

"Bởi vì bộ dạng người xinh xắn" Vân Vụ bật thốt ra, "Ta cũng rất thích xem mỹ nam tử"

Ách, dường như có chút đường đột. Aiz, thật sự là mắt mặt a, nhìn thấy mỹ nam tử liền nổi sắc tâm.

Hắn ha ha cười một tiếng, tiếng cười lại lần nữa làm cho Vân Vụ mơ hồ quay vòng vòng, như tiếng tiêu uyển chuyển mà trong trẻo. "Về sau ở trong cung không phải lời nói nào cũng nói ra khỏi miệng được, họa là từ miệng mà ra, người hiểu không?"

Vân Vụ chất phát gật đầu, ngốc lẳng như cũ nhìn đại nam tử phong hoa tuyết đại trước mặt, sợi tóc tùy ý tán loạn nhẹ nhàng nhảy múa trong gió. Nội tâm nàng không ngừng dâng lên ý nghĩ nhỏ mọn, trên đời này tại sao có nam tử xinh đẹp như vậy chứ? Làm cho một nữ tử như nàng cũng phải có chút đổ kỵ.

Đột nhiên một âm thanh kiều mị chói tay lôi kéo nàng quay trở lại, Vân Vụ nhìn chung quanh, mỹ nam đâu rồi? Di...chẳng lẽ mình ảo tưởng?

"Thư Nghiên, người có biết điều cấm kỵ nhất trong cung là gì không?"

Thật giống như có người đang nói chuyện, Vân Vụ theo hướng âm thanh đi qua. Vụng trộm ẩn núp phía sau hòn non bộ, xem ra có phi tần đang gây phiền toái cho một cung nữ.

"Không nghe không nhìn không loạn ngôn!" Cung nữ tên Thư Nghiên kia không kiêu không nịnh đáp.

Vân Vụ đưa mắt nhìn về Thư Nghiên ở nơi xa, mắt hạnh mây liễu, răng trắng môi hồng, băng cơ ngọc cốt. Liếc nhìn liền thấy ngay khí chất xinh đẹp như hoa lan, về phần tài hoa thì không biết có sánh bằng tiên nữ không?

Không thể không nói, xác thực nàng lớn lên rất đẹp, thậm chí so với Mai Hương còn đẹp mắt hơn chút ít, hơn nữa còn toát ra một loại nét đẹp lễ nghĩa tri thức, không trách được làm cho lòng người sinh ghen tị.

Phi tần đang day dỗ nàng ăn mặc trang điểm cũng rất xinh đẹp, nhưng làm cho Vân Vụ có cảm giác như đang nhìn thấy một ca kỹ bình thường có lần nàng đã nhìn qua, âm thầm vì thâm mỹ của hoàng thượng mà cảm thán, người như thế nào, người phương nào cũng nhét hết vào hậu cung, làm vậy cho đủ số sao?

"Biết tốt lắm" Phi tần liếc mắt nhìn về bụi hồng nguyệt quý điểm lệ vừa nở, nàng thân nhiên cười cười, nháy mắt về phía tiểu cung nữ bên cạnh, tiểu cung nữ lập tức đi tới hái hồng nguyệt quý xuống đưa cho nàng.

Nàng cười quyến rũ, tay cầm hoa phát phát trước mắt Thư Nghiên, chậm rãi nói, "Tuổi trẻ qua mau, Thư Nghiên người tuy so với hồng nguyệt quý còn muốn xinh đẹp hơn, nhưng vẫn chống cự không nổi người có ý muốn hái xuống, sau..."

Nàng vừa dứt lời, tay ngọc buông lỏng, hoa rơi trên mặt đất, gợn chân lên liền đạp xuống, chỉ thấy hai mắt Thư Nghiên nhắm nghiền, như bộ dạng nhận mệnh, nhưng sau đó mờ mắt lại mang bộ dạng bất khuất.

"Doãn mỹ nhân, hái một đóa hoa như nô tỳ thì có thể thay đổi bao nhiêu? Kiều hoa lá non trong cung đâu chỉ có ba nghìn, hái được lá dài, mầm nhỏ lại nảy lên, ngài cố ý như vậy, chỉ sợ một ngày dù thân thể không phiền, nhưng tâm cũng mệt mỏi!"

"Người làm càn!" Phi tần được kêu là Doãn mỹ nhân nâng tay ngọc lên hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Nghiên vung xuống, ngón tay Vân Vụ bắn ra, hòn đá nhỏ huu... một tiếng bay ra ngoài, hung hăng đánh vào tay Doãn mỹ nhân, từ đằng xa cũng có thể nghe rõ ràng tiếng vỗ ngực liên tục, âm thanh gào khóc vang lên.

"Ai ui, đau...đau chết..."

"Mỹ nhân, mỹ nhân, người đâu mau truyền thái y đi" Tiểu cung nữ đi theo thấy tình hình không ổn, vội vàng đỡ Doãn mỹ nhân rời đi.

Thư Nghiên thở dài sâu kín, rốt cuộc người cũng đi rồi, xoay người hướng về phía hòn non bộ nói, "Đi ra đi, ta biết người trốn phía sau hòn non bộ nhìn lâu rồi"

Vân Vụ sôi nổi đi đến trước mặt Thư Nghiên cười hi hi nói, "Vốn tưởng rằng người cũng như các cung nữ bình thường chậm hiểu khác, ai ngờ người lại ăn miếng trả miếng, thú vị! Ta thích!"

Thư Nghiên khẽ mỉm cười, từ lúc tiến cung cho đến nay, đây cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy ưa thích đối với một cô gái xa lạ, hỏi: "Người tên là gì? Là cung nữ trong cung nào?"

"Vân Vụ! Nhưng bây giờ ta đang ở Thượng Nghi cục học tập lễ nghi!" Vân Vụ nói.

"A? Đúng là thời gian này, vì sao người lên chạy đến đây rồi? Nếu để cho Thích thượng nghi kia biết chắc chắn sẽ phạt người!" Thư Nghiên ở trong cung ngày người đã hơn mười năm, đối với lễ nghi cung đình không gì không biết, vội vàng nhắc nhở.

"Không sao! Có ta cũng không nhiều mà thiếu ta cũng không ít, làm sao có người nào mất sắc nhận ra được chứ, hắc hắc..."

Thư Nghiên cười theo nói, "Ta tên Thư Nghiên, nhậm chức ở Đông cung, nếu ngươi có chuyện gì khó xử cứ đến đó tìm ta." Lại nghĩ đến cái gì liền nói, "Xem tuổi của ngươi, chắc cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, không bằng kêu ta một tiếng tỷ tỷ, dù gì về sau ở trong cung cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau đúng không?"

Vân Vụ gật đầu cười, "Nói có lý, nói thật, đầu tiên nhìn thấy ngươi thì ta đã thích ngươi rồi, cảm thấy ngươi rất thuận mắt, nếu như thế, khi ngươi bị khi dễ, nhớ nói cho ta một tiếng, ta sẽ thay ngươi dạy dỗ bọn họ"

Thư Nghiên bật cười, vừa mới vào cung đã cuồng ngôn như vậy rồi, bộ dạng ngây thơ của nàng không khỏi làm cho người ta đau lòng, nhìn Vân Vụ, nàng thấy như gặp lại bộ dạng của mình lúc mới vào cung, không đành lòng, không giỏi nhìn ánh mắt.

Nếu là nàng đã vào cung làm việc, chỉ hi vọng sẽ không có một ngày nàng biến thành ngay cả chính nàng cũng không nhận ra. Đối mặt với Vân Vụ, người vừa gặp một lần đã có nhân duyên, trong lòng Thư Nghiên âm thầm thề, nếu nàng gặp chuyện gì, chính mình chắc chắn sẽ dốc toàn lực mà bảo hộ nàng chu toàn.

"Được! Nếu ta lại bị người khác khi dễ, ngươi sẽ thay ta dạy dỗ nàng"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: KHÔNG THỂ BUÔNG THA

Đông cung

Thư Nghiên đứng một bên châm trà cho thái tử Lý Cẩm cùng Lý Tranh, nàng đón gió thu nên thân thể run lên nhẹ nhẹ, tựa hồ như tiên nữ giáng trần đang lửng lơ giữa khoảng không, rất là mê người!

Lý Tranh hớp một ngụm trà, cười như không cười nói, "Mấy ngày không thấy, Thư Nghiên ngày càng xinh đẹp ra rồi, không bằng đi theo bản điện, làm mỹ nhân trong Mộng Các điện của bản điện, thế nào? Cũng không cần phải ở Đông cung làm công việc dễ tiện này nữa"

Thư Nghiên từ nhỏ lớn lên trong cung, đã thấy nhiều cảnh tranh đấu nội cung gay gắt, mà nàng lại cực kỳ xinh đẹp, lại trí thức hiểu lễ, mặc dù chưa bao giờ được ai sủng ái qua, nhưng theo lời người xưa nói, thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lạnh, Thư Nghiên rồi sẽ có ngày nổi danh, không bằng làm cho loại ý niệm trong đầu này của nàng chết sớm một chút ở thời kỳ này nữa.

Nếu không phải những năm này thái tử hết lòng che chở cho nàng, nàng đã sớm bị những tần thiếp ở hậu cung làm cực khổ chết rồi.

Nghe được lời nói của Lý Tranh, Thư Nghiên không có nửa điểm vui sướng, ngược lại từ chối nói, "Tam hoàng tử điện hạ đùa cợt nô tỳ rồi. Các cô nương ở Mộng Các điện người người đều xinh đẹp, đáng người của nô tỳ như thế này làm sao dám so sánh với các mỹ nhân của tam hoàng tử điện hạ"

Lý Cẩm phẩm trà không nói, hần đặt ly trà xuống mỉm cười, rất hiếu kỳ, nhìn nữ nhân ngày thường đều ngoan ngoãn phục tùng nói gì nghe nấy, đến tốt cũng sẽ phản bác người khác như thế nào.

Lý Tranh nghe xong cũng không nổi giận, ngược lại còn cười ha ha, "Ồ đâu chứ? Trong mắt bản điện hạ những nữ nhân kia không bì kịp một phần vạn Thư Nghiên, nếu ngươi đi theo bản điện, bản điện nguyện ý vì ngươi đuổi hết tất cả các nữ nhân trong Mộng Các điện, thế nào?"

Mặt Thư Nghiên không đổi sắc, lập tức quỳ trên mặt đất, bộ dạng như thụ súng nhược kinh, sợ hãi nói "Điện hạ, nô tỳ chỉ là một cung nữ, tự biết thân phận mình thấp kém, vô tài vô đức, chỉ biết làm công việc hầu hạ người khác, làm sao dám nghĩ trèo cao đến chỗ quyền quý đây? Huống chi điện hạ cao cao tại thượng, nô tỳ sao lại dám nhúng chàm người? Nếu như nô tỳ thực không biết thân phận, thực đi theo điện hạ, các đại thần tiền triều cũng sẽ đối với điện hạ bớt đi phần kính trọng"

"Tốt lắm Thư Nghiên, bản điện bất quá chỉ muốn ngươi, ngươi lại đem kéo những đại thần tiền triều ra làm đệm lưng, làm cho bản điện không thể không dừng bước" Lý Tranh làm bộ nổi giận chỉ trích Thư Nghiên, rồi hướng về phía Lý Cẩm cười nói, "Xem ra người bên cạnh hoàng huynh quả nhiên rất xuất sắc"

Khóe miệng Lý Cẩm cười yếu ớt, ánh mắt liếc nhìn Thư Nghiên, mây trôi nước chảy nói, "Thư Nghiên, tam đệ chỉ là đùa với ngươi một chút thôi, đứng lên đi"

"Dạ!" Thư Nghiên chậm rãi đứng dậy, trực tiếp đứng bên cạnh Trương Thi.

Trương Thi có chút ngây người nhìn nàng chăm chăm, chỉ biết nàng là cung nữ được thái tử nhất mực sủng ái, lại không biết nàng còn có trí tuệ cùng đạo

đức tốt đến bậc này, đem những thứ hấp dẫn kia từ chối ngay ngoài cửa.

Sau khi Lý Tranh rời đi, Lý Cẩm đứng dậy chuẩn bị trở về điện, đã thấy Thư Nghiên giẫm chân tại chỗ, đi đến trước mặt hắn mà quỳ xuống, hắn không khỏi buồn bực, nghĩ đến lúc này lại vừa vận đắc tội Lý Tranh, lại sợ Lý Tranh trả thù ngược lại, thích thú cười nhạt một tiếng, "Không có chuyện gì, tam đệ không phải là người mang thù, về sau cô cũng sẽ che chở người"

"Điện hạ hiểu lầm rồi, hôm nay nô tỳ có chuyện muốn nhờ người, mong điện hạ có thể đáp ứng nô tỳ" Thư Nghiên thấp giọng nói.

Lý Cẩm bắt khả tư nghị nhìn nàng, nàng rõ ràng là đang cầu xin mình làm một chuyện? Tính tình nàng như vậy, từ trước đến nay chưa từng cầu xin mình điều gì? Thích thú cùng hiểu kỳ, hắn rất muốn biết rốt cuộc nàng muốn nói chuyện gì, "Được, nói qua cô nghe một chút xem"

"Dạ!" Lát sau Thư Nghiên nói, "Nô tỳ có một tỷ muội mới nhập cung làm cung nữ, mấy ngày nay vẫn ở Thượng Nghi cục học tập lễ nghi, nhưng nô tỳ nghĩ, nàng có chút bất hảo, sợ sẽ đắc tội với các vị tần phi nương nương, nên nô tỳ muốn thỉnh cầu điện hạ, đợi đến khi cung nữ mới được phân phó vào các cung, mong rằng thái tử điện hạ có thể lấy được nàng về đây"

"A? Tên gọi là gì?"

"Hồi bẩm điện hạ, Vân Vụ!" Thư Nghiên ngừng một chút nói, "Hôm nay nô tỳ vừa mới gặp mặt nàng mới biết được nàng đã vào cung!" Suy nghĩ một chút lại bổ sung, "Nếu điện hạ lấy được nàng, nô tỳ nhất định sẽ quản giáo nàng thật tốt, sẽ không gây phiền cho điện hạ"

Lý Cẩm khẽ cười, thờ dãi nói, "Thư Nghiên à Thư Nghiên, người có thể giấu diếm được tất cả mọi người, nhưng làm sao giấu diếm qua cô. Người năm tuổi đã nhập cung, ở đâu còn có tỷ muội?"

Sắc mặt Thư Nghiên ửng hồng, càng lộ vẻ xinh đẹp động lòng người, Lý Cẩm cúi người xuống nhỏ giọng bên tai nàng, "Cô đáp ứng, nhưng người dùng gì để báo đáp cô đây?"

Hơi thở Lý Cẩm xông vào bên tai nàng, mặt Thư Nghiên lại càng đỏ, tim càng đập dồn dập, "Điện...điện hạ nghĩ phải như thế nào?"

Lý Cẩm lại càng đến gần nàng hơn, nhỏ giọng bên tai nàng phun ra hai chữ. Thư Nghiên nghe xong sợ hết hồn, ánh mắt mơ hồ nhìn theo bóng dáng đi xa của hắn.

*****

Vân Vụ ở trong cung đi bộ bốn phía, tâm tình quá mức thư thả, cung nữ mới ngoại trừ nàng ra, cũng không có một người nào dám không kiêng nể gì cả mà đi nghênh ngang.

Mới vừa nói tâm tình thật là sáng khoái, vừa quay đầu lại liền giống như ngã vào vực sâu vạn trượng, nàng nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ ra hôm nay sẽ đụng Nạp Lan Lạc, lại nghĩ đến chuyện hắn vừa vờ lể với nàng mấy ngày trước đây thì đầu như nổ tung, chỉ có thể ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Vân Vụ vô ý đi theo phương hướng vòng vo vài bước, lại bị tên tiểu thái giám nào đó giễu vờ dương oai ngăn lại, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy một bộ dạng vô sỉ với vẻ mặt như muốn bị ăn đòn.

Vân Vụ khẽ cắn răng, lại đổi phương hướng khác đi thôi, nếu nói là đi đường chính không thông thì đi đường ven. Nàng vừa mới đi không được vài bước, đột nhiên có xúc động muốn phun máu.

Vì sao chạy đi chạy lại, bây giờ lại nhảy ra một tên tiểu thái giám nữa, cũng là bộ dạng vô sỉ với vẻ mặt muốn ăn đòn, Vân Vụ ngoái đầu nhìn lại, hoàn toàn bị ghen hờn, bà nội nó, là cặp song sinh a.

Nàng sớm biết mình bây giờ bước chân hết sức gian nan, trước chó sau chó, trung gian lại là con cạp lớn, lại vừa đúng lúc đụng đầu vào ngực hắn.

Vân Vụ hết sức trấn định lui ra ngoài, ngẩng đầu cười cười nói với con cạp, "Cạp huynh, tri kỷ tri âm, không hẹn lại gặp a!" Vừa dứt lời liền bước ra, còn chưa kịp đi bước đầu tiên đã bị con cạp bắt lấy, con cạp nghiêng thân thể nhỏ giọng hỏi, "Ai là cạp huynh?"

Ách... Vân Vụ dùng móng vuốt gãi gãi đầu, miễn cưỡng cười cười, "Thế tử điện hạ, lần trước từ biệt, ta đối với người quá mức tưởng niệm, cũng có nghe qua rất nhiều giai thoại phong lưu của người trong cung, hừ, tác phong cũng rất nhanh nhẹn như lời đồn. Ta càng đối với người càng bái đến độ năm ngựa xé xác, nhịn không được muốn hôn môi ngón chân của người"

"Á? Năm ngựa xé xác?? " Nạp Lan Lạc buồn cười, "Còn muốn làm bẩn ngón chân của gia?"

Khóe miệng Vân Vụ rụt rụt, chẳng lẽ mình nói sai, Hòa Phong bên cạnh chen vào nói, "Là đầu rạp xuống đất"

Bạn học Vân Vụ yên lặng gật gật đầu, tần mẫn ham học hỏi, "Năm ngựa xé xác không đúng sao?"

Hòa Phong gượng cười, chứng kiến ánh mắt giết người của gia liền vội vàng cầm miệng.

Vân Vụ còn đang suy tư tiếp theo mình làm thế nào mới có thể chạy trốn, lại nghe âm thanh vỗ tay bắt đầu truyền đến, thoáng nhìn một nam tử đang cười gian đi tới, nói móc, "Nghe nói Nạp Lan thế tử còn phong lưu hơn bản điện, bản điện liên tục cho là không đúng, không nghĩ tới hôm nay lại có thể chứng kiến thế tử cùng một tiểu cung nữ vô danh ở đây"

Sau đó hắn lại cười ha ha, "Bản điện đối với thế tử bội phục đến nỗi đầu rạp xuống đất a"

Vân Vụ lúc này mới hiểu rõ, thì ra đầu rạp xuống đất là có ý này, ách... Rốt cuộc là có ý gì? Còn không mau làm rõ nữa.

"Tam hoàng tử không cần bội phục, nói như thế, bản thế tử vẫn còn kém người một chút"

Lý Tranh vừa nghe, tự suy nghĩ có khi nào Nạp Lan Lạc chịu thua đâu, ai ngờ... quả nhiên lời nói không phải là lời hữu ích.

"Bản thế tử chưa bao giờ tranh nữ nhân cùng lão tử nhà mình!"

Lý Tranh bị nghẹn triệt để, về Tam hoàng tử Lý Tranh này trong cung cũng có lời đồn đãi.

Mỹ nhân trong Mộng Các điện có vô số thì không nói, mà hắn còn thường xuyên cùng tần phi hậu cung vui đùa hư hỏng, nhưng bởi vì có thái tử là chỗ dựa, cho nên hoàng đế cho dù bị đeo nón quai xanh thật lớn nhiều năm nhưng vẫn không biết, còn có lời đồn Lý Tranh tính tình tàn bạo, chỉ cần hắn không hài lòng người nào hoặc chuyện gì, hắn liền hủy diệt.

Nhưng hôm nay Vân Vụ thấy hắn, bất quá cũng chỉ là thanh niên cùng quan thôi.

Về phần Nạp Lan Lạc, mặc dù không thể nhìn toàn bộ diện mạo của hắn, nghe nói hắn còn chưa cùng qua, nhưng rõ ràng là nói chuyện mạnh miệng hơn nhiều so với Lý Tranh, không trách làm cho Lý Tranh ăn tức không nhẹ, mặc dù hắn mang thân phận thế tử ngoài họ ở lại trong cung, nhưng không người nào dám dãi một bãi trên đầu hắn. Nội tâm nàng yên lặng gợn ngón tay cái lên đối với Nạp Lan Lạc!

"Người...người...Nạp Lan Lạc, người không biết xấu hổ!" Lý Tranh chỉ thẳng vào mũi hắn mắng.

Vân Vụ cười trộm, càng âm ỉ càng nháo càng tốt, tốt nhất là đánh nhau luôn, như vậy thì chính nàng có thể chạy trốn. Đáng tiếc... bất cứ chuyện gì đều không như nàng nghĩ.

Nạp Lan Lạc cười như không cười đáp lại, "Đa tạ tam hoàng tử khen ngợi, ngày khác tự mình bản thế tử sẽ trèo lên cung vàng điện ngọc, tham khảo thật tốt với hoàng thúc về vấn đề phi tần hậu cung, xem có nên dọn một nửa ra đưa cho tam hoàng tử không. Tiết kiệm thời gian tam hoàng tử nửa đêm lên la lén lút, bị thủ vệ tường làm là thích khách, làm náo loạn khắp nơi!"

"Hừ..."

Vân Vụ trừng to mắt, khóe miệng giật giật, đi rồi sao? Không âm ỉ, không làm khó, càng không có đánh nhau? Hừ một tiếng rồi đầu cúi rạp xuống đất đi là như thế nào?

Vậy...vậy mình phải làm sao đây? Phải đối mặt với cộc huynh này như thế nào đây, chẳng lẽ để mặc hắn muốn làm gì thì làm?

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: BẮM BỤNG BẮM DẠ

"Hôm đó, người nói kết hiệp khích cùng gia, hừ? Làm gia suy tư ròng rã suốt ba ngày, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu ra gia với người có thể kết hiệp khích gì?" Nạp Lan Lạc chế giễu nói.

Vân Vụ từ từ đỏ mặt hơi lạnh, nàng đã hoàn toàn đánh giá thấp trình độ da mặt dày của Nạp Lan Lạc, chẳng lẽ hắn làm loạn xiêm y của mình không tính là kết hiệp khích sao? Nhưng những lời này làm sao có thể nói ra miệng được chứ? Hiện thời việc nàng có thể làm im lặng, lời gì cũng không thể nói.

Nạp Lan Lạc thấy nàng nghiêm mặt, một bộ dạng thê chết cũng không mở miệng, khóe miệng nhếch lên, nói với Hòa Phong cùng Hòa Khí, "Trở về Dương Quang điện, lấy đồ mà hôm nay gia kêu các người chuẩn bị ra đi"

"Dạ, gia!" Hòa Phong cùng Hòa Khí hấp tấp rời đi.

Trong nội tâm Vân Vụ thầm kêu không tốt, chẳng lẽ hắn muốn dẫn mình đi để... mở xiêm y? Hắn có ham mê thật quái gở a! Nàng giãy giụa một tý muốn nhân cơ hội chạy đi, bất đắc dĩ lại bị Nạp Lan Lạc điểm huyệt không thể nhúc nhích.

Khóe miệng Vân Vụ run run, đau khổ khẩn cầu nói, "Thế tử điện hạ anh minh thần võ phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái, ta biết sai rồi, người thả ta ra đi, cái gì kết làm hiệp khích, ta chưa bao giờ nói qua như thế, kính xin điện hạ thả ta ra, ta sẽ tìm chết ở một xó xỉnh nào là được rồi"

Gương mặt Nạp Lan Lạc di động phóng đại trước mặt nàng, nàng lại như rơi vào cõi thần tiên, hơi thở của hắn cùng nàng chạm vào nhau, trái tim nhỏ đập bang bang không thể giải thích nổi, mùi hương trên người hắn rất quen, giống như hương Thanh Liên sạch sẽ sáng khoái, ách...tại sao lại nghĩ lung

tung rồi, mình bây giờ còn đang ở hiểm cảnh a...

Đột nhiên nàng cảm giác thân thể bị nhấc bay lên không trung, lòng Vân Vụ rơi lộp bộp, xong rồi...xong rồi... có chuyện không đúng rồi, đây coi như là dấu hiệu cướp sắc đầu tiên a, hẳn nhất định là đang kéo mình đi động phòng hoa chúc rồi...

Vân Vụ khóc lóc nức nở, la to, "Điện hạ, ta chính là đại cô nương thanh bạch a, ta ba tuổi tang mẫu, bảy tuổi tang phụ, tám tuổi cả nhà chết hết, ta đã rất đáng thương rồi, tuy nói ta thường ngày hay thêu ít gom nhỏ, nhưng vẫn luôn là bán nghệ không bán thân nha, ô ô..."

Nạp Lan Lạc rụt rụt khóe miệng, "Câm miệng!"

Vân Vụ bị hấn vồ vào cái mũi nhỏ, quả nhiên mặt đỏ ửng, lập tức ngậm miệng, tục ngữ đã nói, ba mươi sáu kế thì câm miệng... Ách, có được tính là một kế không? A, sai rồi, nên là kế thức thời mới là trang tuấn kiệt mới đúng!

Nạp Lan Lạc khẽ cười một tiếng, "Bướng bỉnh!"

Không thể không nói, Vân Vụ bị hấn ôm trong ngực tuy có chút ít sợ hãi, nhưng mà ý thức lại nhin không được mà muốn thân cận hẳn, đây là cảm giác gì đây?

Chẳng lẽ sự khi dễ của hắn đã thành thói quen của mình? Đây có phải là tiền mệnh trong truyền thuyết không?

"Ngô...Nạp Lan Lạc, người thật là người tốt, người vô cùng tốt a" Miệng to của Vân Vụ vừa nghiền ngẫm thức ăn vừa nói, nhìn trên bàn đều là sơn hào hải vị, tạm thời bụng xuống hết mọi thành kiến đối với Nạp Lan Lạc, khen ngợi hắn vài câu trái lương tâm.

Nạp Lan Lạc một tay chống cằm, ngưng thần nhìn nàng chăm chú, đợi nàng đang lúc ăn uống vui vẻ thì tưới một ít nước lạnh, "Vì sao bụng của người còn chưa có phản ứng gì vậy? Chẳng lẽ ta bỏ không đủ thuốc?"

Vân Vụ nghi hoặc "ừ" một tiếng, động tác thì vẫn chưa dừng lại, nhưng câu tiếp theo nàng lại hoàn toàn nghe rõ, "Quả thật là đã bỏ thiếu bã đậu rồi"

"Phốc...phốc..." Vân Vụ đứng dậy mắng to, "Nạp Lan Lạc, người...người... Nãi nãi cái chân người!"

Nạp Lan Lạc miễn cưỡng cười nói, "Hàn Vương thật sự là tài hoa hơn người a, những câu hắn từng nói ở đại điện đã làm cho vô số cung nhân bất chúc, nhắc lên một hồi sóng gió, xem ra gia thật xem thường hắn rồi"

"Tạm biệt" Vân Vụ nghiêng răng nghiêng lợi, ôm bụng, không nghĩ sẽ cùng người này giải thích, không nói hai lời vội vàng đi khỏi nơi này.

Nạp Lan Lạc đột nhiên vui vẻ cười ha hả, cười cợt mở, như tắm gió xuân, nhưng Hòa Phong giật nhẹ miệng nói, "Gia, cô nương nhà người ta tức giận bỏ đi, ngài còn cười"

"Đi tốt, gia thật vui lòng!" Nạp Lan Lạc vẫn mang ý cười trên mặt như cũ.

Hòa Phong, Hòa Khí hoan hô tung tăng như chim sẻ, chưa bao giờ bọn họ thấy qua gia cười hăng hái như vậy, xem ra phải thường xuyên đi vòng cùng nàng kia một chút a. Trong tâm bọn họ lặng lẽ tính toán, ngoại trừ nàng tham tiền, còn là quý tham ăn, ừ, những thứ này dễ gạt gẫm, chỉ là... Vì sao gia lúc nào cũng vừa ý cô nương ngực to mà não nhỏ thế này?

Đột chút... Ngực nàng lớn? Hòa Phong cùng Hòa Khí nhìn không được mình trong đầu toát ra bóng dáng Vân Vụ để chứng thực một tý, được rồi... Nàng được thông qua.

Đêm hôm đó, Vân Vụ chỉ biết mình ở nhà vệ sinh suốt một đêm, sừng sốt vì không thả được ngay cả một cái rắm, khi đó nàng liền biết mình đã bị Nạp Lan Lạc lừa, aiz, ngốc chết... đần chết mà!!!

Ngày thứ hai, Vân Vụ liền trốn trong phòng thờ to mà ngủ, chưa từng nghĩ lại bị mục Thích thượng nghi mặt đen bắt ngay tại trận.

"Phốc..."

Trong nháy mắt nàng cảm giác toàn thân bị khí lạnh xâm nhập, mạnh mẽ mở mắt ra lại thấy Thích thượng nghi mang theo mọi người xoay quanh trước giường mình, mắt lạnh quan sát tư thế ngủ "uru nhả" của nàng, nàng run cầm cập, cúi đầu nhìn xuống, rốt cuộc biết bản thân mình bị nước tưới ướt.

"Vân Vụ lớn mật, lại còn không chịu dậy? Được... Nếu ngươi không tự dậy nổi, người đâu, kéo nàng xuống" Thích thượng nghi mắt lạnh nghiêm túc trừng nàng, ánh mắt lại lộ ra một tia gian trá.

Hai cung nữ tiến lên không chút lưu tình kéo Vân Vụ xuống, nàng lạnh lùng nói, "Quý xuống!"

Tĩnh tình Vân Vụ đột phát, hung hăng bỏ qua hai cung nữ bên cạnh, mắt lạnh đối mặt cùng Thích thượng nghi, "Ta có làm gì sai đâu, vì sao phải quý?"

"Hừ! A Dung, nói cho nàng biết vì sao phải quý đi!!!" Cung nữ gọi là a Dung này nàng biết, cũng là một tân cung nữ vừa tiến cung, ngày thường rất kiêu ngạo ương ngạnh, hay khi dễ các cung nữ khác, nghe nói là cháu gái của Thích thượng nghi, không trách được cáo mượn oai hùm.

A Dung đột nhiên xuất hiện trước mặt Vân Vụ giờ tay tát nàng một cái.

Vân Vụ sững sờ một lát, không nói hai lời liền tát trả về. Bà nội nó, sao có thể để cho người khác khi dễ mình được chứ? Nạp Lan Lạc coi như xong... Đợi chút, vì sao có thể tính Nạp Lan Lạc vào.

Mọi người nhìn trên mặt a Dung có năm dấu tay còn đỏ hơn so với mặt Vân Vụ, nàng ta khóc như mưa, ôm Thích thượng nghi nức nở, "Cô cô, cô cô, a Dung nghe theo lời ngài đi dạy dỗ nàng, kết quả lại bị nàng đánh ngược trở lại"

"Vân Vụ, ngươi làm càn!" Thích thượng nghi chỉ vào Vân Vụ mắng to.

Vân Vụ hừ lạnh một tiếng, "Thượng nghi đại nhân, chẳng lẽ nói cho ta biết nguyên nhân vì sao phải quỳ, chính là một tát này hay sao?"

"Tiện tỳ, ngươi... Ngươi không biết cung nữ phải xưng hô nô tỳ sao? Hừ!" Thích thượng nghi uy hiếp nói, "Ra bên ngoài đứng cho bản Thượng nghi, không đến tối không cho phép nghỉ ngơi. Nếu ngươi không nghe, bản Thượng nghi sẽ bẩm báo lên Hoàng hậu nương nương, đến lúc đó cho ngươi cút ra khỏi cung. Trong cung không thể nuôi một nô tỳ xảo quyệt bực này!"

Vân Vụ nghe xong, muốn phản bác vài câu, ai ngờ nàng lại dùng cung uy uy hiếp chính mình, nghĩ đến chỉ có thể bấm bụng bấm dạ, nếu như bị đuổi ra khỏi cung, nàng làm sao hoàn thành chuyện của mình? Phần hận nhìn a Dung rồi đi ra ngoài.

Thích thượng nghi lạnh lùng cười một tiếng, xem tất cả các cung nữ còn lại nói, "Các ngươi đều thấy rõ, Vân Vụ đại nghịch bất đạo, bản Thượng nghi dạy dỗ nàng thật tốt, nếu như bản Thượng nghi không có ở đây, các ngươi cũng có thể thay bản Thượng nghi dạy dỗ nàng"

"Nô tỳ tuân mệnh" Chúng nô tỳ khom người cùng kêu lên

Ánh mắt a Dung hiện ra vẻ hung ác, cùng Thích thượng nghi mặt đối mặt cười sâu xa

Đến buổi tối, Vân Vụ xoa xoa bả vai mỏi nhừ của mình trở lại gian phòng, biếng nhác nằm lười trên giường, lại xẹt búng lên, phần nộ quá, "Là ai? Là ai dám làm ướt giường của lão tử?" Căm tức nhìn các cô nương chung quanh, lại không một người nào nhìn nàng, nàng lập tức nổi trận lôi đình.

Giờ phút này a Dung ngược lại không nhanh không chậm nói, "Là ta, ngươi có bản lĩnh thì giáo huấn ta a"

Vân Vụ hít sâu một hơi, nắm chặt quả đấm, đi đến trước mặt a Dung bắt cổ áo nàng, "Ngươi nhất định phải chết!" Nghĩ tới chuyện hôm nay nàng hại chính mình, hiện tại Vân Vụ hận không thể bóp chết nàng ta.

Ai ngờ a Dung lúc này gào khóc kêu to, "Ngươi đâu, giết người... Vân... Vân Vụ muốn bóp chết ta, cứu mạng, mau mau tới cứu ta a"

Khóe miệng Vân Vụ xé ra, nàng ta thật biết diễn kịch, vừa vờ cười được mở, nàng xoay người thoáng nhìn, đối diện với mắt lạnh của Thích thượng nghi, "Vân Vụ, xem ra hôm nay ngươi vẫn chưa tỉnh ngộ triệt để. Ngươi đâu, kéo các nàng ra"

Không chờ những người khác đi lên, Vân Vụ đã buông a Dung ra.

Ai ngờ a Dung lại đột nhiên đụng vào góc tường, cái trán còn bị chảy máu, một bộ dạng đáng thương, vài cung nữ thấy thế vội vàng chạy đến đỡ a Dung.

Nàng đáng thương nói, "Vân Vụ, ta và ngươi không thù không oán, ngươi vì sao muốn giết ta? Ta bất quá chỉ ngồi trên giường của ngươi một chút, ngươi liền đẩy ta vào tường, ngươi sắp tâm muốn làm gì?"

"Ngươi...Ngươi nói hưu nói vượn, lão tử ta hiện tại sẽ giết ngươi!" Vân Vụ giờ phút này đã không khống chế nổi tâm tình của mình, xúc động đi lên phía trước, lại bị một tiếng găm làm dừng bước.

"Dừng tay! Vân Vụ, tối nay ngươi không cần ngủ, đem hồ cá ở hậu hoa viên Thượng Nghi cục lấp đầy, bản Thượng Nghi sẽ tha thứ cho hành động này của ngươi"

Mọi người đều biết, hồ cá ở hậu hoa viên bị thủng, vĩnh viễn cũng sẽ không lấp đầy, rất rõ ràng là Thích thượng nghi này đang làm khó dễ nàng, nhưng nàng lúc này... lại chỉ có thể để mặc cho người ta làm khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 29: THÂN PHẬN VÂN VỤ

Vân Vụ gánh nước ở hậu hoa viên, bước chân gian nan, nghĩ không ra vì sao Thích thượng nghi lại muốn đối đầu với mình như vậy, vì sao chính mình hết lần này đến lần khác phải ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ có thể sâu kín thở dài, chờ qua ít ngày nữa được phân phối đến cung khác có lẽ sẽ tốt hơn.

"Ngươi là Vân Vụ?"

Vân Vụ vô ý hết nhìn đông lại nhìn tây, làm như nghe được có người đang gọi nàng, lại nghe tiếng người ho khan vài cái, vô cùng thích thú tìm nguồn gốc âm thanh phát ra từ đâu.

Nhìn thấy một bà tử khoảng chừng năm sáu chục tuổi, tóc trắng xóa, trên mặt đầy nếp nhăn, phảng phất như đã từng trải qua tang thương, chưa bao giờ hiểu được điều ấm áp nơi nhân gian, làm cho người ta không khỏi có chút đồng tình, nhưng nếu trong một thời gian lâu dài, rất dễ bị xem nhẹ.

Thanh âm của bà đặc biệt khàn khàn chói tai, thật giống như đã nhiều năm chưa mở miệng bà, "Phải không?"

Vân Vụ gật đầu, sắc mặt không giống vẻ bất hảo ngày thường, trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho người ta không dám đến gần, "Ngươi là ách bà, đúng không?"

"Đúng, khụ khụ khụ! Ở trong cung này chỉ có ngươi biết mà thôi" Ách bà bước chân tập tễnh đến gần Vân Vụ, "Ngươi rốt cuộc đã tiến cung, nhiều ngày như vậy rồi sao còn chưa liên lạc đến lão"

Vân Vụ lập tức giải thích, "Vốn định xem mình sẽ được phân đến cung nào trước, rồi sẽ bắt liên lạc cùng ngươi"

Ách bà gật đầu, "Trước đó vài ngày, sự tình Thu gia cũng được truyền đi sôi sục trong cung, lão cũng đã nghe nói không ít"

Ánh mắt Vân Vụ sáng ngời, vội vàng hỏi, "Là ai?"

Ách bà khoát khoát tay, "Khụ khụ, đều là đồn đãi mà thôi. Nhưng mà ta biết được một chuyện thật"

Vân Vụ chuyên chú nhìn ách bà chăm chăm, nghiêm túc nghe lời kể tiếp.

"Hai tháng sau khi thảm án diệt môn của Thu gia xảy ra, ở kinh thành cũng trong hoàng cung đều sôi sục, tất cả đều vì quá mức không thể tưởng tượng nổi. Thu gia nguyên là một nhà trung liệt, vì khai quốc hoàng đế đoạt lấy giang sơn, địa vị trăm năm vững vàng, hết lòng vì xã tắc, nhưng mười hai năm trước, Thu tướng quân rời kinh, mang theo con trai lớn thủ vệ biên cương, mà toàn bộ người nhà cũng quy hồi cố hương Tần Hoài..."

Bà ho khan một tiếng, tiện đà nói, "Cuộc sống vốn là trôi qua an an ổn ổn, lại chưa từng nghĩ năm nay con trai lớn của Thu gia Thu Phuong Ngao bị tra ra có quan hệ với man di, tư thông với địch bán nước, liên lụy cả Thu gia, Hoàng thượng hạ lệnh muốn tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội. Kết quả là một đêm trước đó, ba mươi sáu nhân mạng từ trên xuống dưới của Thu phủ đều bị kẻ tặc giết chết. Mà năm người nhà Thu gia sau khi chết lại bị chém đầu giữa chợ răn chúng, một đời trung liệt lại trong một đêm rơi vào kết quả như vậy"

"Nghe nói trước khi Thu gia bị diệt, đã từng có năm tên đại thần liên danh thượng tấu lên Hoàng thượng, long nhan giận tím tái mặt, hạ lệnh chém đầu" Ách bà dứt lời, Vân Vụ lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã.

Âm thanh tựa như con ác mộng một lần nữa trở về, "Đại ca! Không phải là còn thiếu một người sao, việc này làm sao chúng ta có thể giao phó với người đã dấn dõ trong nội cung kia đây?"

"Những người kia..." Vân Vụ lăm bằm lâu bà, "là những ai?"

"Các tấu chương mà Hoàng thượng đã xem xong sẽ được sửa sang lại rồi đưa vào Càn Chính điện. Ngươi có thể đến chỗ đó tìm xem" Ách bà vừa dứt lời lại ho khan, "Già rồi, thân thể không khỏe, lão đi nghỉ trước đây"

Bà tập tễnh đi vài bước rồi quay người lại bổ sung, "Lão làm việc ở Thượng thư cục, trong ngày thường thì sẽ giống như người câm, nếu ngươi muốn tìm lão, cứ đến nơi đó"

Thế nhân đều biết năm người Thu gia chết oan chết uổng, nhưng lại không biết chỉ có một người sống sót, nàng chính là nữ nhân Thu gia... Thu Nguyệt Khê

"Sẽ không đâu, cha sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!"

... ..

Lời của phụ thân một mực quanh quẩn trong đầu nàng không rời, đúng vậy, phụ thân nàng đã từng đáp ứng sẽ không để nàng chết, nhưng nàng lại tận mắt chứng kiến người nhà mình chết không toàn thây, hiện thời lại cũng không có năng lực vì người nhà báo thù, nàng không khỏi cảm thấy tự trách...

Vân Vụ đứng sững sờ tại chỗ, chậm rãi ngửa mặt lên thờ dài một hơi, nước mắt yên lặng rơi xuống, nội tâm như có cái gì chặn khí khiến nàng có cảm giác không thở nổi, liên hút từng ngụm từng ngụm khí, nước mắt không ngừng liên tục rơi xuống, đầu óc muốn nổ tung, chốc lát sau ngã xuống trên mặt đất...

Trong ấn tượng, Vân Vụ không cảm giác mình té trên mặt đất mà là bị một mùi hương Thanh Liên bao trùm, chỉ nghe âm thanh ôn nhuận chỉ có thể đến từ nam tử kia, "Đừng sợ, có ta ở đây!"

Chẳng biết tại sao, nàng cảm giác được hắn sẽ không có ý xấu đối với mình, ngược lại tâm còn như được vỗ về, mệt mỏi mà thiếp đi.

*****

Nguyệt Khê theo Thu Đang đi vào phòng khách, đột nhiên chứng kiến một Thu Nguyệt Khê khác đang đứng, nàng sững sờ, ấp a ấp úng nói, "Đây là...." Một Thu Nguyệt Khê khác với bộ dạng trấn định tự nhiên nói, "Tiểu thư, muội là tiểu Hồng a!"

Nàng hàm hồ hỏi, "Vì sao phải ăn mặc thành bộ dạng của ta?"

Thu lão tướng quân nói, "Nguyệt Khê, ngươi hãy nghe cho kỹ, nếu như ngươi còn sống mà rời khỏi đây, phải liền lên kinh thành tìm chúa thượng, từ nay về sau phải mai danh ẩn tích, nhất định phải vì Thu gia chúng ta mà báo thù!"

"Gia gia, lời nói này của người có ý gì?"

Tiểu Hồng khóc nói, "Tiểu thư, muội nguyện vì người mà chết, người nhất định phải tìm được công tử, nhất định phải báo thù a!"

"Nguyệt Khê, cha đáp ứng ngươi, sẽ để ngươi còn sống" Thu Đang dè dặt vai Nguyệt Khê.

Nàng rơi lệ lã chã lắc đầu nói, "Không...không... Con không nói là làm cho một mình con còn sống, con... chúng ta.. Toàn bộ chúng ta phải còn sống, cha, nương, gia gia, các người không cần phải bỏ con lại, được không?"

"Nguyệt Khê, ngươi phải nghe lời của gia gia, nhất định phải báo thù!" Thu phu nhân mặt như màu đất nói.

"Không! Phải chết thì cùng nhau chết!" Nàng giận dữ đẩy tay Thu Đang ra chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng không nghĩ tới lại bị Thu Đang điểm huyệt, toàn thân không thể nhúc nhích.

Thu Đang đi đến trước mặt nàng, lạnh lùng nói, "Kể từ hôm nay ngươi cũng không còn là người của Thu gia, trừ phi ngươi vì Thu gia mà báo thù!" Dứt lời ôm lấy nàng đi đến trước mặt bàn trong phòng khách, bế tiếp án nút, cái bàn giữa về phía sau, xuất hiện một cái cửa ngầm.

Hắn đặt nàng vào bên trong rồi lại khép cửa lại, giờ phút này trước mặt nàng là một mảnh đen nhánh, cái gì cũng không thấy, nhưng lại có thể nghe được âm thanh bên ngoài hết sức tường tận, chỉ là bây giờ nàng không thể động đậy, ngay cả giày giũa cũng không có khí lực.

Hắc y nhân đá văng cửa chính phòng khách, chứng kiến mọi người Thu gia đều ngồi trên ghế dựa, sắc mặt thong dong tựa hồ như đang chờ bọn họ đến.

Thủ lĩnh hắc y nhân cười lạnh một tiếng, "Tựa hồ như Thu đại nhân đã chờ chúng ta từ lâu rồi!"

Thu Đang hừ lạnh nói, "Hừ... Người Thu gia vĩnh viễn cũng không chết trên tay bọn ngươi!"

Thu lão tướng quân ngồi ở chủ vị, nhắm chặt mắt, một bộ dạng thấy chết không sờn nói, "Thu gia ta trăm năm trung quân ái quốc, luôn giữ bổn phận, cho tới bây giờ đều là chiến tử sa trường, tuyệt đối không có một người vì bị ám sát mà chết. Tổ tiên trên trời có linh, hôm nay Thu Diệu Tổ ta mặc dù không thể hy sinh trên chiến trường, nhưng tuyệt đối không thể bị người ta giết chết!" Dứt lời xuất ra một thanh kiếm trên bàn, xuyên thấu ngực của mình.

Thu Đang đi tới, rút kiếm ra, quỳ trên mặt đất dập đầu ba cái, "Phụ thân đại nhân, hải nhi bất hiếu! Không thể để người an hưởng tuổi già, chỉ mong trên đường xuống hoàng tuyền người đợi hải nhi một chút, hải nhi sẽ lập tức đi bồi tội cùng người!"

Trong bóng tối nàng cực kỳ bi thương, thất thanh khóc rống, tưởng tượng thấy vẻ mặt gia gia của mình lúc nói những lời cuối cùng và lúc chết đi, tựa hồ như so với tận mắt chứng kiến càng thống khổ hơn.

Trong phòng khách, "Thu Nguyệt Khê" đi tới nói với Thu Đang, "Cha, nếu chết chúng ta cùng chết!" Dứt lời tiếp kiếm cắt trên cổ mình, máu tươi tràn ra, nàng té âm trên mặt đất, mỉm cười chậm rãi nhắm mắt lại...

Thu Đang thở dài, chậm rãi đi đến trước mặt Thu phu nhân, ôm bà từ phía sau lưng hỏi, "Phu nhân có từng hối hận vì đã gả cho vi phu chưa?"

Thu phu nhân nỗ lực lắc đầu, nhẹ giọng nói, "Chưa bao giờ nghĩ tới nói chi là hối hận!!! Phu quân... kiếp sau, chúng ta lại tiếp tục làm người Thu gia, làm đôi phu thê tốt, lại sinh ra một đôi nữ nhi tốt... được không?"

Thu Đang rơi lệ, gật gù đầu, cười nói, "Được... Phu nhân nắm tay vi phu, vi phu...dẫn nàng đi!" (nhảm 111: rơi lệ... đến chết vẫn còn quá hạnh phúc a T.T)

Nàng bắt lấy tay còn lại của Thu Đang, vui mừng gật đầu.

Thu Đang cảm kiếm xuyên qua bụng nàng, đồng thời đâm thủng thân thể của chính mình, hai người cùng phun máu tươi vô lực ngã xuống trên mặt đất, cho đến lúc chết, hai người vẫn còn nắm chặt tay, ôm lấy nhau...

Thủ lĩnh hắc y nhân lạnh lùng nói, "Chúng ta đi!"

"Đại ca! Không phải là còn thiếu một người sao, việc này làm sao chúng ta có thể giao phó với người đã dấn dõ trong nội cung kia đây?" Một hắc y nhân khác nói.

"Bọn họ là người Thu gia, phải chết cũng sẽ cùng nhau chết!" Thủ lĩnh hắc y nhân lạnh lùng nói, "Đi!"

Nàng ở trong phòng tối nghe rõ ràng rành mạch, người trong nội cung? Cùng với người trong hoàng cung có quan hệ sao?

Còn chúa thượng mà phụ thân vừa nói... là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: HOÀ ĐỒNG

Sau khi Vân Vụ tỉnh lại phát hiện mình nằm trên giường, nhìn khắp bốn phía, xác nhận đây là một cung điện. Trong đầu còn nhớ loáng thoáng cái âm thanh dễ nghe kia, lại không nghĩ ra là ai nói? Chẳng lẽ là chủ nhân của cung điện này?

"Tỉnh?"

Vân Vụ đứng dậy, nhìn thấy Nạp Lan Lạc đang lạnh lùng nhìn mình.

Nàng có chút nghi hoặc, sao lại là hắn? Âm thanh ôn nhuận dễ nghe kia lại là hắn nói, trong lòng có chút ít rung động, thẹn thùng đỏ mặt nói lời cảm tạ, "Đêm qua cảm ơn người"

Nạp Lan Lạc cũng không xoay người, lạnh giọng nói, "Người có bản lĩnh đối nghịch cùng gia, sau khi người khác khi dễ người, lại không có bản lĩnh trả lại?"

Vân Vụ bị ghen, không hiểu đến cùng hắn đã làm gì đây.

"Lần sau, nếu như người còn bị người ta khi dễ, gia mới không hảo tâm ra tay giúp người"

Nàng ha ha cười một tiếng, chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên cảm thấy Nạp Lan Lạc cũng không vô tình lãnh khốc như lời đồn đãi.

"Người còn mặt mũi mà cười?" Nạp Lan Lạc xoay người mắng, ai ngờ nàng không tìm không phổi cười như cũ, khóe miệng hắn giật nhẹ, ôn hòa nói, "Thật là... ăn no đi, ăn no mới có thể có khí lực tiếp tục bị người ta khi dễ!"

Sau khi Nạp Lan Lạc ra khỏi phòng, Vân Vụ lập tức sững sờ, Thích thượng nghi kia đúng là yêu cầu mình lấp đầy hồ cá ở hậu hoa viên, nhưng mà...

"Aiz... nói đúng lắm, ăn no rồi nói sau!" Vân Vụ bình tĩnh thông dong ngồi xuống bắt đầu ăn, đói bụng cả ngày cũng nên bồi bổ, mặc dù trở về chịu phạt cũng không nên vội. Ừm, mình không hổ là người thông minh, thật sự là càng ngày càng bồi phục mình, không thể không bị chính mình mê hoặc a.

Trong hậu hoa viên, Vân Vụ ngoác rộng miệng nhìn hồ cá tràn đầy trong hậu hoa viên, vội vàng xoa xoa hai mắt mình, lúc mở mắt ra lại nhìn thấy nước sáng lóng lánh, đây là ai giúp mình a?

Nạp Lan Lạc? Nàng mãnh liệt lắc đầu, tự nhủ "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Bởi vì lúc hắn ra cửa còn nói lời lạnh nhạt với mình, nhất định không phải là hắn. Ừm, nàng gật đầu cực kỳ khẳng định.

"Hừ! Coi như người đã vượt qua kiểm tra!" Thích thượng nghi mang theo người đi tuần thị, vừa vặn cùng nàng nhìn nhau.

Vân Vụ dương dương đắc ý, "Tất nhiên, bản lĩnh ta còn nhiều mà, Thượng nghi đại nhân cứ việc phóng ngựa tới đây"

"Không biết tự lượng sức mình!" Thích thượng nghi hừ lạnh.

"Nội thị cực muốn danh sách tân cung nữ, không phải người có nhiều bản lĩnh hay sao? Vậy người đưa qua đi" Thích thượng nghi liếc nhìn một mắt hồ cá vụn nát, sớm đã bị hư hao, mảnh vụn chồng chất trên mặt đất, nàng lạnh lùng bật cười, nhìn chằm chằm hồi lâu rồi nói, "Thông minh vật quá nhiều, trong cung này kiêng kỵ nhất chính là người tự cho mình thông minh!"

Vân Vụ chưa kịp mở miệng, chỉ tro mắt nhìn nàng, hận không thể vẽ một đoá hoa

trên mặt than của nàng.

Ôm danh sách chậm rãi bước đi tới, trong nội tâm thầm mắng lão bà kia, chính mình mới vào cung, cũng chưa kết thù kết oán với ai, vì sao nàng nhất định phải đối đầu cùng mình như vậy?

Đột nhiên nhảy ra một bóng người, nàng còn chưa kịp nghĩ tới vì sao lại như vậy, thì phịch một cái đụng trên cây, họa vô đơn chí, giờ khắc này từ trên cây vừa vụn rơi xuống một người, lại vừa vụn ngã trúng trên người nàng.

"Ai ui ai ui! Người rõ ràng là quý rầy tiểu gia thanh tu, tiểu gia thấy người chán sống rồi"

Vân Vụ mở to hai mắt, nam tử tuần tú đập vào mắt. Di...đây không phải là bạch y nữ nam tử hôm kia sao? Đợi chút... mặc dù hán cũng dễ nhìn, nhưng cũng không phong hoa tuyết đại bằng người nọ, mà quan trọng nhất... hán là thái giám.

Vân Vụ mạnh mẽ đẩy hán ra, tức miệng chửi ầm lên "Thái giám chết bầm, thái giám thối, lại dám chiếm tiện nghi của lão tử, lão tử thấy ngươi mới chán sống rồi!"

Khỏe miệng tiểu thái giám rụt rụt, ghét bỏ nói "Đại nương, tiểu gia ta đang tốt đẹp ngủ trên tầng cây, nếu không phải ngươi đụng đến cây, tiểu gia ta làm sao có thể rớt xuống? Hơn nữa, ngươi xem tiểu gia anh tuần tiêu sái, giống như loại người sẽ chiếm tiện nghi của người khác như vậy sao?"

"Sít sít sít, thật là... Cũng không phải là nam nhân, còn lớn gia nhỏ gia. Quả nhiên những cung nữ kia nói thái giám rất biến thái thật đúng không sai!" Vân Vụ không chút nào nề mặt vạch trần hán.

Không nghĩ, hán cười ha ha, đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên người, cũng kéo Vân Vụ, Vân Vụ đang buồn bực, hán thích nghe mắng như vậy sao?

"Tiểu gia thích ngươi, nói chuyện thật sảng khoái...thật sảng khoái a! Muốn cùng ngươi kết làm bằng hữu, được không?"

Vân Vụ tươi cười sáng lạng, thật đúng là kỳ quái, sau khi bị mắng còn muốn làm bằng hữu?

Hán khề cười nói, "Ta là Tiểu Lục Tử, về sau nếu có người khi dễ ngươi, nhớ rõ nói cho tiểu gia biết, tiểu gia sẽ thay ngươi dạy bọn họ"

Đợi chút, lời này hình như có chút quen thuộc.

A, đúng rồi, trước đó vài ngày mình còn trơ tráo nói với Thư Nghiên, nhưng hôm qua lại bị người khác khi dễ. Vân Vụ gượng cười, dù sao thì kết giao thêm một người bạn cũng không chết.

"Ta gọi là Vân Vụ, là cung nữ mới tiến cung, quả thật, định là sẽ không nhờ ngươi giúp cái gì, nhưng là ngươi nói nha, nếu ta bị khi dễ, ngươi sẽ thay ta dạy dỗ bọn họ."

"Aiz, tiểu gia ta cũng chỉ nói một chút mà thôi" Tiểu Lục Tử cọt nhả nói, gặp lúc Vân Vụ đang khom lưng nhặt danh sách trên mặt đất hỏi, "Ngươi muốn đi nội thị cục?"

Vân Vụ gật gật đầu, "Ngươi biết đường không?"

Tiểu Lục Tử dương dương đắc ý thật lâu sau mới đáp, "Không biết!"

Vân Vụ bắt đầu sảm hỏi thật sâu sắc đối với hành vi của mình, thật không nên đụng vào cây, lại càng không nên quen biết tên Tiểu Lục Tử này.

Hán lôi kéo nàng chạy một đường trong hoàng cung như điên, lại cũng không đến được nội thị cục, Vân Vụ đột nhiên hiểu ra một đạo lý, hán cũng giống như mình, đều là dân mù đường.

Rốt cuộc hỏi thăm đã lâu, đánh bậy đánh bạ đánh đúng vào nội thị cục

Vân Vụ lau mồ hôi, hữu khí vô lực nói, "Cửa chính nội thị cục thực không dễ đi a"

Sau khi Tiểu Lục Tử mở miệng lại đem hy vọng mới bắt đầu thành lập của Vân Vụ đánh nát toàn bộ, "Nơi này chính là nơi đầu tiên chúng ta đến, về sau ngươi nhất định phải lôi kéo ta đi địa phương khác xem một chút, kết quả, chúng ta sẽ đi cái cung lần nữa"

Đi vào bên trong nội thị cục ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy, về mặt Vân Vụ đau khổ nói, "Sẽ không đi nhầm đó chứ?"

Tiểu Lục Tử lắc đầu, "Tin tưởng tiểu gia"

Vân Vụ giật giật miệng, nàng tình nguyện tin tưởng quý.

Quả nhiên là, hai người ngu ngơ nhìn tất cả mọi người nội thị cục tụ tập đánh bạc, chỉ nghe một nhóm người la đại, một nhóm người la tiểu, nam nữ đều có, ách... thái giám không thể tính là nam tử được.

Chỉ là mọi người chỉ lo vụ đánh cược trước mắt, không thèm nhìn đến hai người.

Tiểu Lục Tử cũng không nhìn đến nàng một cái, làm cho nàng nhận thức việc bị mọi người bỏ qua là chuyện đau đầu đến cỡ nào.

Quả nhiên, trong nháy mắt đối mặt với cảm giác sự hiện hữu của mình cũng bị bỏ qua, Vân Vụ cũng có chút để ý, tức miệng chửi ầm lên, "Bà nội nó, đánh bạc mà cũng không rù lão tử"

Tiểu Lục Tử lập tức ngây ngốc, còn chưa dự định cho nàng, nàng lại đưa tay vào trong tay áo hán lấy hà bao ra, thuận tiện ngửi khí vỗ bả vai hán, "Thật ngửi khí, chốc lát nữa lão tử sẽ chia cho ngươi nửa tiền thắng bạc!" Đi hai bước lại trở về nói, "Chia cho ngươi một phần tư!" Lại cảm thấy không ổn, bắt đầu dĩ vãng, "Ta tận lực đem tiền của ngươi trả lại cho ngươi"

Cứ như vậy, Tiểu Lục Tử kinh ngạc nhìn nàng cướp sạch túi tiền bên hông mình, còn sai bước đi vào trong đám người kia... Nếu dùng ba chữ để hình dung thì chính là "Không xấu hổ", còn nếu dùng bốn chữ để hình dung chính là "Chẳng biết xấu hổ"!

"Đại, đại, đại...."

"Tiểu, tiểu, tiểu..."

Vân Vụ lẫn trong đám người đó như cá gặp nòng, thắng tiền thì không nói, còn nói ra bản thân đã từng cùng người khác đánh cuộc, đó chính là đoán là bài, nói xong liền lấy từ bên hông ra một bộ điệp tử bài, giáo hội chúng dân sau khi thưởng ngoạn, liền dâng tặng Vân Vụ danh hiệu "Đại tiền nhi"

Đương nhiên, Vân Vụ đối với xưng hô này có chút hờn thù.

Mà Tiểu Lục Tử đứng một buổi sáng, nhìn chăm chăm đám người đang chơi kia cực kỳ cao hứng...

"Ai nha, không nghĩ tới Vân Vụ cô cô tuổi còn trẻ mà lại làm cho người khác bội phục a, chúng ta chơi lâu như vậy, cũng chưa có ngày sung sướng như hôm nay vậy, ha ha..." Người nói chuyện chính là Trương nội giám của nội thị cục, tuổi đã lớn nhưng lại cao hứng bùng bùng hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Tuy nói rằng Vân Vụ còn chưa từng thấy qua lão công công trong cung này, hơn nữa nghe bọn họ nói người nào cũng biến thái, hoặc là phấn son bột nước trét đầy mặt, hoặc là son móng kỳ quái, tối thiểu nhất thì nàng cảm thấy Trương nội giám này cũng có thể tính là người bình thường.

"Đúng vậy đúng vậy, về sau nếu vô sự liền đến nội thị cục chúng ta chơi nhiều một chút" Một tiểu thái giám khác phụ họa nói.

Vân Vụ khoát tay không chút nói khiêm nhường nói, "Aiz, nói quá nói quá"

Trong tay cầm lấy hầu bao phình to, nội tâm nàng mừng thầm, chỗ này đương nhiên nhiều đến mấy lần. Đột nhiên nhớ tới chính sự mới vội vàng nói, "Trương công công, ta là người Thượng nghị cục phải tới đưa danh sách cung nữ mới"

"A! Thì ra là vậy!"

Trương nội giám rất có thâm ý nhìn nàng một cái, dứt lời lại bổ sung, "Vân Vụ ngươi cũng nên cẩn thận, Thích thượng nghị của Thượng nghị cục cũng không phải là người tốt lành gì, ngươi mới vừa vào cung còn không biết những thứ này, những cung nữ nàng không vừa mắt sẽ để cho nàng ta đi đến nội thị cục để bị người khác khi dễ, lại không biết ngươi cùng chúng ta hòa đồng như vậy, ha ha!"

Vân Vụ chấn động, chính mình chưa từng đắc tội qua với nàng, nàng lại nhất định trừng phạt mình như vậy, nguyên nhân đơn giản chính là nàng không vừa mắt mình? Đêm nghỉ hoặc thu giữ trong lòng, lát sao hỏi, "Vậy ta phải làm thế nào cho phải?"

Trương nội giám trầm tư hồi lâu, hiển nhiên, đây là không hiểu ý.

Một tiểu thái giám bên cạnh nói, "Vân Vụ cô cô đừng nóng vội, mấy ngày trước ta bên Phụng Hạp cung của hoàng hậu nương nương trực đêm, bên ngoài Phụng Hạp cung có một Tử Trúc Lâm, lúc ta đang ở phía sau hòn non bộ của Tử Trúc Lâm lại phát hiện ra một đại bí mật. Một đôi nam nữ thân thể trần truồng đang ở phía sau hòn non bộ làm chuyện "đại sự"... Các người đoán xem, là người phương nào?"

Mọi người liền vội vã hỏi chuyện gì, bảy miệng tám lời thảo luận.

Khóe miệng Vân Vụ rụt rụt, cung nhân nhàn rỗi nhàm chán quả nhiên hay đàm luận chuyện nương nương kia hoặc là chuyện cũ phong lưu của hoàng tử nọ, còn có chính là chuyện ma quái ở trong cung. Thế nhưng chủ đề gã thái giám này đưa ra lại làm cho nàng bị chấn động.

"Là Thích thượng nghị!" Mọi người chấn động, bảy miệng tám lời lại bắt đầu thảo luận chuyện đồn đãi của Thích thượng nghị, nhưng về những thứ đồn đãi này Vân Vụ đều xem nhẹ, chỉ là bắt lấy ống tay áo của tiểu thái giám hỏi, "Tiểu thái giám, thật sao?"

"Thiên chân vạn xác, ta tận mắt nhìn thấy, nhất định là mặt Thích thượng nghị, không sai được!"

Tiểu Lục Tử đi tới, lập tức cắt đứt dính líu ống tay áo của hai người, dắt tay Vân Vụ liền đi ra ngoài, Vân Vụ giật mình hỏi, "Làm cái gì vậy? Không thấy ta đang làm chính sự sao?"

Tiểu Lục Tử khẽ mỉm cười, "Chuyện này còn không dễ làm sao? Lời đồn trong cung nửa thật nửa giả, ngươi nếu muốn bắt lấy cái đuôi của nàng, tối một chút đi xem liền biết là thật hay giả"

Vân Vụ suy nghĩ một chút, xác thực là điều quan trọng, nhưng xưa nay mình sợ tối, làm sao dám đi bắt đoạn gian tình kia a.

Nàng treo lên khuôn mặt tươi tắn, nịnh nọt dùng cái tay còn lại bắt lấy tay Tiểu Lục Tử nói, "Tiểu Lục Tử, ta và ngươi mặc dù sơ quen, nhưng ta đã sớm coi ngươi là chị em tốt của ta, cho nên..."

"Chờ chút, tốt... chị em tốt?" Khóe miệng Tiểu Lục Tử mạnh mẽ run lên, vì sao lại cùng nàng trở thành chị em tốt rồi?

Vân Vụ ha ha gượng cười, "Chính là anh em tốt, tóm lại, ngươi nghĩ sao thì như vậy đi. Bất kể là anh em tốt hay chị em tốt, cho dù là huynh đệ ruột, ta cũng có thể cho qua, chỉ cần ngươi có thể cùng đi với ta"

Tiểu Lục Tử đột nhiên ho khan, giắt ống tay áo đang nằm trong tay nàng ra, rất có thâm ý vurun tay lên trước mặt nàng nháy mắt.

Vân Vụ cho dù có ngu hơn nữa cũng biết đây là ý gì, mặt mày ừ rừ lấy một thỏi bạc trong hà bao ra bỏ vào trong tay hắn.

Tiểu Lục Tử nhíu mày, nàng lập tức thả thêm một khối... tiểu bạc vụn.

Tiểu Lục Tử bĩu môi, miễn cưỡng thu tay lên tiếng, "Được rồi! Vậy buổi tối gặp lại, chờ tiểu gia ta ở Từ Trúc Lâm" Vừa dứt lời liền vung ống tay áo bay đi.

Vân Vụ cười ha hả gật đầu, đột nhiên vẻ mặt sùng sốt, còn không biết hắn là người cung nào, lại càng không biết hắn nói buổi tối là khi nào, vạn nhất giờ Tỷ hắn mới xuất hiện, chẳng phải chính mình đã sớm sợ đến choáng váng rồi hay sao?

Trong lòng nàng yên lặng nguyên rùa Tiểu Lục Tử, vì sao nàng lại cảm giác hắn cùng Nạp Lan Lạc giống nhau như đúc, giống như chính là lão Thiên phái xuống để hành hạ mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: THẤY SẮC QUÊN BẠN

Chờ lúc Vân Vụ trở lại Thượng Nghi cục thì đã qua bữa cơm, nhưng ngay cả một cặn bánh bao nàng cũng không thấy, a Dung dương dương đắc ý đi đến trước mặt nàng khề hừ, "Bên Nội thị cục cũng không tề đúng không?" Liếc mắt nhìn nhỏ giọng hỏi, "Đừng lo, thủ cung sa vẫn còn ở đây mà"

Vân Vụ nghi hoặc nhìn nàng một cái, nói thật chứ nàng nghe cũng không hiểu nàng ta muốn nói gì.

Nhưng về sau nàng mới biết được cuộc sống đề tiện nhất của cung nữ trong cung chính là gả cho thái giám, thái giám không thể "thực hiện" được, nên suốt cả ngày chỉ có hành hạ cung nữ. Cung nữ nếu mới vào cung mà để cho Thượng nghị chướng mắt, sẽ bị buộc đưa danh sách đến Nội thị cục, đến đó sẽ bị thái giám đùa bỡn, cũng có một số cung nữ không chịu nổi mà nhảy xuống giếng tự sát.

Đêm hôm đó, Vân Vụ lại một lần nữa đi nhầm cung điện, cũng không gặp được Tiểu lục tử, nhưng lại gặp phải mỹ nam tử phong hoa tuyệt đại mà nàng cho rằng mình đã từng gặp qua trong mộng.

Chỉ thấy tay áo hắn bông bông, chấp tay đưa lưng về phía nàng, bạch y ẩn hiện dưới ánh trăng, tao nhã điểm tuyết, tóc đen dài đến hông nhẹ nhàng tung bay trong gió, đẹp... quá đẹp!

Vân Vụ nhìn không được "Oa" lên một tiếng, hắn làm như sau khi nghe được thì lười nhác xoay người lại nhìn nàng, ôn nhuận như ngọc, tác phong nhanh nhẹn, ánh mắt giấu một tia mê ly, ôn tồn tao nhã bước chân đi đến trước mặt nàng, ôn nhuận cười một tiếng, "Là người!"

Vân Vụ từ trong ngu ngơ phục hồi lại tinh thần, "Người, người, chúng ta đã từng gặp nhau rồi hả?"

Chỉ nghe tiếng hắn cười như tiếng suối róc rách, "Cô nương dưới cây đại thụ hôm đó không phải là người sao?"

"Là ta là ta!" Vân Vụ gật đầu mãnh liệt, thì ra hôm đó không phải là mộng, nàng đã thật sự gặp hắn. Có thể thấy được cho dù Tiểu lục tử kia rất khá nhưng không thể cùng cấp bậc với mỹ nam tử trước mặt này.

Đi, nhìn kỹ lại, mỗ Tiểu lục tử kia hình như cũng có đôi nét giống hắn, đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của nàng mà thôi.

Vân Vụ đứng sau lưng hắn đã lâu, lúc này mới phát hiện được hắn đang chờ người đánh cờ, chỉ là người kia vẫn chưa đến, cho nên hắn mới một thân một mình đứng nơi này ngắm trăng. Khóe miệng hắn cười yếu ớt, không giống như Nạp Lan Lạc bình thường cười không khép được miệng, Vân Vụ càng nhìn càng thấy thích mắt, trong nội cung này vì sao lại có một nam tử như tiên nhân thế này chứ!!!

Vân Vụ gục xuống bàn, nhìn hắn làm cho nàng cảm thấy yên tâm, nội tâm có chút rung động nho nhỏ, thật giống như người này chính là viên định tâm đan của nàng, lòng nàng đề cho hắn tùy ý trấn an.

"Mỹ nam, người tên là gì a?"

Hắn đột nhiên nhìn nàng chằm chằm nhưng chưa mở miệng, Vân Vụ bị nhìn chằm chằm nên da đầu có chút tê dại, bị một mỹ nam tử trực tiếp quyến rũ như vậy thì có tốt hay không, vì sao nội tâm nàng lại cảm thấy... cảm thấy bất an thế nhỉ?

Nàng suy nghĩ cả nửa ngày, rốt cuộc cũng ngộ đạo, "Người là thái giám?"

Khóe miệng hắn rụt rụt, trong nội tâm hung hăng nằng nặc chửi vị đại gia Vân Vụ này, nhưng do đã tu dưỡng nhiều năm nên bắt buộc dĩ không thềm đề ý tới, chỉ yên lặng lão đạo cười một tiếng, "Vậy theo người thì như thế nào?"

Vân Vụ bĩu môi, không nói thêm lời nào. Đột nhiên nghĩ đến tựa như mình còn chuyện gì chưa làm, nhưng lại quên đó là chuyện gì. Lúc chuẩn bị rời đi thì thấy một vị cổ nhân đã đi lên tới cửa.

"Vân Vụ, sao ngươi lại ở chỗ này?" Bước chân Lý Minh mạnh mẽ đi tới phía nàng, khẽ mỉm cười.

Vân Vụ nghi ngờ hỏi, "Ngũ hoàng tử, sao ngươi cũng tới đây?"

Mỹ nam tử bĩu môi, hỏi lời này là sao, nơi này là địa bàn của nàng à.

"Đây là cung điện của Lục đệ ta, ta tới tìm hắc đánh cờ"

Vân Vụ bừng tỉnh đại ngộ, thì ra vị mỹ nam tử này chính là đương kim Lục hoàng tử Lý Ngọc.

Nói đến Lý Ngọc, trong cung lại có đồn đãi. Trong mệnh của hắc mang chữ sát, mới vừa sinh ra lại khắc chết mẫu phi, sau đó được Nạp Lan phu nhân nuôi nấng, cũng chính là mẫu thân của tên Nạp Lan Lạc độc mồm độc miệng kia, nuôi nấng 6 năm, nhưng lại làm hại Nạp Lan Lạc hủy nhan, Nạp Lan phu nhân hiểu rõ sự đời huyền ảo liền sống ẩn dật tại Ngọc Tuyền tự, sau đó cung nhân ở cung điện của hắc lại chết hết sức kỳ.

Chuyện này vẫn chưa tính là hết, nhà mẹ đẻ của mẫu phi hắc trong một đêm tự nhiên không còn một bóng người trong phủ, cho tới bây giờ vẫn không tìm được bất kỳ thi thể nào.

Sau đó hắc liền sống một mình tại Thanh U Điện, cũng không bước ra khỏi cửa cung nửa bước, đoạn tuyệt cùng người bên ngoài, nhưng phạm là cung nhân nào gặp được hắc cũng đều đồn đãi rằng hắc so với tiên còn đẹp hơn, nhưng nghe nói ai có quan hệ tốt cùng hắc đều có thể bị khắc chết, Vân Vụ nghĩ lại cũng không khỏi rùng mình, lập tức giữ một khoảng cách cùng với Lục hoàng tử trong truyền thuyết.

Vân Vụ túm ống tay Lý Minh nói nhỏ, "Ngũ hoàng tử điện hạ, ngươi có nghe qua lời đồn đãi của Lục hoàng tử trong nội cung chưa?"

Lý Minh cười nhạt một tiếng, "Yên tâm đi, quan hệ của ta với Lục hoàng đệ từ nhỏ rất ốt, cũng chưa từng thấy hắc khắc chết người nào. Đồn đãi vẫn chỉ là đồn đãi, không thể tin hết được"

Lý Ngọc ở một bên nghe xong lại bắt đầu dĩ giật nhẹ khóe miệng, nhưng lại nghe Vân Vụ tiếp tục nói, "Lời đồn xác thực là lời đồn, nhưng chẳng lẽ nửa điểm chân thật cũng không có đi. Ta xem Lục hoàng tử điện hạ xác thực đẹp như tiên trên trời, nhưng... vì cái mạng nhỏ này của ta, ta cảm thấy ta đi trước tốt hơn, ha ha..."

Lý Minh gật gật đầu, chần chờ hỏi, "Vân Vụ, ở Thượng Nghi cục sống tốt chứ?"

Vân Vụ dừng một chút, ánh mắt nhanh chóng lóe lên tia bắt đầu dĩ, nhưng chớp lát sau lại cố ý làm ra vẻ nhẹ nhàng, "Đa tạ Ngũ hoàng tử điện hạ quan tâm, ta không có chuyện gì, ta đi đây!"

Mới vừa đi không được vài bước, lại bị Lý Ngọc hỏi lâu không nói chuyện gọi lại.

"Đợi chút, trời tối, ta đưa ngươi về" Vừa dứt lời, hắc liền đứng dậy đi tới, Vân Vụ cùng Lý Minh có chút giật mình, nhưng nội tâm lại suy nghĩ không giống nhau.

Lý Minh nghĩ, Vân Vụ hoạt bát hiếu động, Lục hoàng tử đã quen thanh tịnh, thật vất vả mới gặp được cô nương như vậy, nên cảm thấy hứng thú, muốn làm quen một chút cũng tốt

Tuy nhiên thân thể Vân Vụ lại run rẩy không ngừng, đột nhiên bắt đầu nắc cục không ngừng. Trời ạ, có phải do mình vừa nói một câu 'ngươi có phải là thái giám không' hắc liền ghi hận mình, cho nên phương thức trả thù tốt nhất là khắc chết mình hay không đây?

"Đi thôi!" Lý Ngọc hướng nàng cười nhạt.

Vân Vụ lại càng nắc cục không ngừng, khẽ cắn răng, chỉ có thể theo đuôi hắc, chấp bàn tay lại, âm thầm tha thiết thành kính khẩn cầu ông rời, ngàn vạn lần không cần phải khắc chết ta à.

"Ngươi rất sợ ta?" Lý Ngọc cười yếu ớt.

Vân Vụ run rẩy lắc đầu, "Nắc... không sợ!"

"Ngô... ngươi, ngươi không biết là đằng sau có người đang lén đi theo chúng ta sao?" Lý Ngọc ung dung nói, Vân Vụ a một tiếng, vội vàng ôm lấy cánh tay hắc sợ hãi nói, "Ồ đâu, ở đâu?"

"Ha ha, hết nắc cục rồi" Lý Ngọc cười cười, tự nhủ, "Quả nhiên phương pháp này trị nắc cục rất có hiệu quả"

Khóe miệng Vân Vụ rụt rụt, quăng tay Lý Ngọc ra, tuy nói hắc là Lục hoàng tử, nhưng một chút đáng vẻ cũng không có, nhưng lại làm cho nàng sinh ra được ít hảo cảm, nàng bĩu môi, dò hỏi, "Uy, những thứ lời đồn kia đến cùng có phải sự thật không? Sát tinh, có thể khắc chết người thật không?"

"Ngươi nghĩ sao?"

"Sách sách sách, ta cho rằng... a a" Nàng suy nghĩ hồi lâu cũng không biết có phải thật sự hay không, hỏi ngược lại, "Ngươi nghĩ sao?"

Lý Ngọc buồn cười lắc đầu, "Bí mật cung đình rất nhiều, luôn sẽ có một số người tung tin đồn làm cho người ta phải suy đoán, nửa che nửa mở, nhưng cũng là nửa thật nửa giả. Ta rút ra khỏi tầm mắt mọi người, không phải là cố định số mạng có chữ sát này, mà là tránh nặng tìm nhẹ, hiểu chưa?"

Vân Vụ lắc đầu, Lý Ngọc lại nói, "Trong cung là một vại màu nhuộm vải, thời điểm ngươi mới vào cung, ngươi vẫn là khối vải màu trắng, thời gian lâu dài về sau, ngay cả ngươi có màu gì chính ngươi cũng không biết. Hơn nữa, lời đồn đãi đều nổi lên bốn phía, nếu nó tác động đến ngươi, như vậy lời kia cũng không phải lời đồn nữa mà đã trở thành chuyện thực, tránh nặng tìm nhẹ mới là lựa chọn tốt nhất, không phải sao?"

Nàng cười ha ha một tiếng, giờ ngón tay cái lên, lúc này nàng mới phát hiện thì ra Lục hoàng tử không chỉ là mỹ nam tử, mà còn là một mỹ nam tử không khéo a.

A Dung vụng trộm nhìn thấy Vân Vụ đang đi bộ cùng một nam tử, chặn đường giễu cợt, "Vân Vụ lớn mật, đêm hôm khuya khoắt, ngươi cùng một nam tử xa lạ tán gẫu ở nơi này, ta sẽ đi nói với thượng nghị, trị ngươi..."

Đội a Dung thấy rõ diện mạo của nam tử rồi cuộc cũng không nói ra lời.

Vân Vụ mãnh liệt trợn trắng mắt, xem đi xem đi, quả nhiên không chỉ có mình, mà lại có thêm một người nữa bị người này mê đảo, nhưng đối lập với a Dung một chút, đó là chính mình dường như là người bình thường nhất, nhìn đi, a Dung háo sắc cười một tiếng, trong nháy mắt té xỉu, phịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Vân Vụ bắt đầu dĩ thờ dài, chắc đau lắm đây, thiệt là, cũng không có người nào đến đỡ nàng một cái nữa.

Về phần sau khi a Dung tỉnh lại, liền trả đũa ngay lập tức, nàng ta tới gặp Thích thượng nghị kể lể ủy khuất một phen, bao gồm cái cục u lớn trên đầu là do Vân Vụ đánh.

Vân Vụ hết đường chối cãi, hận lúc ấy không đá hai chân nàng, nhưng Thích thượng nghị hôm nay rất ư là khoan dung, chỉ điều nàng đến lãnh cung chuyển một ít quần áo cho các phi tử kia một chuyến là xong việc.

Vân Vụ trầm nghĩ, chẳng lẽ mấy việc này cũng thuộc bốn sự của Thượng nghị cục? Nhưng nghĩ lại, như vậy thì chính nàng cũng nhàn rồi, cũng tiết kiệm thời gian học lễ nghi cùng với các nữ nhân kia, vì vậy liền đáp ứng nàng ta.

Hôm nay là do a Dung dẫn đường, Vân Vụ còn hoài nghi vì sao nàng ta lại hảo tâm như thế, nhưng sau khi bước qua đại môn lãnh cung nàng lại phát giác có cái gì không đúng, vừa nghiêng đầu nhìn lại thì thấy cửa đã đóng lại. Trong lòng thâm kêu không tốt, nhất định a Dung kia lại muốn dùng phương thức gì chính mình đây.

Vân Vụ phát giác được tia cổ quái, chỉ nghe thanh âm a Dung lớn đại từ bên ngoài cửa truyền vào, "Hoàng hậu nương nương giá lâm..."

A Dung vừa dứt lời, một đám nữ nhân điên cuồng, tóc tai bù xù, quần áo lại càng không chỉnh tề chạy về hướng Vân Vụ, Vân Vụ chưa kịp phản ứng, liền bị mười mấy nữ nhân kia vây quanh, vừa đánh lại vừa nhéo, hơn nữa còn nói giết ngươi, ta muốn giết ngươi các loại.

Vân Vụ bị nhéo đau, nhịn không được kêu to, đẩy một người trong số đó mạnh to, "Cút ngay! Cút..."

Xẹt... Xiêm y Vân Vụ bị xé rách, tuy chỉ lộ ra áo trong, nhưng quần áo toàn thân lại sắp bị những người này cởi bỏ, lộ ra da thịt trắng nõn

"Cút...cút..." Vân Vụ bị người nắm chặt, ngay cả khinh công cũng không thể thi triển được. Ủy khuất khóc lớn, "Kẻ điên, một đám người điên, biến, cút ngay cho ta..."

"Giết ngươi, giết ngươi!" Đám nữ nhân này vẫn hung ác như cũ đánh nàng.

"Giết ngươi, trả con lại cho ta, trả con lại cho ta..."

"Vì sao phải phá hủy mặt ta, vì sao phải cướp hết mọi thứ của ta, ta muốn ngươi chết..."

... ..

Lúc này Vân Vụ chỉ cảm thấy kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng nghe, bắt đầu từ khi nào mà nàng đã trở thành người dễ bị người khác khi dễ như vậy. Vì sao ông trời chẳng nghe thấy tiếng cầu cứu của nàng, chẳng lẽ hôm nay nàng thật sự sẽ bị các nữ nhân mình không biết tên này hại chết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: GẶP TẠI LÃNH CUNG

Vào thời khắc này, một bộ áo đen rơi xuống đất, vung tay lên, những kẻ điên đang dây dưa cùng Vân Vụ bị cường lực đột nhiên xuất hiện đẩy ngã hết trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Hắn thật nhanh cởi y phục của mình che kín da thịt lồ ra bên ngoài của nàng, Vân Vụ ôm hắn ủy khuất khóc lớn, "Nạp Lan Lạc, sao giờ ngươi mới đến a, ô ô... Ta bị người khi dễ chết a!"

Trong lòng Nạp Lan Lạc căng thẳng, ôm nàng lên, nhẹ giọng nói vào tai nàng, "Đừng sợ, có ta ở đây"

Vân Vụ khẽ hít mũi, nhớ lại mấy đêm trước nàng ngã xuống đất ngất đi cũng được một người ôm lấy, thanh âm kia thực ra là của hắn.

Trong lãnh cung này thật ra cũng có người bình thường, một tiểu cung nữ gấp rút hô, "Mau, vào gian phòng này"

Nạp Lan Lạc ôm Vân Vụ sải bước hướng vào bên trong điện, nhẹ nhàng khẽ đặt nàng trên giường, ánh mắt tràn đầy áy náy, nhìn từng mảng tím xanh trên mặt Vân Vụ, nhẹ nhàng xoa xoa hỏi, "Nói cho ta nghe, ngươi đau nhiều không?"

Từ lúc nàng biết Nạp Lan Lạc, đây là lần thứ ba nàng nghe hắn xưng "ta" với chính mình.

Chẳng biết tại sao, trong lòng lại nảy mầm một chân tình khác thường, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nhớ tới lúc Nạp Lan Lạc xuất hiện trước mặt nàng, toàn thân nàng với bộ dạng chật vật, còn ôm hắn hỏi vì sao tới bây giờ mới đến, không biết lúc đó hắn có cảm thấy buồn cười không? Thời điểm nàng chật vật nhất, lại được một bộ áo đen trùm lên, che đậy nội tâm yếu ớt không chịu nổi của nàng.

Nội tâm Nạp Lan Lạc co rút đau đớn, có lẽ nàng không đủ mạnh, tâm cơ cũng không thâm trầm bằng những nữ nhân kia, thậm chí còn nhiều lần bị người ta treu cột, nhưng nàng vẫn như cũ, lạc quan đối mặt với hết thảy. Nhưng vẫn không nhận được mà mắng to, "Ngu xuẩn! Chẳng lẽ không biết trong cung hiểm ác, còn trưng ra bộ dạng ngu ngốc để người ta khi dễ à?"

Vân Vụ chu miệng, mắt rung rung, mới vừa rồi còn liên tục ôn nhu, nhưng bây giờ lại đen mặt mắng mình, thần sắc nghiêm nghị, thật sự không hiểu nổi, mình bị thương, tại sao hắn còn kích động hơn mình nữa chứ?

"Thế từ điện hạ, ta và ngươi nữa điểm quan hệ cũng không có, không cần ngươi quan tâm!"

Nạp Lan Lạc trợn mắt nhìn, nữ nhân kia đã từng nói nàng với hắn nữa điểm quan hệ cũng không có, hiện tại muốn lập lại lần nữa sao? Con tức vừa rồi như bị nước lạnh tưới xuống, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Cung nữ kia bụng khay thuốc xuống thả trước giường, cung kính nói, "Thế từ điện hạ, để nô tỳ làm đi"

Nạp Lan Lạc lười nhìn nàng, "Không cần, bản thể từ tự mình bôi thuốc cho nàng được rồi"

Ai ngờ nàng ta đột nhiên quỳ xuống, thanh âm thê lương nói, "Điện hạ, ngài còn nhớ nô tỳ không? Hai tháng trước, điện hạ từ ngoài cung an toàn trở về, Hoàng thượng còn vì ngài mà mở buổi tiệc, hôm đó, ngài còn nhớ không?"

Âm thanh có chút run run, "Nô tỳ, nô tỳ chính là cung nữ hôm đó tưới rượu trên đầu Hoàng thượng, chính ngài đã dùng miếng từ kim bài cứu nô tỳ một mạng. Chẳng lẽ ngài quên rồi sao?"

Nạp Lan Lạc dừng một chút, thật giống như có chút ấn tượng...

Hôm đó hắn chỉ cùng "hoàng thúc tốt" của hắn đấu võ miệng, cũng ngoài dự kiến cứu một cung nữ, lại không biết là nữ nhân trước mặt này.

Sau khi nghe được, Vân Vụ sững sờ, đáy lòng thầm nói, Nạp Lan Lạc sẽ ra mặt vì người khác? Còn cứu mạng người khác? Người này đúng là Nạp Lan Lạc chứ?

"Á, đau, đau chết!" Vân Vụ đẩy cánh tay Nạp Lan Lạc đang bôi thuốc cho mình ra.

Nạp Lan Lạc hừ lạnh, "Đáng đời!"

Trịnh Sở Sở đem quần áo mới tới nhẹ giọng nói, "Bộ y phục này nô tỳ chưa bao giờ mặc qua, sau khi cô nương bôi thuốc xong thì mặc vào đi" Vân Vụ gật đầu cười, không nghĩ tới trong cung vẫn còn người tốt, vội vàng nói, "Cảm ơn ngươi, không cần cô nương này cô nương nọ, gọi ta Vân Vụ, ngươi xưng hô như thế nào?"

"Ta họ Trịnh, tên Sở Sở!"

Đột nhiên mắt Nạp Lan Lạc sáng ngời, liếc qua Trịnh Sở Sở miễn cưỡng nói, "Ngươi là người Trịnh gia?"

Trịnh Sở Sở lập tức ngẩn ngơ trăm mối cảm xúc, nước mắt tuôn trào, kỳ vọng hỏi, "Điện hạ, điện hạ biết Trịnh gia?"

Nạp Lan Lạc gật đầu, lát sau nói, "Bản thể từ chịu Trịnh gia một ân nghĩa, đúng lúc bản thể từ dưới tình huống không biết rõ mà cứu được ngươi cũng

coi như duyên phận, nếu người muốn rời khỏi cung cứ đến nói với bản thể tử, ta nhất định sẽ thành toàn cho người"

Trịnh Sở Sở lau nước mắt, vội vàng lắc đầu, "Không cần, ca ca nô tỳ hiện thời còn đang lưu vong bên ngoài, nếu nô tỳ đào tẩu, ca ca cũng sẽ bị dính líu, đa tạ thể tử quan tâm"

"Nếu như vậy, bản thể tử cũng không miễn cưỡng người, nếu như người gặp khó khăn gì ở trong cung thì tới tìm bản thể tử, ta đã nợ gia đình người, khi nào người muốn lấy thì cứ đến"

Trịnh Sở Sở hứng trí bưng bưng cung kính nói, "Tạ ơn điện hạ, nô tỳ nhớ kỹ"

Nạp Lan Lạc thấy vết thương trên mặt Vân Vụ đã được xử lý tốt, đang định xem vết thương trên người nàng, đột nhiên nhớ tới hôm đó hẳn "bối" quần áo của nàng, chọc cho nàng gào khóc một phen.

Hiện thời danh chính ngôn thuận có thể lấy cớ để nhìn một phen, nghĩ tới hai bên tai không khỏi có chút đỏ lên.

Vân Vụ nhìn hẳn hồi lâu, có chút buồn bực, hẳn đây là coi như đang thẹn thùng sao?

Hắn mất tự nhiên ho khan một tiếng, rồi nói với Trịnh Sở Sở, "Những vết thương khác, người bôi thuốc cho nàng đi!" Dứt lời đứng dậy đi ra ngoài.

Vân Vụ cười thầm, quả nhiên là thẹn thùng rồi

Tại thời điểm Trịnh Sở Sở bôi thuốc cho nàng có nói qua, tần phi nàng hầu hạ là Vương hái nữ, nhưng đáng tiếc tuổi còn trẻ lại bị biếm vào lãnh cung, do đắc tội với Tể tướng quý phi, ót Vân Vụ chột lạnh, xem ra sau này gặp vị Tể tướng quý phi này liền phải đi đường vòng rồi.

Mà Trịnh Sở Sở này trước kia là nữ nhi của Trịnh thái úy đương triều, cùng tuổi với nàng, mười hai năm trước Trịnh thái úy ngỗ nghịch với Hoàng thượng, bị hạ lệnh chém đầu, mà mọi người Trịnh gia đều bị dính líu đến, nữ nhân thì vào cung, nam nhân thì bị đày đi xa, về phần nơi nào thì nàng không biết, kiếp này xem như nàng cùng Hòa ca ca của nàng không có cơ hội được gặp lại nhau rồi.

Vân Vụ không khỏi đau buồn, nhớ tới ca ca của mình, từ khi nàng sáu tuổi cho đến nay chưa bao giờ thấy qua hẳn, hiện tại thì ngay cả bộ dáng của hẳn như thế nào nàng cũng không còn nhớ

Đến lúc hoàng hôn, Nạp Lan Lạc mới mang Vân Vụ rời khỏi lãnh cung, Vân Vụ ngẩng đầu hiếu kỳ hỏi, "Người làm thế nào đến cứu ta đúng lúc vậy?" Nạp Lan Lạc mang theo tâm tình rất tốt trả lời, "Gia vui lòng!"

Được rồi, nói chuyện cùng hẳn sẽ khiến mình đoán mệnh, chỉ có ngậm miệng là tốt nhất.

Qua một hồi lâu, Nạp Lan Lạc đột nhiên mở miệng giải thích, "Người... mười hai năm trước, Trịnh Thái Úy vì bảo trụ ngôi vị thái tử cho gia, không tiếc dùng sinh mạng của cả gia đình mang ra đánh bạc, kết quả Hoàng thượng giận dữ, hạ lệnh chém đầu hẳn tại ngo môn rần chúng, còn người của Trịnh gia lần lượt đều bị xử trí. Gia khó có thể gặp được người có lòng như vậy, cho nên gia mới nói chuyện với hậu nhân kia của Trình gia. Nhưng không phải gia thích nàng ta"

Vân Vụ ngốc lăng gật đầu, cần gì nói với mình chứ?

Ý tưởng trong đầu một phen lộn xộn, lại nghe đến âm thanh như muốn ăn đòn của Nạp Lan Lạc, "Người chỉ có thể bị gia khi dễ, ở đâu đến phiên người khác? Cho nên, người cũng không cần suy nghĩ lung tung, gia, cũng không phải thích người!"

Vân Vụ rụt rụt khóe miệng, tròn trắng mắt, "Thế tử điện hạ, người cũng không nên suy nghĩ nhiều. Ta đối với người, cũng tuyệt đối không phải là thích, từ nay về sau nếu ta lại bị người khi dễ ta liền theo họ người!"

Nạp Lan Lạc tiện đà cười cười, "Còn nói là không thích gia, vậy người theo họ gia để làm gì?"

Vân Vụ bị nghẹn cứng, ngay cả cơ hội phản bác cũng đều tìm không ra.

Nạp Lan Lạc cúi người xuống, thân thể Vân Vụ cứng đờ, mắt tự nhiên ngửa về phía sau trừng mắt nhìn hẳn, "Làm, làm gì? Ta, ta chỉ nói sai thôi mà"

Nạp Lan Lạc khẽ mỉm cười, nói hai chữ làm cho Vân Vụ hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, "Bướng bỉnh!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33: MẠNG NGƯỜI NHƯ CỎ RÁC

A Dung thấy Vân Vụ hoàn hảo trở về, cẩn thận nhìn chăm chú vết thương trên mặt nàng rồi cười to, ha ha cười cả nửa ngày đột nhiên bị một cái bạt tay

đánh rơi vào góc tường, ả mắng to, "Vân Vụ, tiện tì nhà ngươi!"

"Nếu ta là tiện tỳ, vậy ngươi cũng là tiện tỳ, ngươi mắng tới mắng lui, tất cả cung nữ nơi này đều là tiện tỳ, từng bước từng bước mọi người ở đây đều bị ngươi đày tới cả rồi!" Vân Vụ dứt lời, cung nữ bên cạnh cửa cũng hung hăng trừng mắt nhìn a Dung.

A Dung lại càng nghẹn khí, chỉ một câu nói mà ả đã làm nàng chiếm ưu thế, nhưng tình hình hiện thời cũng chỉ có tức giận mà không thể phát tác, ả chỉ như gà trống chiến bại trở về giường mình nằm xuống.

Ngày hôm trước đi Nội thị cục đưa danh sách, ngày hôm qua đi lãnh cung đưa quần áo, hôm nay lại đi Mộng Các điện đưa giấy bút.

Vân Vụ đoán rằng, Thích thượng nghi này thật sự rất ghét mình nên mỗi ngày đều phải hành hạ mình như vậy. Nói không hơn chính là hôm nay lại có chuyện phủ xuống trên đầu mình, xem ra họa này là không thể tránh khỏi.

Vân Vụ rốt cuộc hỏi không biết bao nhiêu cung nữ mới đi đến được Mộng Các điện, trong nội tâm vô cùng bội phục chính mình có thể tìm đến nơi này, thật sự là quá cơ trí mà. Vừa bước chân vào cửa, liền ngửi được một mùi son phấn nồng đậm.

Lời đồn rằng vị Tam hoàng tử Lý Tranh này là người tham mê sắc đẹp, a, đúng rồi, mấy ngày trước đây cũng bởi vì Nạp Lan Lạc mà nàng đã gặp qua hẳn một lần, chắc hẳn cực kỳ thống hận Nạp Lan Lạc, có thể nhận ra được nàng là cung nữ bị Nạp Lan Lạc đùa giỡn hôm đó hay không, rồi sau đó sẽ bỏ qua mà không khi dễ nàng?

Vân Vụ vội vàng lắc đầu, suy nghĩ nhiều quá rồi, lời đồn rằng Nạp Lan Lạc không phải người tốt, nhưng sau khi nàng biết hẳn, cho dù hẳn có đối với nàng động tay động chân, nhưng đến cùng vẫn không có ý gì xấu; lời đồn rằng Lục hoàng tử Lý Ngọc là sát tính, nhưng lại tránh nặng tìm nhẹ; tốt lắm, nói không chừng Tam hoàng tử Lý Tranh cũng là người tốt.

Đi vào trong nội viện, đập vào mắt Vân Vụ là cảnh một cung nữ và một thái giám quần áo toi tã quỳ rạp trên mặt đất bị vài thái giám đánh hèo, toàn thân hai người đầm máu, sấm đã hấp hối.

Ngồi trong viện chính là một nam tử áo mũ chỉnh tề, đó là Lý Tranh, hẳn tay trái ôm eo mỹ nhân, tay phải vuốt ngực mỹ nhân, hừ, đúng là biết hưởng thụ.

"Dừng tay!" Vân Vụ hô to, thành công hấp dẫn tầm mắt tới trên người nàng.

Lý Tranh khinh thường nói, "Lớn mật, ngươi là ai? Lại dám làm càn nói bản điện dừng tay?"

Vân Vụ liếc qua nữ nhân trong ngực hắn, thật đúng là hầu hạ vô cùng tốt, ban ngày ban mặt không ngừng trêu chọc thân thể hắn, không trách hắn có thể vô tình đối với cảnh tượng máu tanh trước mắt.

Nàng khẽ khay xuống, lạnh lùng nói, "Chẳng lẽ ngươi bị mù? Không nhìn thấy bọn họ sắp chết rồi sao?"

Lý Tranh âm âm đứng dậy, trợn mắt nói, "Làm càn, ngươi dám nói bản điện mù?"

"Đúng, bọn họ đã phạm vào sai lầm gì? Ngươi liền đem người còn sống sờ sờ thế kia đánh chết? Thiên lý ở đâu?"

"Thiên lý?" Lý Tranh cười nhạt, ngươi dám hỏi bản điện thiên lý? Được... Bản điện liền nói cho ngươi biết, ở nơi đây, bản điện chính là thiên lý"

Vân Vụ rì rầm một tiếng, không để ý tới Lý Tranh, trực tiếp đến đây bọn thái giám ra, từ từ đem cung nữ đỡ qua một bên, mọi người quá sợ hãi, người có thể đối nghịch với Lý Tranh, rốt cuộc cũng đã xuất thế.

"Cho dù có sai, vậy thì như thế nào? Ngươi có thể giao bọn họ cho Nội thị cục xử trí, nếu nội thị cục xử lý không xong, cũng còn Hoàng hậu nương nương, đối với ngươi nhân mạng không khác gì một ngọn cỏ sao!"

Vân Vụ mở miệng một tiếng ngươi, hai tiếng ngươi, làm cho Lý Tranh đỏ mặt tới mang tai, "Nếu như bản điện nghe không lầm, ngươi vừa mới xưng hô với bản điện là 'ngươi', một chút tôn ti cũng không có, chỉ bằng như vậy, bản điện cũng có thể xử trí ngươi rồi"

"Được, bắt quá chỉ là một cái xưng hô mà thôi, ta gọi ngươi một tiếng điện hạ, ngươi có bản lĩnh, chúng ta đi gặp Hoàng hậu nương nương, ta cũng không tin, mặc dù hai người bọn họ phạm sai lầm lớn hơn nữa, cũng không để cho ngươi có thể giết bọn họ nha"

"Ngươi muốn chết!" Lý Tranh hung hăng trừng mắt Vân Vụ.

Vân Vụ đáp lễ hắn bằng một ánh mắt, "Có dám hay không? Nếu không dám thì để lại bọn họ"

"Ngươi..." Lý Tranh hừ lạnh một tiếng, "Đến đây, nói mẫu hậu di giá Mộng Các điện"

Một người thái giám trong đó vội vàng đi ra ngoài, hắn cười lạnh nói, "Ngươi muốn chết đường đường chính chính, bản điện thành toàn cho ngươi"

Vân Vụ trợn trắng mắt, khinh thường nói, "Tùy ngươi"

Hiển nhiên, hai chữ này làm cho hắn tức điên, một cung nữ cấp thấp như vậy, hiện thời muốn đánh cũng không được, muốn chửi cũng không được, thật là làm cho người ta đau đầu.

Hoàng hậu tiến vào điện, còn có Thích thượng nghi đi theo sau lưng. Vân Vụ nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, nàng rõ ràng cũng sẽ xuất hiện, xong rồi, họa đến rồi, nếu có thể giữ mạng nhỏ, cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt của Thích thượng nghi.

Hoàng hậu ngồi xuống, đoan trang nghiêm túc nhìn qua một phen, thích thú hỏi, "Tranh nhi, hôm nay ngươi tìm bản cung đến đây vì chuyện gì?" Lý Tranh cung kính thờ dài, ngồi thẳng liếc mắt về Vân Vụ một cái, "Mẫu hậu cần phải làm chủ cho nhi thần, cơ thiếp của nhi thần phạm trọng tội, cùng một gã thái giám tư thông, đây là chuyện làm loạn cung quy, nhi thần nghĩ mẫu hậu sự vụ nặng nề, không muốn mẫu hậu vất vả vì chuyện của nhi thần nên liền tự mình xử lý bọn họ"

Dừng lại một chút rồi nhìn thẳng Vân Vụ lại nói, "Ai ngờ, cung nữ này tự tiện xông vào Mộng Các điện, chỉ vào mũi nhi thần mắng, còn nói nhi thần xem mạng người như cỏ rác"

"Làm càn! Nào có cung nữ nào như vậy?" Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Vân Vụ đi lên trước mở miệng, "Hoàng hậu nương nương, ta..."

"Vân Vụ quý xuống" Thích thượng nghi gầm nhẹ nói, "Ở trước mặt hoàng hậu nương nương mà dám làm càn? Còn không tự xưng nô tỳ?"

Vân Vụ hung hăng tròn mắt nhìn Thích thượng nghi, nghĩ tới bây giờ không phải là lúc thể diện, chỉ có thể quỳ trên mặt đất nói, "Nương nương, thứ nhất, nô tỳ là phụng lệnh Thích Thượng nghi đi đến Mộng Các điện đưa giấy bút, không có xông vào như lời vừa nói; thứ hai, nô tỳ thấy tên cung nữ và thái giám kia đã sớm bị người đánh cho huyết nhục mơ hồ, còn đang hấp hối, không phải coi mạng người như cỏ rác thì là cái gì?"

Vân Vụ liếc mắt nhìn Lý Tranh, lúc này vẻ mặt hần dương dương đắc ý, âm hiểm mà xảo trá.

Nàng tiện đà hỏi, "Nô tỳ quả thật có sai, nhưng nô tỳ hỏi điện hạ một vấn đề tiếp theo, không biết Tam hoàng tử điện hạ bây giờ còn nhớ rõ không?"

"Nói!" Lý Tranh không thay đổi sắc mặt, không biết đến tột cùng nàng muốn nói cái gì.

"Nô tỳ hỏi, thiên lý ở đâu? Lúc ấy điện hạ trả lời như thế nào?"

"Ngươi..."

"Điện hạ không nhớ rõ, không có nghĩa nô tỳ cũng không nhớ rõ, không có nghĩa là chúng cung nhân không nhớ rõ. Điện hạ lúc ấy nói, ngài chính là thiên lý" Vân Vụ gây sự, Lý Tranh nghẹn không nói ra lời, nên biết lời nói chính mình là thiên lý, đây là lời nói đại nghịch bất đạo đến đường nào.

"Nô tỳ mặc dù mới vào cung, nhưng biết nếu cung nữ phạm sai lầm, phải được nữ quan Lục cung bẩm báo lên nội thị cục, sau khi nội thị cục xác minh xong mới có thể xử trí. Hôm nay điện hạ tự mình dụng hình với cung nhân, khó tránh một ngày nào đó sau này lại dụng hình phạt riêng đối với cung nữ. Nếu như mọi người ai cũng như tam hoàng tử điện hạ, muốn giết liền giết, như vậy, mạng của cung nhân nào khác gì heo, bình thường chẳng phải cứ mặc cho người khác chà đạp?"

"Mẫu, mẫu hậu... nhi thần..." Lý Tranh tức không nói ra lời, thân mình là hoàng tử, nghĩ muốn xử trí như thế nào thì cứ xử trí như thế đó, không nghĩ tới hôm nay lại toát ra một cái quy củ như vậy.

"Nô tỳ còn nghe nói, hiện thời quy củ xử trí cung nữ đã được nữ quan Lục cung thay đổi, cung nữ phạm sai lầm sẽ được giao cho Lục cung trực tiếp xử trí, sau đó mới có thể báo lên nội thị cục, vạn nhất cung nhân bị người hãm hại, chẳng phải là chết vô ích rồi sao?"

Sắc mặt Thích thượng nghi biến đổi khó coi, từ hù dọa người khác biến đổi thành hù dọa chính mình

Hoàng hậu giật tím mặt nói, "Thích thượng nghi, nàng ta nói đều là sự thật?"

Thích thượng nghi lập tức quỳ trên mặt đất, "Nương nương, xác thật... xác thật, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, "Nữ quan lục cung đúng là quá to gan rồi, cả gan qua mặt bản cung làm chuyện như vậy, thật sự là tạo phản rồi!"

Lấy mắt lạnh thoáng nhìn Lý Tranh, "Tranh nhi, lời hôm nay ngươi nói là lời đại nghịch bất đạo. Bản cung thấy ngươi trẻ người non dạ, ở trong Mộng Các điện cảnh tỉnh một tháng đi"

"Nhi thần tuân chỉ" Lý Tranh vụng trộm liếc nhìn Vân Vụ một cái, hiềm khích này đã kết, ngày khác gặp lại, nhất định sẽ trả.

Vân Vụ âm thầm le lưỡi với hần, hai mắt nhìn lại hần, bộ dáng có chút đắc ý giống với bộ dáng của hần lúc nãy, Lý Tranh có chút tức khí mắng to, "Tiện tỳ!"

"Tiện tỳ là mắng ai?" Vân Vụ lật lọng nói.

"Tiện tỳ mắng ngươi..." Sau khi mở miệng, Lý Tranh mới phản ứng được chính mình lại thua nàng một lần nữa, bất quá lời nói này hoàng hậu chưa nghe qua, chỉ là đang liêu mạng chỉ trích Thích thượng nghi và các nữ quan bên cạnh, xem ra đúng là không đề ý đến chính hần.

Lý Tranh này thật sự là làm cho người ta chán ghét, đồng thời nàng cũng phát hiện Nạp Lan Lạc lại đáng yêu vô hại đến cỡ nào, đợi chút... Ách, vì sao hết lần này đến lần khác lại nghĩ đến Nạp Lan Lạc, thật là...

"Về phần chuyện của cơ thiếp người cùng thái giám kia, bản cung trước nay luôn tốt bụng, ngoài vương pháp ra còn có một chữ tình người. Bây giờ nên cho hai người bọn họ đường thương thật tốt, rồi sau đó tử hôn cho bọn họ, đẩy đến lãnh cung làm việc đi" Hoàng hậu khôi phục thần sắc nghiêm túc, không thể không nói, xử phạt này cũng coi như là một ân điển, nhưng đồng thời cũng có thể chặn được lời ra tiếng vào, thật sự là hợp lòng người.

Thích thượng nghi có chút không cam lòng, "Nương nương, cung nữ này là người mới do Thượng nghi cục vừa mới chọn vào, đến cùng vẫn là phạm tội, không bằng để cho nô tỳ tự mình xử phạt nàng"

Vân Vụ trừng to mắt, cái này không phải là không hại chết mình thì không cam tâm sao? Lập tức quỳ rạp trên mặt đất, liên tục vỗ ngực gào khóc, "Nương nương khai ân, nô tỳ trên còn người già a, trên còn người già a. Nếu nô tỳ chết, phụ thân mẫu thân nô tỳ, gia gia nãi nãi, tổ gia gia nãi nãi làm sao có thể sống được a! Rõ ràng nô tỳ đang làm chuyện tốt, lấy công đền tội không được sao. Nô tỳ không cần vàng bạc châu báu, nhưng chỉ cần lưu lại mạng nhỏ cũng không được sao, ô ~ ô ~"

Khóe miệng Lý Tranh rụt rụt, rốt cuộc cũng đã hiểu được vì sao mình không thể thắng nổi nàng, thời khắc máu chốt, da mặt không dày cũng phải dày, không muốn nói nhảm nhưng cũng phải nói thật nhiều, sự việc bị thăm cũng cần phải nói, mặc dù nghe xong cũng có chút bức mình, nhưng thấy không... hiệu quả cũng cực nhanh.

Quả nhiên hoàng hậu bức mình cắt đứt tiếng khóc của nàng, "Ai nói phạt người, người vừa làm xong chuyện tốt, chẳng những không phạt người mà ta còn muốn thưởng cho người. Người nói, người có bằng lòng làm nữ quan của Thượng nghi cục không?"

Vân Vụ lắc đầu, ha ha cười: "Nương nương, nô tỳ chỉ thích làm tiểu cung nữ, ngài vẫn nên thưởng cho nô tỳ một chút tiền là được"

Khóe miệng Lý Tranh lại rụt, nữ nhân thấy tiền sáng mắt, chán chết.

Hoàng hậu cười yếu ớt, thấy Vân Vụ cái gì cũng không cầu xin, rõ ràng chỉ cầu tài, chẳng lẽ nàng không biết quyền lực trong cung mới là điều máu chốt sao? Một người tham tiền không tham quyền rốt cuộc cũng là rất thú vị, nếu chính mình sử dụng nàng, chẳng phải tốt hơn sao?

Vân Vụ cũng không nghĩ như vậy, nếu nàng ở trong cung có cả danh lẫn tiếng, đến lúc đó không biết có bao nhiêu Thích thượng nghi nữa sẽ hại nàng, chẳng bằng nàng chỉ làm tiểu cung nữ, làm tốt công việc của mình là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: MỘT DÒNG NƯỚC ẤM

Sau khi trở lại Thượng Nghi cục, Thích Thượng nghi nghiêm mặt nói, "Vân Vụ, người đi ra ngoài đứng cho bản Thượng nghi, cảnh tỉnh mình thật tốt đi"

Vân Vụ lật lọng nói, "Thượng nghi đại nhân, vừa rồi Hoàng hậu nương nương còn nói ta có công, vì sao còn muốn ta cảnh tỉnh chứ?"

"Người có công, chỉ là đánh đổi lại hình phạt xuất cung của người thôi. Nhưng chuyện người bắt kính với Hoàng hậu nương nương, bắt kính với Tam hoàng tử điện hạ, vừa mở miệng ra một tiếng cũng người, không có chút khái niệm tôn ti nào, bản Thượng nghi cho người đứng ngoài cửa, đứng cho tới khi người tỉnh táo mới thôi, để cho người nhận rõ bọn họ là chủ tử của người, mà người, vĩnh viễn chỉ là nô tỳ"

Lời nói Thích thượng nghi làm cho Vân Vụ khó lòng chối cãi, không sai, ở trong cung này, cung nhân phải biết rõ mình là một nô tì. Vân Vụ không phản bác nữa, xoay người đi ra ngoài cửa, đứng trong yên lặng.

A Dung sợ Vân Vụ muốn làm ra vẻ nên vội vàng hỏi Thích thượng nghi, "Cô cô, nàng hiểu rõ chứ? Nàng sẽ không làm ra cái thành quả nào nữa chứ?"

"Sẽ không đâu! Mặc dù có, bản Thượng nghi cũng tuyệt đối không cho phép nàng ta dính vào" Thích thượng nghi phát phát ồng tay, ngẩng đầu nhìn trời, cười nhạt sâu xa nói, "Hôm nay làm cho nàng ta chịu khổ. Từ nay về sau, nàng ta cũng không dám giương oai trên đầu bản Thượng nghi nữa"

A Dung cũng nhìn trời, lại không nhìn ra được gì, càng không hiểu cô cô cười đó là ý gì.

Vân Vụ một mình đứng chính giữa sân, cung nữ qua lại cười nhạt cũng không ảnh hưởng gì đến nàng, chỉ là nàng đang nghĩ, vì mạng của cung nữ như cỏ rác, nên mặc cho người ta chà đạp sao? Vì sao người hoàng thất lại xem nhẹ mạng người, cũng giống như Thu gia, hoàng đế chỉ cần nhẹ nhàng ghi vài nét bút lên tấu chương, liền có thể lấy đi ba mươi sáu nhân mạng của Thu gia.

Nàng không tin ca ca bán nước tư thông với địch, nàng chỉ muốn tiến cung điều tra rõ chân tướng, trả lại công đạo cho Thu gia, làm cho người trong thiên hạ không hiểu lầm Thu gia nữa. Nhưng sau khi tiến cung, hết lần này đến lần khác lại vướng vào những chuyện vặt trong cung, lại hết lần này đến lần khác chuyện đều có quan hệ đến mạng người.

Bất nằng mang lòng dạ độc ác, vì báo thù mà bỏ mặc người khác, nằng làm không được, bất nằng trơ mắt nhìn hai mạng người kia tắt thở trước mặt nằng thì càng không cần phải nói, chẳng lẽ trong cung này chưa bao giờ xem mạng người là mạng sao?

Vì sao mạng cung nữ lại bị ỏi, mà mạng người hoàng thất mới được quý trọng? Từ lúc nằng tiến cung đến nay, chữ nằng nghe nhiều nhất chính là hai chữ tiện tỳ, từ ngày đầu tiên nằng tiến cung, liền bị những người cao quý kia khác lên người hai chữ này, cả đời này, trong mắt những người kia, nằng chỉ có thể là tiện tỳ

Ầm ~ ~ ầm ~~, Vân Vụ ngẩng đầu nhìn trời, đó... xem đi, ngay cả ông trời cũng không công bằng, ngay cả khi nằng, một kẻ bị người khác gọi là tiện tỳ bị phạt đứng, mà ông trời cũng không chút thương tiếc, mang nước tưới ướt toàn thân nằng, nước mưa lạnh như băng, từng giọt từng giọt rơi xuống trên người nằng, giống như nằng có thể cảm giác được sự lạnh lẽo của nhân gian vô tình.

Vân Vụ không khỏi tự giễu, bây giờ chỉ mới là buổi chiều, mà Thích thượng nghi hẳn tâm kia bất nằng đứng tới nửa đêm, chẳng phải là muốn mình chết hay sao?

Nằng thù lớn chưa trả, làm sao có thể chết đi dễ dàng như vậy, Thích thượng nghi, ta vô tình cùng ngươi tranh chấp, vô tình bị đám người A Dung dùng tâm cơ cùng thủ đoạn lừa dối, một màn nội thị cục, nằng chưa cảm nhận được gì, nhưng chuyện ở lãnh cung cùng với chuyện ngày hôm nay, nằng sẽ ghi tạc vào lòng toàn bộ. Nếu nằng muốn yên ổn, bọn người đó sẽ càng làm tới, nếu nằng không đáp trả, sợ rằng chính nằng sẽ còn thảm hơn.

"Hôm nay, ta, Vân Vụ thề với trời, người hại gia tộc ta diệt môn, làm ta vô lực phản kháng, người lừa dối ta, ta nhất định sẽ trả lại gấp mười lần, hết thảy đều sẽ không có kết cục tốt, từng chuyện từng chuyện ta nhất định sẽ bắt các ngươi trả hết"

Oanh ~~, Vân Vụ ngẩng đầu cười với trời, "Ngươi cảm thấy ta không thể sao?"

Oanh ~~, nằng lạnh lùng nhìn trời, tức giận nói, "Trời nói ta không thể, ta nhất định sẽ nghịch thiên mà đi tới, đến cùng ai thắng ai bại, ngươi trợn mắt giả của ngươi mà nhìn rõ ràng cho ta, mỗi một thứ, ta cũng đều không bỏ qua"

A Dung cùng Thích thượng nghi đến nơi cửa sổ trong điện nhìn ra xa xa, Vân Vụ mang theo bộ dạng cam tâm tình nguyện nhắm mắt đứng trong mưa, Thích thượng nghi cười lạnh, "Nằng ta ngược lại có thể nhịn được, hừ!"

A Dung phụ họa nói, "Cô cô yên tâm, nhất định phải hành hạ đến khi chính nằng không chịu nổi nữa phải nhảy xuống giếng tự sát mới thôi"

"Ừ, tóm lại phải nhanh một chút, còn phải bẩm báo lên Nguyệt Tu Dung nữa" Thích thượng nghi lạnh lùng đưa mắt nhìn Vân Vụ.

Vân Vụ chỉ nhớ mình đứng ngây người trong mưa thật lâu, cho đến khi chính mình rốt cuộc không kiên trì được nữa mà có dấu hiệu lung lay, đột nhiên thật muốn tìm nơi nào đó để dựa vào, híp mắt nhìn sang bầu trời, sớm đã vào đêm, đến tốt cùng khi nào mới là buổi sáng đây.

Sau một lúc lâu, đầu óc nằng choáng, rốt cuộc không chống đỡ được nữa, liền ngửa mặt lên trời mà ngã xuống, nhưng lại không có xuất hiện đau đớn gì, mà lại rơi vào bên trong một mùi hương Thanh Liên.

Ánh mắt nằng nỗ lực mở ra, muốn nhìn thấy rõ ràng xem có phải là hấn hay không, chỉ thấy một mảnh màu trắng đập vào mi mắt, lại nghe Thích thượng nghi cùng chúng cung nữ khiếp sợ nói, "Nô tỳ tham kiến Lục hoàng tử điện hạ!"

Cảm giác được hấn nhẹ nhàng ôm nằng vào trong ngực, nhưng giờ phút này Vân Vụ lại nghĩ đến người này là Nạp Lan Lạc, không khỏi cười nhạo chính mình, chẳng lẽ nằng thật sự thích Nạp Lan Lạc rồi sao, vì sao nằm trong ngực người khác lại tựa hồ như nghe được hơi thở của Nạp Lan Lạc, trong nội tâm lại nghĩ tới, nói không chừng người nọ cũng mặc bạch y đây?

Có lẽ một câu "Đừng sợ, có ta ở đây" đã thấm sâu vào nội tâm của nằng, hóa thành một dòng nước ấm

Cho dù bản thân hôn mê bất tỉnh, lại có thể lơ mơ đến hồ đồ cảm giác được hấn một mực bên cạnh chiếu cố nằng, nghe được tiếng bước chân linh tinh, nghe được âm thanh hấn tức giận mắng người, thậm chí còn nghe được giọng nói của hấn ở bên tay nằng, "Thu Nguyệt Khê, ngươi làm sao còn khóc hơn cả heo nữa? Ngươi có biết không, ngươi bị thương, người đau lòng chỉ có gia a!"

Toàn bộ thế giới dường như rơi vào an tĩnh, rốt cuộc Vân Vụ cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ

Không thể không nói, đây là đêm duy nhất Vân Vụ buông lỏng nội tâm mà ngủ trong suốt mấy ngày nay, không có ác mộng xâm nhập, cũng không bị hoảng sợ mà tỉnh, thân thể không tự chủ mà ôm lấy khối lồ sưởi kia.

Kết quả, ngày thứ hai tỉnh lại, mở mắt lại thấy dung nhan phóng đại của Nạp Lan Lạc. Ngay cả lúc ngủ mà hấn cũng đeo mặt nạ bạch ngọc kia, chắc hẳn tổn thương trên mặt hấn rất nghiêm trọng rồi.

Nội tâm nằng đau xót, mà xui quý khiến đưa tay tới muốn xem xét thương thế trên mặt của hấn, lại bị hấn lơ đãng lôi kéo tay, thân thể lại không nghe theo sai khiến mà tiến sát đến lồng ngực của hấn.

Sắc mặt Vân Vụ ửng hồng, trán tựa hồ như đụng phải một mảnh mềm mại mà lạnh như băng gì đó, nghĩ cũng không cần phải nghĩ rồi, nhất định là môi của hấn. Nằng ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nơi trán bị hôn qua lại nóng như vừa bị phỏng.

Đột nhiên ngồi dậy, bừng tỉnh đến bên cạnh hấn, hấn khẽ híp mắt, âm thanh khàn khàn mà trầm thấp, làm cho tâm Vân Vụ như nai con chạy loạn, "Khi nào tỉnh?"

Thấy Vân Vụ không nói, bàn tay hần đưa lên dò xét trán nàng, xem có phải nàng còn nóng hay không.

Ai ngờ mặt Vân Vụ vô ý nóng bỏng lên, Nạp Lan Lạc lại chưa chú ý đến vẻ mặt tự nhiên của nàng, nhẹ giọng nói, "Sốt cả đêm rồi, bệnh thương hàn đến giờ này còn chưa hoàn toàn khỏi sao?"

Vân Vụ gạt tay Nạp Lan Lạc qua nói, "Sao lại là nguoi?"

"Cái gì?"

"Ta, ta nói, lúc ta ngã xuống không phải Lục hoàng tử điện hạ cứu ta sao?" Vân Vụ không chắc, tức giận nói, bởi vì nàng hoàn toàn không biết sẽ cùng hần đàm luận về đề tài gì.

Khóe miệng Nạp Lan Lạc quẹo rử, mập mờ đến gần nàng, thổi hơi bên tai nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Chẳng lẽ, ai cứu nguoi, nguoi liền lấy thân báo đáp sao?"

"Ờ, nói vậy!" Vân Vụ then thùng thùng mắt liếc hần một cái, thấy hần càng vui vẻ, đáy lòng bắt đầu sợ hãi.

Nạp Lan Lạc vui vẻ dạt dào, bởi vì hôm nay Vân Vụ cô nương lại mang bộ dạng then thùng, gò má ửng đỏ còn có ánh mắt mắt tự nhiên kia càng làm cho hần vui sướng trong lòng.

Tiền đà ngã xuống giường miễn cưỡng nói, "Ai nha, hôm qua đúng là một chết gia rồi. Tên Lý Ngọc như ma ồm kia tuy muốn cứu nguoi, nhưng bất quá chính hần cũng bị bệnh rồi, vừa lúc trên đường lại gặp nguoi có tâm địa bỏ tất như gia nên vui mừng đưa nguoi cho gia chiếu cố"

Vân Vụ thoáng nhìn hần, hần từng có lòng tốt như vậy sao?

"Gia thấy là nguoi, nghĩ tới thường ngày nguoi giương nanh múa vuốt với gia, lần này nguoi thiếu gia một ân tình lớn như vậy, nguoi nói, lấy thân báo đáp có đủ không?"

Quả nhiên, Vân Vụ mãnh liệt trợn mắt, tức giận nói, "Cho nên, nguoi cảm thấy ta có thể sẽ lấy thân báo đáp nguoi, cho nên không cần thông qua sự đồng ý của ta, liền cùng ta .... cùng ta... ngủ chung?"

Nạp Lan Lạc lại điềm nhiên như không, mặt dày mày dạn nói, "Uy, nguoi nhìn xem một chút đi, phòng này là của ai, của gia; nguoi nhìn cái giường này đi, là của ai, cũng của gia; nguoi nhìn nguoi một chút đi, về sau cũng sẽ là của gia; mặc dù không phải, gia cũng sẽ biến nguoi thành của gia" (nhamyl11: Lạc ca, ca đủ bá đạo nga)

Vân Vụ hoàn toàn cuồng nộ, vốn có một tia hảo cảm đối với hần, ai ngờ hần đồng dạng nói như vậy, đối với danh dự của một cô nương lại xem nhẹ như thế, vượt qua thân thể hần, không thêm liếc hần thêm một cái, kết quả nghe âm thanh ung dung của hần truyền đến, "Uy, nguoi cứ như vậy mà bỏ qua gia sao? Người của nguoi gia đều thấy cả rồi, nguoi cứ như vậy mà phui mông đi sao, không thêm nói với gia một lời nào a"

"Đi..." Vân Vụ khẽ cắn răng, ầm đóng cửa lại.

Khóe miệng Nạp Lan Lạc rụt rụt, quả nhiên chỉ nói một tiếng.

"Tham kiến chủ mẫu"

Vân Vụ tựa hồ như bị sét đánh, hai cung nữ và hai thái giám cùng nhau đứng ở cửa làm nàng thờ dài, mình không có nhìn lầm chứ?

Ách... không có nhìn lầm, cặp thái giám song sinh với vẻ mặt muốn ăn đòn vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn lầm được. Đương nhiên, điều bọn họ nói cũng không thể nghe lầm

"Chủ mẫu, về sau gia đã là người của ngài, nếu không có việc gì, ngài nên đến Dương Quang điện nhiều một chút" Hòa Phòng chân chó nói.

Vân Vụ xé môi ra, "Ta không thích nuôi chó!"

Hòa Khí đẩy Hòa Phong ra, ghét bỏ cách nói chuyện của hần, sau đó dùng khuôn mặt tươi cười chào đón nói, "Chủ mẫu, gia về sau là người của ngài, tiểu nhân đây cũng sẽ là người của ngài, nếu ngài không ghét bỏ, về sau tiểu nhân sẽ đốt giấy tiền vàng bạc cho ngài"

Khóe miệng Vân Vụ rụt rụt, Mộc Mộc lập tức nói chen vào, "Chủ mẫu, mặc dù trước kia Mộc Mộc không ưa thích ngài, nhưng mỗi lần ngài đều làm cho tâm tình của chúa thượng thay đổi tốt hơn. Làm thuộc hạ tự nhiên cũng hưởng được đôi chút, về sau ngài cũng nên thường đến Dương Quang điện đi dạo a. Ha ha..."

Mộc Băng lạnh lùng nói, "Tạm biệt, không tiễn! Lần sau lại đến"

Thân thể Vân Vụ run run không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: ÔM CÂY ĐỢI THỎ

"Tiểu Lục từ..."

Vân Vụ đi vào Hoàng Đẳng cung, vừa nhìn thấy tiểu Lục từ, vội vàng chạy tới bắt một phát làm hấn liền đổ ập xuống rồi mắng cho một trận, "Tiểu Lục từ, ngươi thật quá đáng, cầm tiền của lão tử mà không làm việc cho lão tử, trả tiền lại đây, gấp đôi!"

Một bàn tay vừa chìa ra đã bị tiểu Lục từ đánh bật trở về, hấn cột nhà nói, "Chúng ta đều là bằng hữu, ngươi vẫn nói chuyện tiền bạc với tiểu gia sao? Thật là sát phong cảnh mà" Vừa dứt lời liền lấy trong ngực áo ra một quyển trục.

Vân Vụ nghi ngờ hỏi, "Đây là cái gì?"

Tiểu Lục từ nhỏ giọng bên tai nàng, "Bản đồ hoàng cung, nếu có nó ngươi cũng sẽ không đi lầm đường nữa"

Ánh mắt Vân Vụ sáng ngời, đưa tay tới giật lấy, kết quả là bị tiểu Lục từ nhẹ nhàng đưa qua chỗ khác, rồi lại thấy hấn vươn tay kia lên trước mắt nàng mà lắc lắc, mặt mờ trưng mắt nhìn nàng, "Ngươi xem hiểu à?"

Vân Vụ trợn ngược hai mắt, rõ ràng rồi... nàng đụng phải một người yêu tiền còn hơn nàng nữa, thờ dài, bắt đầu đi đưa tay vào hà bao móc ngân lượng thả lên trên tay hấn, nhanh chóng từ tay bên kia đoạt lấy bản đồ, mở ra vừa nhìn, mẹ nó, quả thật quá cận kề.

Tiểu Lục từ hứng trí bùng bùng đem bạc cất kỹ, mèo khen mèo dài đuôi, "Uy, tiểu gia ta cho rằng, ta là nam tử đẹp nhất trong hoàng cung này, ngươi có đồng ý không?"

Vân Vụ lười phản ứng lại với tiểu Lục từ, chỉ có thể nói qua loa, "Ừ, tiểu Lục từ đúng là... thái giám đẹp nhất mà ta từng gặp qua!!!"

Tiểu Lục từ nhú mày, vì sao lại là thái giám đẹp nhất đây? Bìu môi nói, "Hôm nay tiểu gia ta nghe nói, tối nay người thích điều khiển chương trình còn có thể sẽ đến chỗ cũ, như thế nào? Chúng ta cũng đi chứ?"

Vân Vụ gật đầu quyết định, "Đi chứ! Hiện tại chúng ta liền đi điều nghiên địa hình đi!"

Tiểu Lục từ cười ha ha một tiếng, "Điều nghiên địa hình hà, cái từ này lạ nhỉ? Thật đúng là mới mẻ. Ngươi học được ở đâu vậy?"

"Trong ổ son tặc!"

"...."

Trong một góc hoàng cung hẻo lánh, Âu Dương Hách Thanh dương dương tự đắc ngồi hóng mát dưới gốc đại thụ, hưởng thụ chút ánh nắng mặt trời, đột nhiên ánh sáng lại bị che mất, hấn nhăn mày, mở mắt ra liền nhìn thấy một tiểu thái giám mặt mày thanh tú nhìn mình chăm chăm, bìu môi nói, "Âu Dương Hách Thanh, gia không phải là đang đánh cờ cùng với ngươi sao, hiện giờ đi đâu rồi?"

Âu Dương Hách Thanh lười phản ứng với hấn, tiếp tục nhắm mắt lại, tìm được chỗ có ánh sáng chiếu vào tiếp tục ngủ, đột nhiên ánh sáng bị che kín lần nữa, Âu Dương Hách Thanh bực mình mở mắt mắng, "Hòa Phong, cắt đi cho ta!"

Ách... Hai nam tử giống nhau như đúc, mặc trang phục thái giám giống nhau, lại còn vẻ mặt hoàn toàn giống nhau làm cho Âu Dương Hách Thanh ghen lại, nam tử bên trái ha ha cười, "Âu Dương Hách Thanh, ta là Hòa Khí!"

"Âu Dương, ta mới là Hòa Phong!"

Lại nghe thấy hai người trăm miệng một lời, "Ngươi thật là con lừa đần, lại lẫn lộn giữa hai chúng ta!"

Âu Dương Hách Thanh lau mồ hôi, từ sau khi hấn gặp Hòa Phong và Hòa Khí đến nay hấn cũng không tin tưởng trên đời này còn có loại người thuần khiết vô hại nữa. Hai người này không hồ là cặp song sinh, mỗi lần gặp đều làm cho người ta lẫn lộn, cả chục năm rồi, không người nào nhận thức rõ ai là ai, quái lạ là cả hai người này thường ngày đều thích trêu chọc người khác, làm gì cũng tiền cùng lùi.

Âu Dương Hách Thanh lắc đầu, nội tâm liên tục cảm thán, Nạp Lan, ngươi mau đưa toàn bộ "người bạn nhỏ" của ngươi đi hết đi!

"Tốt lắm tốt lắm!" Âu Dương Hách Thanh bực mình khoát khoát tay, nói "Hôm nay gia các ngươi cùng ta chơi cờ khi nào?"

Hòa Phong và Hòa Khí cùng chu mỏ, Âu Dương Hách Thanh lập tức không nói gì, lại là giống nhau như đúc, thật không chịu nổi.

"Âu Dương, chẳng lẽ ngươi không muốn biết hôm nay gia đi nơi nào sao?" Hòa Phong nói.

Hòa Khí cũng nói hòa theo, "Đứng rồi đứng rồi, người suy nghĩ một chút đi, trong ngày thường gia lúc nào cũng đứng phơi nắng ở Dương Quang điện, hiện thời lại đột nhiên biến mất, người không nghĩ ngờ gì à?"

Khóe miệng Âu Dương Hách Thanh rụt rụt, chứng kiến hai người bọn họ đột nhiên ôm nhau, cùng nhau khóc ròng nói, "Xong rồi... xong rồi, gia đã gả đi ra ngoài, nước đã tắt ra ngoài mất rồi a"

Âu Dương Hách Thanh không kịp chửi ầm lên thì liền nhìn thấy một hồi phong cảnh xinh đẹp ở xa xa.

Tiểu Thiên mặc trên người trang phục lão thái giám, cũng có cả xấp tuổi rồi mà lại bắt lấy một tiểu cung nữ, rồi lại mò trên sờ dưới, "Cô nương, ta thấy ấn đường của người biến thành màu đen, ánh mắt vô thần, môi nứt lưỡi khô, chắc hẳn trong mấy ngày sắp tới sẽ có tai ương đổ máu a"

"A? Vậy ta phải làm gì cho phải đây?"

Tiểu Thiên nở nụ cười hơ hớ trên gương mặt già nua "Không sao không sao, đi Thái y viện xin một ít đồ bổ máu là xong!"

Cung nữ đột nhiên rút tay, ngượng ngùng đỏ mặt mắng, "Không biết xấu hổ, hừ!"

Tiểu Thiên nâng trán, hướng về bóng dáng cung nữ đi xa la lên, "Chẳng lẽ không đúng sao? Quý thủy không phải là tai ương đổ máu sao?" Hòa Phong cùng Hòa Khí sau khi nghe xong liền cười lên ha hả.

*****

Trời rớt cục đá tới, Vân Vụ cùng tiểu Lục từ núp sau chỗ tối hờn non bộ vụng trộm nhìn tình huống bốn phía, Vân Vụ đột nhiên ho khan một tiếng, tiểu Lục từ hỏi, "Sao vậy?"

Vân Vụ bĩu môi, "Tiểu Lục tử, người không biết là người ngồi quá gần ta rồi hả?"

Chỉ thấy hai người dựa vào nhau quá gần, tiểu Lục từ lúng túng cười cười, "Tình hình bố trí, người không cần để ý, hơn nữa, không phải người nói người và tiểu gia là hảo tỷ muội sao?"

"Kia.... kia... tốt xấu gì thì nam nữ cũng phải có khác biệt chứ!"

"Uy, tiểu gia ta là thái giám, người cảm thấy tiểu gia ta có thể làm chuyện gì với người đây?" Tiểu Lục từ cười hi hi nói, "Tối đa thì ta cũng chỉ có thể thân thiết với người một chút thôi, còn có thể làm chuyện gì hơn nữa đâu?"

Tiểu Lục từ đang cười hăng hái, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, cúi đầu nhìn xuống, aiz... thật khó lòng phòng bị a. Hạ thân vừa bị Vân Vụ đá, chỉ nghe thấy nặng buồn bực nói, "Thái giám cũng biết đau đấy thôi!"

Khóe miệng tiểu Lục từ co giật, nhin đau, không muốn nói thêm với nàng lời nào.

Thích thượng nghi giờ đèn lồng đi đến trước hòn núi giả, bắt chước âm thanh "meo meo" vài tiếng, chỉ chốc lát sau lại nghe thấy một người nam tử bắt chước âm thanh chó sủa.

Vân Vụ cùng tiểu Lục từ không khỏi tắc lưỡi, ám hiệu qua loa quá!!!

Lại liếc trộm Thích Thượng nghi cùng nam tử kia ôm nhau sát sao cùng một chỗ, nam tử truyền ra âm thanh bi ối, "Tiểu mỹ nhân, làm gia muốn chết rồi, đến đến, hôn một cái!" Dứt lời lại bẹp bẹp vài cái trên mặt Thích thượng nghi

Thích thượng nghi hờn dỗi nói, "Chán ghét, đúng là khi hình người mà!"

Toàn thân Vân Vụ và tiểu Lục từ đều toát mồ hôi lạnh, thật sự không cách nào nhìn hai người này nhiều hơn một cái. Xiêm y Thích thượng nghi mất trật tự, vai trần lóa lỏ, miệng còn phát ra nhiều tiếng than nhẹ.

Vân Vụ đang nhìn nhưng đột nhiên bị tiểu Lục từ mạnh mẽ bịt kín hai mắt, nghe âm thanh bắt âm bắt dương truyền xuống từ trên đỉnh đầu, "Có gì đẹp mắt sao?"

Thích thượng nghi cùng nam tử kia đang lúc hưng phấn, đột nhiên bị một âm thanh hù dọa, "Ai ui, Thích thượng nghi đại nhân thật đúng là tình thú dạt dào a"

Thích thượng nghi cùng nam tử kia vội vàng hoảng loạn mặc xiêm y vào, trông thấy tiểu Lục từ che mắt Vân Vụ cùng đi ra ngoài, Vân Vụ mặc dù chưa trông thấy, nhưng khóe miệng tươi cười rất tà ác.

"Thượng nghi đại nhân, mấy ngày trước đây nghe nói phía sau Từ Trúc Lâm có cảnh sắc quá mức tuyệt vời, nên hôm nay ta liền nổi hứng thú đến đây, không nghĩ tới..." Vân Vụ cố ý bật cười, nội tâm tiểu Lục từ bên cạnh run lên, học động tác như thế của ai vậy?

Thích Thượng nghi thấp thỏm bất an trong lòng, "Vân Vụ, người... người muốn làm gì?"

Vân Vụ cũng không thèm phản ứng với nàng, mà hỏi Tiểu Lục từ, "Có thể để tay người xuống rồi"

Tiểu Lục từ bừa bãi, buông ta ra đồng dục nói, "Tiểu gia ta là vì muốn tốt cho ngươi thôi"

"Lục hoàng tử điện hạ?" Thích Thượng nghi hoàn toàn bị kinh hãi, vội vàng nhìn kỹ, chẳng qua là cảm thấy có chút giống, nhưng so với Lục hoàng tử vẫn kém một chút, "Vân Vụ, đến cùng ngươi muốn làm gì?"

Vân Vụ không hề cợt nhả mà lạnh giọng nói: "Thượng nghi đại nhân, cái gì ta cũng đều không muốn làm, chỉ là ta muốn hỏi ngươi, người phương nào muốn ngươi hại ta?"

Thích Thượng nghi lập tức cảm thấy Vân Vụ dường như đã thay đổi thành một người khác, không giống bộ dạng quái đản thường ngày, mà làm cho người ta không khỏi thần phục, "Nếu như ta nói ra thì chuyện hôm nay..."

"Hôm nay?" Vân Vụ đánh cái bẹp vào đùi, cười hơ hớ nói, "Hôm nay có chuyện gì sao? Ta cái gì cũng không biết, Thích Thượng nghi hài lòng không?"

Lúc này Thích Thượng nghi mới gật đầu, nghiêm túc nói, "Là Nguyệt Tu Dung hoàng thượng mới sắc phong"

Trong nháy mắt ánh mắt Vân Vụ trở nên lạnh lẽo, quả nhiên là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: ĐẠT THÀNH HIỆP ĐỊNH

"Aiz..."

"Aiz..."

Vân Vụ không ngừng tròn trố mắt, không biết tiểu Lục từ này lại giờ trò quỷ gì đây, trên đường đi không nói cái gì, lại không ngừng thờ dài, cuối cùng nàng không nén được sự tò mò, hiếu kỳ nói, "Tiểu Lục từ, vì sao thờ dài a?"

Ánh mắt tiểu Lục từ đột nhiên trở nên đau thương nhìn đến nàng, trong nội tâm nàng thầm kêu không tốt, không nên hỏi, nhất định là động đến chỗ thương tâm của hắn rồi.

Quả nhiên tiểu Lục từ nói: "Vân vụ, tiểu gia ta quả nhiên không phải là nam nhân bình thường, rõ ràng vừa rồi mới nhìn đến cảnh tượng tươi mát như vậy, lại có thể không "hợp tác" với ngươi, aiz!"

Khỏe miệng Vân Vụ rụt rụt, bắt đầu dĩ vãng vai tiểu Lục từ, "Tiểu Lục từ, ngươi nhận mệnh đi, đời này ngươi sẽ là thái giám, chuyện nam nữ cũng đừng nên cưỡng cầu"

"Vân Vụ, ngươi hiểu lầm rồi, ý của tiểu gia không phải là vậy" Tiểu Lục từ lập tức bỏ đao, "Ý của tiểu gia là, thân thể của ngươi ngay cả thái giám cũng không thêm "hợp tác", có thể thấy được rất rõ... ngươi quả nhiên không giống nữ tử"

"Cút..."

Vân Vụ gằm thét thật lâu, xem bóng dáng tiểu Lục từ hóa thành một chấm đen, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Lần sau nếu như lão tử gặp lại ngươi, ta nhất định sẽ băm ngươi làm thịt băm"

"Chuyện gì mà nổi giận như vậy?"

Vân Vụ xoay người lại phát hiện Lý Minh đang đứng cạnh mình trong miệng vẫn còn ý cười, không rõ hỏi, "Ngũ hoàng tử điện hạ? Đã trở thế này rồi vì sao ngươi còn không nghỉ ngơi?"

"Vân Vụ, lời thô lỗ của ngươi đối với ta hôm đó là xuất phát từ nội tâm?"

Ai có thể nghĩ tới Lý Minh sẽ hỏi đến cái đề tài này, nhớ tới ngày đó vì muốn ở lại trong cung nên thuận miệng nói, chẳng lẽ hắn tưởng thật? Tiểu Lục từ, ngươi dám nói lão tử không giống nữ nhân, xem đi này, hiện nay đã có người ái mộ lão tử rồi đấy thôi.

Lý Minh thấy nàng không mở miệng, không khỏi cười khổ, quả nhiên là tự mình đa tình. Lấy ra từ trong ống tay một quyển sách nói, "Vân Vụ, ngươi nguyện ý bán mạng cho ta chứ?"

Vân Vụ tò mò nhíu mày, "Lời của điện hạ là có ý tứ gì?"

"Ý trong lời!" Lý Minh phát phát tay cầm sách nói, "Bên trong quyển sách này ghi lại danh sách tằm phi trong hậu cung cùng với thể lực nhà mẹ đẻ sau

lưng các nàng. Các đại thần dựa vào quyền thế, đem con gái của mình hoặc là các nữ nhân có huyết mạch tương thông cùng mình đưa vào hậu cung làm phi, cũng không phải là vì ham vinh hoa phú quý!"

Hắn nhẹ nhàng thả sách vào trong tay Vân Vụ lại nói, "Mà là vì có thể bảo trụ địa vị của mình tốt hơn. Cổ ngữ có nói, gần vua như gần cọp, nếu như bên gối hoàng thượng có thể có một nữ nhân thổi gió bên tai, mặc dù làm sai chuyện gì, vẫn có thể bình an vô sự như cũ"

Vân Vụ tựa hồ như có chút giác ngộ, "Thì ra là như vậy!"

"Người có biết chuyện Thu gia?"

Trong lòng Vân Vụ căng thẳng, nhưng cũng không biểu hiện một tia mất tự nhiên nào.

Chỉ nghe âm thanh thanh thấu của hắn truyền vào tai, "Ngày đó, năm tên đại thần liên danh thượng tấu, muốn đem tịch thu toàn bộ tài sản của Thu gia, đồng thời xử trăm kẻ phạm tội, lúc này những người ở chốn hậu cung cũng đưa đến không ít tác dụng. Nếu không, há có thể dễ dàng nhỏ cỏ tận gốc thế lực của Thu gia ở triều đình sao?"

"Thu gia đúng là trung thần, mặc dù Thu lão tướng quân đã cáo lão hồi hương mười hai năm, nhưng những năm gần đây Hoàng thượng vẫn không dám động vào Thu gia dù chỉ một chút, đó chính là một ví dụ"

Vân Vụ nghiêm túc nhìn mắt hắn, hỏi: "Ngũ hoàng tử điện hạ vì sao nói với ta những thứ này?"

Lý Minh khẽ mỉm cười, "Vân Vụ, danh sách này ta đưa cho ngươi, ngươi giúp ta diệt trừ những tàn phi hậu cung này, thế lực của những đại thần kia từ từ tan rã, điều ta muốn ngươi làm rất đơn giản"

Ánh mắt của hắn làm cho người ta không thể cân nhắc, rõ ràng là ngũ hoàng tử điện hạ cao cao tại thượng, vì sao lại có chút cảm giác đáng thương? Giống như súng vật bị chủ nhân vứt bỏ, "Ta muốn trở thành chúa tể của thiên hạ này, về phần ngươi, nếu sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ cho ngươi hậu vị, được không?"

Vân Vụ trừng to mắt nhìn Lý Minh, muốn nhìn thấu tâm tư của hắn, nhưng hết lần này đến lần khác lại không nhìn thấy gì cả.

"Điện... điện hạ..."

"Ta biết ngươi ham tiền hơn người khác, ta cho ngươi hậu vị, từ đó ngươi sở hữu vị trí tôn quý nhất thiên hạ, có được nhiều tài phú nhất thiên hạ, chẳng lẽ không tốt sao?" Lý Minh cúi người đến gần nàng nói nhỏ, "Không phải ngươi ái mộ ta sao? Vì sao lại không đáp ứng? Chẳng lẽ những lời nói hôm đó đều là giả?"

Hắn đột nhiên ngồi thẳng lên, lạnh lùng nói, "Ta ghét nhất người nói láo!"

"Không phải là giả, không phải là giả!" Vân Vụ cười khan nói, "Ta... ta chỉ là quá hưng phấn, không kịp phản ứng, không kịp phản ứng!" Nắm chặt danh sách trong tay trịnh trọng nói, "Ta đáp ứng điện hạ, ta sẽ giúp điện hạ thanh trừ tất cả các chương ngại!"

Đương nhiên, có cái này, chính mình báo thù cũng sẽ dễ hơn một chút, lấy hắn làm cái cớ, thay đổi lại nhưng có thể đạt được mục đích của mình, vì sao lại không làm?

"Tốt!" Lý Minh mỉm cười, "Về sau nếu có việc, tìm ta là được"

"Vâng!" Vân Vụ chân thành nói.

Lý Minh trở về Trà Lai điện, mệt mỏi nằm trên giường, Vương Chính Văn quan tâm nói, "Chủ tử, thuộc hạ đã cho bọn họ chuẩn bị nước tắm cho người, người tắm đi rồi hãy ngủ"

Lý Minh sâu kín thờ dài, cười khổ nói, "Vương Chính Văn, ngươi cảm thấy bản điện làm như vậy với nàng là đúng hay sai? Đẩy nàng đến núi cao vực sâu, buộc nàng phải hứa hẹn với bản điện là đúng hay sai?"

"Bất luận chủ tử làm gì đều là đúng" Vương Chính Văn cung kính nói.

"Nếu không phải bản điện đã hiểu rõ lòng mình, ta cũng không cần phải dùng biện pháp mạnh tay như vậy. Mất đi nàng một lần, ta không nghĩ lại có thể dễ mất đi lần thứ hai" Lý Minh tuy đang nói chuyện với Vương Chính Văn, nhưng lại càng giống như đang thì thầm với chính mình.

Vương Chính Văn bất đắc dĩ cười cười, đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, hắn rất rõ chủ tử là người như thế nào, hôm đó nếu như không phải hắn nhắc nhở, chủ tử nhà hắn cũng đã không thể hiểu được tâm ý của mình.

Ngày hôm trước, trời nổi lên một trận mưa to, vừa vặn lúc đó Lý Minh ở Thanh U điện đánh cờ cùng Lý Ngọc, đợi đến khi mưa tạnh sẽ trở về điện của mình, ai ngờ sắc trời đã tối nhưng mưa thì không có dấu hiệu dừng lại.

Tiểu thái giám vội vàng đi tới bên tai Vương Chính Văn, nhẹ giọng nói vài câu, Vương Chính Văn lập tức bẩm báo cho Lý Minh, "Chủ tử, hôm nay Vân Vụ cô nương đi Mộng Các điện, phát sinh xung đột cùng tam hoàng tử điện hạ, sau đó Hoàng hậu nương nương mới đến để giải quyết chuyện này".

Còn chưa nghe Lý Minh nói chuyện lại nghe thấy Lý Ngọc hỏi, "Nàng vẫn bình an vô sự?"

Sắc mặt Vương Chính Văn cứng đờ, "Vốn là vô sự, nhưng sau khi trở về, Thích thượng nghị lại phạt Vân Vụ cô nương, hiện thời còn đang đứng trong mưa, này... Hiện thời đã cuối thu, nước mưa cũng phá lệ lạnh như băng..."

Vương Chính Văn còn chưa dứt lời, liền thấy Lý Ngọc vội vàng đứng dậy, ngay cả dù cũng không thèm lấy liền xông vào màn mưa trước mặt.

Lý Minh đột nhiên ngăn ra, nhìn theo bóng lưng Lý Ngọc, từ từ nói, "Lục đệ, vì sao lại khấn trương với nàng như thế?"

Khóe miệng Vương Chính Văn giật nhẹ, "Chủ tử, sao ngài không đi cứu Vân Vụ cô nương mà để cho Lục hoàng tử điện hạ đi"

Lúc này Lý Minh mới phản ứng tới, ngay sau đó cũng xông vào màn mưa, Vương Chính Văn tự tát vào mặt mình, "Miệng ta sao lại thối như thế này!" Rõ ràng không thích nữ nhân thô tục như Vân Vụ, nhưng nữ nhân này lại là người nắm giữ tâm của chủ nhân nhà mình, thật là làm cho người ta đau đầu a.

Trong mưa, Lý Minh đang di chuyển đột nhiên dừng bước, xa xa nhìn lại, thấy nàng với bộ dạng điềm điềm đáng yêu ngã vào trong ngực Lý Ngọc, mà hấn lại vuốt mặt nàng nói, "Đừng sợ, có ta ở đây!"

Nội tâm Lý Minh mơ hồ có chút đau đớn, chỉ thấy nàng vài lần, mà nàng lại chỉ cùng người nọ có chút tương tự mà thôi, đây chẳng phải là hấn thích nàng sao?

Xa xa nhìn, Lý Ngọc ôm nàng đi trong mưa, trong miệng nàng lại lẩm bẩm ba chữ, làm hấn có chút giật mình.

"Nạp Lan Lạc..." Hấn yên lặng đọc thầm trong miệng, nàng rõ ràng cho rằng người đang ôm mình chính là Nạp Lan Lạc? Hay vẫn là nàng hy vọng người cứu nàng là Nạp Lan Lạc?

Lý Minh ngồi ở trên giường, sờ sờ ngọc bội trong tay, đột nhiên nở nụ cười ha hả, trên ngọc bội viết hai chữ "Nguyệt Khê", nhớ lại cảnh tượng hôm đó gặp nàng...

Sau đó, hấn yên lặng nói, "Vân Vụ, bất luận ngươi có phải là nàng hay không? Bản điện... đã định ngươi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: NGĂN CẢN MỘT MẶT

Ai có thể nghĩ tới một đứa từng làm nha hoàn ở phủ Hàn Vương, hiện thời lại cao cao tại thượng ngồi trước gương để bọn cung nữ trang điểm cho ả, tiểu Nguyệt sớm đã bỏ đi về ngoài trẻ trung của một cô nương mười lăm mười sáu tuổi, trở thành đáng yêu về thướt tha mềm mại của người phụ nữ.

Ả khẽ mở môi đỏ mọng nói, "Mấy ngày nay Thích thượng nghị có từng tới đây không?"

Tiểu cung nữ bên cạnh vội vàng nói: "Bẩm nương nương, Thích thượng nghị chưa từng tới"

Ánh mắt ả sững sờ, nói "Phải người đi thúc giục, thời gian bao lâu như vậy rồi, ngay cả một việc nhỏ cũng làm không xong, còn nói bản cung nóng vội"

"Tuân mệnh!" Tiểu cung nữ vội vàng lui ra.

"Hít..." Nguyệt Tu Dung hần hển đứng lên, quát tới một cái tát, tiểu cung nữ đang vấn tóc cho ả run sợ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ "Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, nô tỳ đáng chết!"

"Tiện tỳ, dám kéo đau tóc Bản cung". Ánh mắt Nguyệt Tu Dung hung ác, nhớ tới trước kia Mai Hương cũng đối xử như vậy với hạ nhân, quả nhiên, trở thành chủ tử thì tính tình lại đột biến, đánh người mà không còn bị chịu phạt, loại cảm giác này thật sự thống khoái.

"Ai ui, nhiều ngày không gặp Tu Dung nương nương, không nghĩ tới lại có thể biến hóa long trời lở đất a!" Vân Vụ dựa vào bậc cửa cười nhạo một phen, sai bước đi vào cung.

Nguyệt Tu Dung run rẩy chỉ tay về phía nàng mắng to, "Ngươi! Lớn mật, lại dám tự tiện đi vào Hi Tâm điện của bản cung"

Vân Vụ ngăn tay Nguyệt Tu Dung, vui cười nói, "Tu dung nương nương thân phận là nghĩa nữ của Hàn vương, sao lại có thể cùng ta tính toán chi li vậy chứ?"

"Câm miệng!" Nguyệt Tu Dung lạnh mắt nhìn thoáng chung quanh, phân phó cung nhân, "Các ngươi lui xuống đóng cửa lại, không có phân phó của Bản cung, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào"

Sau khi cung nhân lục tục lui xuống đóng cửa lại, Vân Vụ vòng hai tay trước ngực cười một tiếng, "Rốt cuộc trở thành chủ tử, quả thật đã thay đổi. Ai có thể nghĩ được, tiểu nha hoàn trước kia bỏ lên long sàng của Hoàng thượng liền trở thành Tu Dung nương nương, sách sách sách, nếu ta biết được người hòa hợp vui vẻ sung sướng đến như vậy, ta thật hận không sớm vạch trần thân phận của người!"

"Người, người muốn làm gì?"

"Thích thượng nghị cố ý nhắm vào ta, đúng là người phân phó?"

Vân Vụ không hề cười, nghiêm trang liếc Nguyệt Tu Dung một cái, nhẹ giọng nói, "Hôm nay ta tới, cũng không phải vì muốn vạch trần thân phận của người, mà ta chỉ muốn nói cho người biết, ta không lạ gì vị trí Tu Dung này, cũng không ham gì thân phận nghĩa nữ của Hàn Vương. Chúng ta từ nay nước sông không phạm nước giếng, như thế nào"

"Hừ! Bản cung vốn là nghĩa nữ của Hàn vương. Nói tiếp, hiện thời bản cung đối với Hàn vương vẫn còn hữu dụng, Hàn vương cũng sẽ không phản bội bản cung, những lời nói kia cũng chỉ là lời nói một phía của người mà thôi!" Nguyệt Tu Dung cười lạnh, nhưng sắc mặt Vân Vụ không hề thay đổi, bổ sung, "Người có biết, hành hạ chết người, không chỉ là ý tứ của bản cung!"

"Không nghe lời!" Vân Vụ bắt đầu dĩ thời dài, trong tay có thêm một trang giấy, quơ quơ trước mặt ả.

Nguyệt Tu Dung quá sợ hãi, cái này là khế ước bán thân của ả, hôm đó ả muốn cùng Vân Vụ tiến cung, nên tự nhiên khế ước bán thân cũng được đưa vào cung, không nghĩ tới ngày hôm nay lại bị nàng lấy ra uy hiếp.

"Khế ước bán thân của người sẽ do ta bảo quản thật tốt, người cũng nên sống đàng hoàng ngày ngốc trong cung đi, chỉ cần người không gây chuyện với ta, ta sẽ vĩnh viễn giấu khế ước bán thân này đi. Nếu người chọc phải ta, đến lúc đó tội của người không phải chỉ là khi quân đơn giản vậy đâu!" Dứt lời, Vân Vụ đem khế ước bán thân cất đi, thuận tiện bung một đĩa điểm tâm trên bàn, phát ống tay rồi đi.

"Ai nha, ăn nhiều điểm tâm ở Hi Tâm điện, chỉ sợ phải tiêu chảy rồi..."

Nhìn bóng lưng nghiêng ngang của nàng, Nguyệt Tu Dung bị hù dọa đặt mông ngồi ngay ra đó, cả người không ngừng run rẩy, "Lại dám uy hiếp bản cung, Vân Vụ, nếu người rơi vào tay bản cung, bản cung nhất định cho người chết không toàn thây!"

Vân Vụ vụng trộm chạy vào lãnh cung, đem quần áo hôm đó Trịnh Sở Sở trả lại cho nàng ta, rồi nước mắt cảm tạ nói, "Chuyện tình hôm đó phải cảm tạ người, về sau nếu như người có việc gì, ta nhất định sẽ nghĩa bất dung từ!"

"Gì vậy chứ! Cung nữ làm việc trong cung có người nào không phải là người đáng thương chứ? Coi như chúng ta có duyên phận đi" Trịnh Sở Sở cười nhạt một tiếng, "Ta giúp người là điều đương nhiên"

"Sở Sở, người đang nói chuyện cùng ai đó?"

Vân Vụ theo âm thanh dịu dàng kia nhìn lại, nguyên lai là một nữ nhân dáng vẻ không tệ, mặc dù hiện thời ăn uống đạm bạc quần áo nhếch nhác, nhưng vẫn làm cho người ta không khỏi bị hấp dẫn, có thể thấy được, trong cung đã phá hủy biết bao nhiêu nữ nhân tuyệt sắc như vậy rồi.

"Chủ tử, chị em tốt của nô tỳ đến thăm nô tỳ, sau đó phải đi về ngay" Trịnh Sở Sở lời kéo Vân Vụ đi đến trước mặt Vương hái nữ, nhỏ giọng nói, "Vân Vụ, đây là chủ tử của ta Vương hái nữ, rất chiều cô ta"

Vân Vụ gật đầu, phát giác ra một tia không cam lòng trong ánh mắt Vương hái nữ, thích thú hỏi, "Người chính là Vương hái nữ?"

Trịnh Sở Sở lo lắng chọn rộn bắt lấy ống tay Vân Vụ, xin lỗi trước mặt Vương hái nữ, "Chủ tử, chị em của nô tỳ không hiểu chuyện, xin ngài tha thứ"

"Không sao! Ta sớm đã là một phi tần bị bỏ rơi rồi, ở đâu còn phân ti tiện nữa" Vương hái nữ nhẹ nhàng phun ra mấy chữ nhưng ánh mắt lại trừng Vân Vụ nói, "Cô nương, người có muốn hàn huyên cùng ta một chút không?"

"Vì sao ta phải tán gẫu cùng với một phi tần bị biếm lãnh cung?"

Mồ hôi Trịnh Sở Sở đầm đìa, nàng đã thấy chủ tử chán nản nhưng Vân Vụ lại đùa nàng như vậy, sợ Vương hái nữ mang thù, vội vàng quỳ xuống nói, "Chủ tử, chị em của nô tỳ không hiểu chuyện, ngài ngàn vạn lần không nên để trong lòng, ngài nể tình nô tỳ thường ngày trung thành và tận tâm với ngài, xin ngài tha thứ cho nàng đi"

Ai ngờ Vương hái nữ giận quá hóa cười, tán dương nói, "Quả nhiên không giống người thường, mấy ngày trước khi người bị những thứ nữ tử trong lãnh cung kia khi dễ, ta đều đứng một bên xem"

"Vậy thì như thế nào?"

Wương hái nữ đến gần Vân Vụ hỏi, "Thế tử điện hạ có quan hệ gì với người?"

"Không có liên can gì đến người!" Vân Vụ bĩu môi, nhủ mảy nói, "Wương hái nữ hôm đó cũng nhìn thấy ta bị khi dễ, vì sao không phát tiết giống như bọn họ một chút?"

Wương hái nữ cười một tiếng, "Đám người kia là những kẻ điên, ta không phải! Ta thanh tỉnh, ta biết mình muốn gì"

Vân Vụ hỏi, "A? Hải nữ hiện thời đã sống trong lãnh cung rồi, còn muốn gì sao?"

"Đương nhiên!" Vương hái nữ chân thành nói, "Nếu như ta có thể được vinh sủng một lần nữa, nhất định sẽ kéo tất cả các kẻ thù xuống ngựa"

Vân Vụ nhìn thấy trong mắt nàng bất mãn cùng thù hận, nói thật, từ khi nàng tiến cung tới nay, đây là nữ nhân thứ nhất mà nàng có thể nhìn thấu, nàng ta không chút nào che dấu ánh mắt của mình, nàng nhớ qua Trịnh Sở Sở từng nói với nàng Vương hái nữ vì đắc tội với Tể tướng quý phi nên mới bị biếm lãnh cung. Suy nghĩ một chút, nếu hỗ trợ Vương hái nữ thượng vị một lần nữa, cũng có thể dựa vào nàng mà kéo những người có tên trong danh sách xuống.

"Vương hái nữ, nếu ta có thể giúp ngươi đạt vinh sủng một lần nữa, ngươi có thể hồi báo ta?" Vân Vụ thử hỏi.

Trong mắt Vương hái nữ hiện ánh sáng, "Là thật?"

"Cứ coi là thật đi!" Vân Vụ cười hắc hắc, tự tin nói, "Ta giúp ngươi, ngươi cũng phải giúp ta, thế nào?"

"Được! Ta đáp ứng ngươi, nếu trong tương lai ta được ân sủng một lần nữa, ta chắc chắn sẽ bảo vệ ngươi bình an vô sự sống trong cung!" Vương hái nữ trầm tĩnh nói, chẳng biết tại sao, nàng ta tin tưởng nữ nhân trước mắt này, có lẽ nếu nàng ta bắt lấy cọng rơm cứu mạng này, thật sự nàng ta sẽ không bị chết chìm.

*****

Lý Minh khẽ cười, "Hôm nay tìm ta có chuyện gì?" Không thể tưởng được nàng không chỉ đáp ứng hẳn, mà còn hành động nhanh như vậy, trong nội tâm hẳn khẽ động. Không biết nàng thật lòng ái mộ mình hay chính là muốn ngồi vị tôn quý kia?

Đương nhiên, mặc kệ nàng muốn cái gì, hắn cũng đều tính nguyện móc ra toàn bộ cho nàng. Không phải sao?

"Điện hạ, có thể đưa Hoàng thượng tới lãnh cung được không?" Vân Vụ hỏi.

Mây đẹp của Lý Minh nhảy lên, "Vì sao?"

"Tự nhiên là chuyện hữu dụng!" Vân Vụ dừng một chút rồi lại nói, "Có một hái nữ bị Hoàng thượng biếm lãnh cung vào hai tháng trước, hiện thời bị ta gặp được, ta muốn bồi dưỡng cho nàng thượng vị một lần nữa, thật ra nàng đúng là bị Tể tướng quý phi hãm hại, nói trắng ra, thật đúng là nàng có thể kéo Tể tướng quý phi xuống ngựa"

Lý Minh buồn cười lắc đầu, cảm thấy nàng có chút ngây thơ, "Thế lực sau lưng Tể tướng quý phi rất mạnh, phụ thân nàng ta là đương kim thái sư Tể tướng Minh, có gần hai mươi năm thế lực, không phải chỉ trong một ngày mà đạt được thành tựu như ngày hôm nay"

"Mưu sự tại thiên thành sự tại nhân, ta tin tưởng, mặc dù không phải là Tể tướng quý phi, nhưng chúng quy cũng có thể giúp ta đối phó được với các phi tần khác trong danh sách. Dù sao ta cũng chỉ là một cung nữ, năng lực vẫn có giới hạn"

"Được! Ngươi đã muốn làm, ta liền đáp ứng ngươi!" Lý Minh lạnh nhạt mỉm cười, từ từ đến bên cạnh Vân Vụ vỗ vai nàng, "Ký thật, ngươi không cần vất vả như thế, từ từ làm cũng được!"

Vân Vụ ừ một tiếng, "Đa tạ ngũ hoàng tử điện hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: NỮ NHÂN CỦA GIA

Nhật Lạc các là do năm đó tiên hoàng lưu lại cho Nạp Lan Lạc, tuy rằng mọi việc đều thuận buồm xuôi gió từ khi hắn chấp chương, nhưng khó có thể tránh khỏi sự xuất hiện của các loại ruồi bọ.

Hôm nay mọi người vẫn còn đang cãi nhau gây cãi.

Đột nhiên Nạp Lan Lạc từ trên trời giáng xuống, nhiệt độ trong không khí bỗng nhiên giảm xuống, nước trong phòng trong nháy mắt ngưng kết thành băng.

Tay áo hắn bông bông, nhẹ nhàng đập lên bọn họ mà đi qua, càng đến chỗ cao nhất, ánh mắt hắn càng lạnh lùng quét qua mọi người, mọi người lập tức dừng não loạn yên tĩnh trở lại.

Nạp Lan Lạc vung tay lên, xiêm y tung bay theo gió, lười biếng ngồi lên ghế vàng sau lưng, một loại khí vương giả từ trong tản mát ra ngoài, mọi người đều quỳ lạy, "Tham kiến chúa thượng"

Nạp Lan Lạc chậm rãi mở miệng, "Quý tốt lắm!"

Trong lòng mọi người cảm thấy bất an, ở đâu còn có "quý tốt" như vừa nói chứ? Mộc Băng cùng Mộc Mộc vội vàng tiến lên, đứng trong đám người. Ngưỡng mộ vị chúa thượng cao cao tại thượng hung hăng vênh váo kia.

Mộc Thủy tuy là người mới nhậm chức thủ lĩnh ám vệ, nhưng dù sao cũng chỉ mới nhậm chức, so với Mộc Kim mà nói thì không phải thuận buồm xuôi gió lắm, hẳn chứng kiến chúa thượng trở lại thì cao hứng bùng bùng hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Hắn biết rõ Nạp Lan Lạc bắt đầu luyện võ từ lúc sáu tuổi, so với nam tử bình thường thì có chậm hơn một chút, lại không thay đổi nhiều từ lúc bắt đầu học võ, vì vậy đã tự đoạn gân mạch, một lần nữa tập luyện lại, kết quả là võ công đột nhiên tăng mạnh, kinh công cũng trở thành xuất thần nhập hóa, không trách được hắn là chúa thượng mà mình lại là thuộc hạ, đang lúc như đi vào cõi thần tiên lại nghe Nạp Lan Lạc gọi tên của mình, "Mộc Thủy..."

"Có thuộc hạ!"

"Đem tên phản bội kia mang đến đây!"

"Vâng!" Mộc Thủy xoay người đi ra ngoài.

Nạp Lan Lạc tiện đà nói, "Gia chỉ muốn nói cho các người biết một việc, bọn người các người sau lễ tạ thần, nếu ở lại Nhật Lạc các liên phải nghe lệnh Nhật Lạc các suốt đời, chờ sau khi gia xử lý tốt sự việc, người nào muốn ở lại liền đến chỗ Mộc Thủy đón nhận trừng phạt đi"

"Thuộc hạ thề chết theo chúa thượng!"

"Rất tốt, không một người rời đi!" Nạp Lan Lạc cười như có như không.

Lúc này Mộc Thủy mang người đi vào đại sảnh, ám vệ phản bội Mộc Vân bị đẩy đến trên đất.

Mộc Vân khủng hoảng quỳ xuống hô to, "Chúa thượng, thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ biết sai rồi, cầu xin chúa thượng tha mạng!"

Nạp Lan Lạc lạnh mắt quét qua mỗi người, mọi người vẫn như cũ bất an quỳ trên mặt đất, nghĩ tới đây là lần thứ hai chúa thượng phát lửa lớn như vậy, tâm cũng không chỉ hoảng sợ.

"Mộc Vân, vì sao lại phản bội Nhật Lạc các?"

"Chúa thượng, là Huyết Tế lâu Hoa Mãn Thiên, hẳn không biết Nhật Lạc các là của ngài, chỉ nói giết thất đại trưởng lão của Nhật Lạc các, liền bồi đường thuộc hạ leo lên vị trí thủ lĩnh. Chỉ là hẳn không biết thất đại trưởng lão đã chết!" Mộc Vân dứt lời, há miệng thở dốc, chỉ sợ một giây sau Nạp Lan Lạc sẽ xé hắn ra

Nạp Lan Lạc cười lạnh, "Người từng nói gì với hắn về Nhật Lạc các?"

"Hoa Mãn Thiên chỉ biết các thủ lĩnh của Nhật Lạc các chết đi ngoài ý muốn, thế nên mới tìm thuộc hạ, thất đại trưởng lão đã chết, thuộc hạ cái gì cũng không có làm, chúa thượng... Chúa thượng tha mạng, thuộc hạ cũng không dám nữa!"

Mộc Vân lại dập đầu vừa nói, "Chúa thượng tha mạng, thuộc hạ không dám nữa! Chúa thượng tha mạng, thuộc hạ không dám nữa!..."

Nạp Lan Lạc đột nhiên lạnh lùng đứng dậy, vung tay về phía Mộc Vân, mười cây kim phân biệt đâm vào mười vị trí chí mạng của Mộc Vân, Mộc Vân "A" một tiếng té lăn trên mặt đất, tròng lớn hai mắt thờ hồn hèn

Mọi người vừa nhìn thấy liền hết sức sợ hãi, ngay cả hô hấp cũng hết sức dè dặt. Nên biết, đắc tội chúa thượng không phải là chuyện đùa a!

"Nếu để người chết, chẳng phải là quá tiện nghi cho người hay sao? Mộc Hòa..."

"Có thuộc hạ!" Mộc Hòa đứng dậy

Trong mắt Nạp Lan Lạc thị huyết hỏi, "Có tra được địa điểm của Huyết Tế Lâu?"

"Bẩm chúa thượng, Mộc Vân đã khai ra địa điểm của Huyết Tế Lâu"

"Sách sách sách, vì sao không nói sớm, đáng tiếc ta không làm cho Mộc Vân đi sớm một chút" Nạp Lan Lạc bắt đầu đi liếc qua, thăm thía nói, "Mộc Hòa a, khi nào người đi theo tính tình của Mộc Thổ?"

Mộc Hòa bĩu môi, lầm bầm nói, "Chúa thượng, ngài cũng đâu có hỏi đâu"

Nạp Lan Lạc chậm rãi đi xuống bậc thang, mọi người không ngừng lau mồ hôi, sợ không cẩn thận liền có thể đi đòi nhà ma, ai ngờ hắn cũng không để ý tới mọi người, đi đến chỗ cửa nói, "Mộc Băng, Mộc Mộc, còn muốn gia chờ các người hồi cung sao?"

"Thuộc hạ đáng chết!" Mộc Mộc cùng Mộc Băng lập tức đuổi theo bóng dáng Nạp Lan Lạc rồi đi.

Mọi người sau khi thấy bóng dáng Nạp Lan Lạc biến mất mới tục tục đứng lên, có người hỏi, "Mộc thủ lĩnh, chúa thượng cũng không nói trùng phạt chúng ta như thế nào, có phải là đã tha thứ cho chúng ta rồi không?"

Về mặt Mộc Thủy không chút thay đổi nói, "Chúa thượng nói..." Mọi người vội vàng cảnh giác nghe, "Quý cho tốt!" Mọi người lần nữa bỏ nhào quỳ xuống trên mặt đất, không dám đứng lên.

Chuyện thứ nhất sau khi Nạp Lan Lạc hồi cung là đi tìm Vân Vụ, quả nhiên, giờ khắc này nàng đang ở trong cung đi dạo bốn phía, có thể thấy được, nàng đã xử lý mọi chuyện cần thiết, trong nội tâm tràn đầy vui sướng, quả nhiên là nữ nhân mà hắn xem trọng.

Vân Vụ ngẩng đầu mà bước dọc theo đường, mặt mày hớn hờ, xem ra sau này không còn ai dám tìm nàng gây phiền toái, Nguyệt Tu Dung này, về sau nhất định không dám gây tội với nàng lần nữa, ngấm lại đã cảm thấy vô cùng hạnh diện.

Đột nhiên bị người khác ôm vào lòng, trong nội tâm Vân Vụ roi lập bộp, yêu râu xanh sảm sờ nàng ngoại trừ Nạp Lan Lạc ra không còn người khác, chuyện mấy ngày trước đây giờ nhớ lại còn lúng túng không thôi, hiện thời lại gặp hắn thì nên làm thế nào cho phải đây?

"Hôm qua đi dạo loạn ở nơi nào vậy? Hừ?" Khóe miệng Nạp Lan Lạc treo nụ cười, "Gia tìm ngươi thật lâu mà không tìm được"

"Khụ khụ khụ, thế tử điện hạ có thể nói chuyện với ta, nhưng cũng không cần phải dựa vào gần như vậy chứ?" Vân Vụ bắt đắc dĩ cười cười, chớp mũi hắn áp vào chớp mũi nàng, tay của hắn gắt gao siết chặt lấy eo của nàng, động tác mập mờ, làm cho người nhìn vào đều có suy nghĩ không rõ ràng.

"Vậy thì như thế nào, ngươi là nữ nhân của gia, gia muốn như thế nào thì liền như thế đó" Nạp Lan Lạc vừa dứt lời liền ép môi xuống, hoàn hảo Vân Vụ cơ trí, vội vàng quay mặt, nhưng vẫn không thể tránh thoát môi của hắn rơi xuống trên mặt nàng là chuyện thực.

"Thả ta ra!" Vân Vụ đỏ mặt, rốt cuộc cũng đem khí lực toàn thân đẩy hắn ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nãi nãi cái chân ngươi, không biết là phi lễ chó chạm sao!"

Nạp Lan Lạc bịu môi, làm nũng nói, "Gia liền chạm!" Vừa dứt lời liền đem nàng ôm vào trong ngực.

Vân Vụ lập tức cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, hôm nay làm sao lại gặp tên Nạp Lan Lạc mặt dày mày dạn vậy hả?

"Vô lễ chó sò!"

"Gia liền sò!" Tien đà vươn tay sò đến mặt nàng

"Phi lễ chó nhìn!"

"Gia liền nhìn!" Tien đà bốn mắt nhìn nhau

"Vô lễ chó thân!"

"Gia liền thân!" Một tay nâng cằm nàng lên, đem môi mình đặt chính xác lên môi của nàng

Toàn thân Vân Vụ thẳng băng, không dám động dấy dù chỉ một tý, môi của hắn mềm mại mà lạnh như băng, cùng với môi nàng kề nhau sít sao; hô hấp của hắn nhẹ nhàng, sợ nàng bị kim nén đến bức bối; hắn một tay ôm lấy eo nàng, một tay vuốt ve cằm nàng, khóe miệng quyến rũ, muốn lại đưa môi vào lại bị nàng quay mặt.

"Nạp Lan Lạc, ngươi xấu lắm!" Nàng hỏn hển, vệt đỏ ửng trên mặt chưa rút đi, thanh âm thậm chí có chút ít mảnh mai, khiến lòng hắn rung động, sít sao ôm nàng vào trong ngực.

"Thu Nguyệt Khê, đừng đi, được không?" Hắn nhẹ nhàng nói bên tai nàng, làm cho lòng tham của nàng trỗi lên một ít.

Thu Nguyệt Khê, hắn rõ ràng nói lên chính là tên Thu Nguyệt Khê, kia, kia không phải là tên của mình sao? Hắn, chẳng lẽ hắn biết mình trước kia? Thanh âm ôn nhu rõ ràng của hắn lại giống với thanh âm Lý Ngọc như đúc, giống nước suối đang chảy róc rách.

Thì ra là, hắn cũng có lúc nói chuyện ôn nhu như vậy, chỉ là, vì sao Vân Vụ lại cảm giác giống như không thờ được.

"Ngươi, ngươi... Nói ta cái gì?" Vân Vụ hỏi từng chữ.

"Thu Nguyệt Khê, Thu Nguyệt Khê", Vân Vụ không khỏi có chút bật cười, chưa bao giờ nàng biết rằng ba từ này từ trong miệng hắn đọc lên lại tốt đẹp đến như thế. Đúng là, hắn đã sớm nhận ra nàng, nhưng chuyện là từ khi nào? Huống chi, nàng hiện tại còn thù lớn chưa trả, nhiều người biết đến thân phận nàng, thì càng có thêm một phần nguy hiểm

Vân Vụ hung hăng đẩy Nạp Lan Lạc ra, khiến cho tay chân hắn luống cuống, ánh mắt vô tội nhìn nàng, "Đúng là? Đúng là không muốn ta gọi ngươi như vậy?"

Vân Vụ lạnh lùng nói, "Nạp Lan Lạc, ngươi nhớ cho rõ, ta là Vân Vụ, không phải Thu Nguyệt Khê!"

Nạp Lan Lạc cười khỏ, nhìn qua bóng dáng nàng yên lặng rồi đi nói, "Bất luận người là ai, đều là một nữ nhân không có lương tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: AI ĐẾN CŨNG KHÔNG CỰ TUYỆT

Nạp Lan Lạc vừa mới đi vào Dương Quang điện, liền nghe được hai tiểu tri kỷ trầm miệng một lời nói, "Gia, tiểu nhân cứ tưởng người đã chết rồi?" Hân hừ nhẹ một tiếng. "Hai người các người, nghĩ gia chết như vậy à?"

"Ách..." Nịnh nọt sai chỗ, Hòa Phong lập tức chân chó tiến lên hỏi thăm ân cần, sợ thời gian dài, làm cho gia ghi hận trong lòng, "Tiểu nhân nghe nói Nhật Lạc các đã bắt được phản đồ, cũng làm cho tiểu nhân bị dọa thảm, vạn nhất nếu gia bị thương, tiểu nhân về sau cũng không dám nghĩ đến chuyện nói dối tông đường nữa"

"Gia, tiểu nhân cùng Hòa Phong vì chuyện Nhật Lạc các, mấy ngày nay ăn không biết ngon, người xem tiểu nhân đã gầy đến chỉ còn chút thịt, aiz..." Hòa Khí cũng phụ họa.

Khỏe miệng Nạp Lan Lạc phát lên nụ cười, "A? Xem ra hai người các người đích thật vì gia mà lo lắng, nếu đã như vậy, gia liền thưởng cho các người hai mươi đại bản, cho các người cũng ném thử tư vị đau nhức của gia!"

"Ách... Chúng ta còn việc, đi làm trước!" Hòa Phòng cùng Hòa Khí lập tức biến mất không thấy dấu vết

Âu Dương Hách Thanh bước chân nhẹ nhàng đi tới, cười ha ha, "Vẫn là Nạp Lan có biện pháp, trị được hai tên lưu manh này!"

Nạp Lan Lạc hí mắt nói, "Su phụ gia đâu?"

"Hắn a.." Âu Dương Hách Thanh trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, cười gian nói, "Hắn đi lãnh cung an ủi nữ nhân của Hoàng thượng"

Nạp Lan Lạc bắt đầu đi lắc đầu, "Già mà không đứng đắn!"

"Tiểu tử thú, người nói ai?" Tiểu Thiên một thân y phục thái giám đi vào chính điện tức miệng chữ ảm lên, "Cầu hoàng đế nhiều nữ nhân như vậy, người người xinh đẹp như hoa, lão tử thấy các nàng điểm đậm đáng yêu, nói vài lời an ủi riêng tư mà bị gọi là già không đứng đắn à?"

Nạp Lan Lạc nhìn thấy sư phụ mình tới đây cũng không làm cái đại lễ gì, ngược lại bỏ đá xuống giếng nói, "Nói vài lời thôi mà, những năm này gia vì người mà xử lý biết bao nhiêu con cháu tương lai của người, người biết không? Hừ..."

Mặt già của Tiểu Thiên đỏ lên, mặc dù võ công cái thể, tài hoa hơn người, nhưng độc nổi hai tật xấu ham mê nữ sắc và tham rượu là không bỏ được. Hân giương miệng rộng, cũng không biết còn có thể nói cái gì, "Đều do..." Đương nhiên, tựa hồ như ông trời trên cao cũng không cho hắn cơ hội giải thích, Hòa Phong hấp tấp xông vào nói, "Gia, Cao Đức Đại Dương đến đây. Giống như là mang đồ ngài được ban thưởng đến"

Nạp Lan Lạc gật đầu đầy ý tứ sâu xa, "Ừ? Không sai! Ai đến cũng không cự tuyệt, nhớ phải kiểm kê thật tốt mới là chuyện quan trọng!"

Cao Đức Đại Dương cười ha ha đi vào chính điện, sau đó hành lễ với Nạp Lan Lạc theo quy định, bởi vì trước khi đi đến Dương Quang điện, Hoàng thượng đã ngăn dặn vạn dò, phải luôn mỉm cười, không muốn cười cũng phải nhếch hàm răng ra, vạn nhất chọc Nạp Lan Lạc, thì thân làm Hoàng thượng như hắn cũng chịu không nổi

"Những thứ này đều là phần thưởng Hoàng thượng ban cho ngài, mời ngài kiểm kê, ngoài ra, Hoàng thượng còn ban cho ngài năm vũ cơ hiện đang đứng ngoài điện, nếu điện hạ muốn gặp, nô tài sẽ cho bọn họ đi vào"

"Không cần, chính điện của thể tử điện hạ chưa bao giờ cho nữ nhân tiến vào, nô tài sẽ tự xử lý, điện hạ thấy được không?" Hòa Phong lập tức nói.

Nạp Lan Lạc không mở miệng, hiển nhiên cũng đã cam chịu.

Cao Đức Đại Dương nhếch môi, có chút lúng túng, nhưng nhớ tới lời Hoàng thượng đã nói, nên vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ, "Hoàng thượng còn dặn nô tài nhất định phải nói cùng thể tử điện hạ một tiếng, lần này cũng đừng làm cho từng vũ cơ biến mất từng người một, nếu không thích, có thể trả về là được rồi"

"Bản thể tử biết rồi, bản thể tử chỉ là chơi đùa chút thôi, cho... Hoàng thúc, tựa hồ... không thỏa đáng rồi?" Nạp Lan Lạc nói.

Cao Đức Đại Dương cười khỏ trong lòng, nói chuyện cùng Nạp Lan Lạc thì đầu óc phải chuyển mau một chút a.

"Chuyện này... Nô tài cũng là nghe theo lời phân phó của Hoàng thượng!" Cao Đức Đại Dương rút cuộc cũng đã tìm ra một lý do thích hợp, "Thể tử điện hạ, người xem xem, có vật nào còn thiếu hay không thì nói với nô tài một tiếng, nô tài sẽ cho Nội thị cục mang qua ngay"

Nạp Lan Lạc khoát khoát tay, "Không thiếu, chỉ là không biết Cao công công có thiếu hay không?"

Cao Đức Đại Dương mê mang, Hấn thiếu cái gì ta?

Con người Hòa Phong đảo một vòng, lập tức nói, "Gia, tiểu nhân cùng Cao công công đều thiếu"

Cao Đức Đại Dương vừa nghe xong sắc mặt liền ửng hồng, ập a ập ứng nói, "Nô tài... nô tài cáo lui!"

"Ừ, đi xuống đi! Cao công công có thể nhớ rõ, lần sau khi đến Dương Quang điện của bản thể tử, chớ trộm ăn cái gì. Bởi vì bản thể tử không thích người ngoài dòm ngó nhà ta!"

Cao Đức Đại Dương vội vàng im lặng, chạy mất dép, xong rồi xong rồi, lần này nét mặt già nua của hấn coi như bị ném đi rồi!

Khỏe miệng Nạp Lan Lạc quyến rũ, "Hòa Khí, thích thì cứ tùy tiện chọn đi, thưởng cho người!"

Hòa Phong tặc lưỡi, cười bí ối, "Cảm ơn gia, bắt quá, gia, nô tài là Hòa Phong! Ngài lần này lại nói sai rồi. Hắc hắc..."

Khỏe miệng Nạp Lan Lạc rụt rụt, người anh minh thần võ như hấn lại cũng có thời điểm bị hai người này uốn nắn một phen, bọn hấn không ngừng cường điệu chính mình tên gì, không phải tên gì!

*****

"Mấy người các người ở tại nơi này đi, nếu gia không có dặn dò, các người cũng không cần đi đến chính điện!"

Đây là điện kế bên Dương Quang điện, Hòa Khí đang dương dương tự đắc dạy dỗ năm vũ cơ, "Nếu có một ngày gặp được gia, nhớ rõ phải cách xa gia ba thước, nếu bước tới gần, đừng trách không biết vì sao mình mất mạng"

"Chúng nô tỳ đã biết!"

Nữ tử xuất sắc nhất giữa đám vũ cơ, Nhân Niệm, ngược mặt lên cười một tiếng, làm cho trái tim nhỏ của Hòa Khí cũng bị lỡ một nhịp, vội vàng lùi về sau một bước, nghĩ thầm, trong cung vẫn còn lại một nữ nhân đẹp như vậy à, khuôn mặt nhỏ vội vàng đỏ lên, không thể không liếc mắt nhìn thêm một cái, mà nhìn thấy nhiều lại chảy máu mũi.

"Tiểu công công..." Thanh âm Nhân Niệm mỉm cười êm tai, làm cho Hòa Khí không khỏi lưu luyến quên cả đường về, "Ha ha, tỳ tỳ còn có chuyện gì?"

Nhân Niệm đến gần lỗ tai Hòa Khí thở ra một hơi rồi nói, "Tiểu công công, ta gọi là Nhân Niệm, không biết tiểu công công tên gì nha?"

Hiện tại Hòa Khí chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, đây có được coi là bị nữ nhân đùa giỡn hay không? Nàng đi đến gần hấn như thế cũng không sao, nhưng tại sao tay còn sờ loạn trước ngực của hấn? Đây... hấn phải làm thế nào cho đúng đây?

"Hòa... Hòa Khí"

"Tên rất hay a, Hòa Khí công công, nếu thể tử điện hạ có nhắc tới chúng nô tỳ, mong rằng công công có thể nói tốt vài câu trước mặt điện hạ, được không?" Nói xong liền kín đáo nhét một thỏi vàng vào tay Hòa Khí.

Hòa Khí nhú mày, "Nhân Niệm tỳ tỳ cảm thấy công công ta là loại người cầm đồ của người khác mà không làm việc cho người sao?"

Nhân Niệm thần nhiên cười, "Đương nhiên không rồi!"

"Sai! Ta là như vậy..." Dứt lời, hấn lui về sau một bước, Nhân Niệm đang dựa vào hấn thiếu chút nữa ngã xuống, chỉ thấy Hòa Khí nhẹ phát ổng tay áo tiêu sái rồi đi.

Sắc mặt Nhân Niệm cứng đờ, này... này... thù hạ Nạp Lan Lạc ai cũng đều như vậy a!

*****

"Người tìm lão ầu? Khụ khụ khụ..." Ách bà tập tễnh đi đến.

"Thân phận của ta hình như bị người khác biết rồi!" Văn Vụ yên lặng nói.

"Nạp Lan Lạc?"

Văn Vụ giật mình nhìn bà ta nói, "Người làm sao biết được?"

"Nạp Lan Lạc người này âm hiểm xảo trá, lão ầu chỉ có thể đề nghị người cách xa hấn một chút" Ách bà lại khụ khụ rồi nói tiếp, "Đúng rồi, còn có Tam hoàng tử Lý Tranh, người có biết, hấn là người đã đưa người đã chết của Thu gia các người lên đoạn đầu đài không!"

Vân Vụ không khỏi ngẩn người, lui về sau một bước, không thể tưởng tượng được nói, "Lại là hắn... Vì sao ngày đó ta chưa từng gặp qua hắn?"

"Hắn ở trong bóng tối, ngươi đương nhiên chưa từng gặp qua! Ngươi nghĩ sao khi cả nhà Thu gia đột nhiên bị diệt, chuyện oanh động lớn như vậy, nhưng vì sao lại không có người nào tra án, mà chuyện này ngược lại còn bị chìm xuống rất nhanh, đến cuối cùng thì cũng không còn người nào nhớ đến. Nếu không có người hoàng tộc giúp đỡ, há có thể bị đè xuống nhanh như vậy sao?"

"Cho nên, các ngươi đề ta đến gần Lý Minh, cũng là cố ý?"

Ách bà ha ha cười một tiếng, âm thanh khàn khàn nghe có vẻ chói tai, "Lý Minh từng ở tại Thu gia các người, cũng quen biết Thu Nguyệt Lạc, ngươi lại cùng trưởng tỷ giống nhau, hắn quá mức thông minh, liền có thể đoán được ngươi cùng Thu gia có quan hệ, cho nên, chắc chắn hắn sẽ âm thầm giúp ngươi, vì sao lại không làm đây?"

"Đến cùng ngươi còn biết bao nhiêu chuyện?" Vân Vụ lạnh lùng hỏi.

"Về sau, lão ầu sẽ báo cho ngươi toàn bộ, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nói những thứ này thôi, ngươi chỉ cần biết, lão ầu sẽ giúp ngươi báo thù. Khụ khụ...."

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: CÁCH SINH TỒN

Vân Vụ thật không biết mình có thể thông qua như thế nào, nhưng mà... lớp học lễ nghi của cung nữ mới vào cũng đã kết thúc, theo lý sẽ do Thượng nghi cục tự mình phân bổ chỗ đến của cung nữ, nhưng chính nàng lại bị thái tử điện hạ, tam hoàng tử điện hạ, lục hoàng tử điện hạ cùng với Nạp Lan thể tử, người mà nàng đang trốn tránh, tranh giành nhau, đương nhiên còn có một người quan trọng nữa, chính là Hoàng hậu nương nương.

Kể từ khi nàng bắt được đuôi của Thích thượng nghi, bà ta cũng không dám lơ đãng đối với nàng, hôm nay bà ta vẫn còn ngồi trên ghế của Thượng nghi cục như cũ, nhưng thái độ rõ ràng đã có chút nịnh nọt, "Ai ui, cô nãi nãi của ta ơi, những chủ tử này cũng không thể đắc tội a, nhưng ngươi dù sao cũng chỉ có một người thôi, nên ngươi cũng chỉ có thể tự mình lựa chọn a"

Vân Vụ nhíu mày hỏi, "Vậy theo Thượng nghi đại nhân thì ta nên lựa chọn như thế nào?"

Thích Thượng nghi chân chó cười, "Cô nãi nãi, ngài đang làm khó ta phải không? Hoàng hậu nương nương phụ trách quản lý hậu cung, tự nhiên quyền thế khác người, nhưng thái tử điện hạ lại là thiên tử tương lai, tam hoàng tử lại là đệ đệ ruột của thái tử, hai người này đều không thể đắc tội được; còn lại chính là lục hoàng tử điện hạ, mặc dù lục hoàng tử điện hạ liên tục chưa làm nên việc gì, nhưng Hoàng thượng vẫn nhớ đến như cũ"

Vân Vụ phối hợp gật đầu, nàng ta lại nói, "Về phần thái tử điện hạ, chắc hẳn ngươi cũng nghe được tin đồn về hắn, nếu hắn không chiếm được người, cũng sẽ không để người khác lấy được"

Nội tâm Vân Vụ lạnh lẽo, ý này không phải là sẽ hủy diệt sao? Nhưng nàng biết Nạp Lan Lạc, hắn thật sự là người như vậy sao?

"Những điều Thượng nghi đại nhân nói ta đều biết, ta sẽ tự mình đi cảm tạ từng nơi, sau đó sẽ chọn chủ tử tốt cho mình, sẽ không đắc tội với bất kỳ người nào"

Vân Vụ nháy mắt mấy cái, "Thượng nghi đại nhân, ngươi yên tâm chưa?"

Thích thượng nghi ha ha cười một tiếng, nếu Vân Vụ không cẩn thận mà đắc tội với một người trong số đó, như vậy nàng ta cách cái chết cũng không bao xa nữa

Vân Vụ âm thầm từ sau lưng Thích thượng nghi đi ra khỏi Thượng nghi cục, thật đúng là một chó săn nịnh nọt. Ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy Thu Nghiên đang từ xa xa đi tới.

"Thu Nghiên tỷ tỷ, ngươi tại sao đến đây?" Vân Vụ kinh ngạc hỏi, đột nhiên nhớ tới nàng đã từng nói mình đến đông cung làm việc, nhất định là đến mang mình về đông cung rồi

"Xem trí nhớ của ta này, ta lại quên mất Thu Nghiên tỷ tỷ là người đông cung"

Thu Nghiên giữ chặt tay Vân Vụ mỉm cười, "Là ta cầu xin thái tử điện hạ, ta biết ngươi là người không có tâm cơ, làm việc tại hậu cung nhất định là sẽ ăn thiệt thòi, nếu lưu lại bên cạnh ta, ta cũng có thể giúp đỡ ngươi thật tốt!"

Nội tâm Vân Vụ ảm áp, nàng chỉ mới gặp Thu Nghiên vài lần, nhưng Thu Nghiên lại đối đãi với nàng như tỷ tỷ ruột. Nhưng lại phát hiện ra nàng là cung nữ, lại cầu xin thái tử điện hạ một tiếng, thái tử sẽ đáp ứng nàng sao? Thật là khó hiểu.

"Thư Nghiên tỷ tỷ đáp ứng thái tử chuyện gì?"

"Vân Vụ không cần để ý!" Sắc mặt Thư Nghiên cứng đờ, nhưng cũng không thể thoát khỏi ánh mắt Vân Vụ

Thư Nghiên mang theo Vân Vụ đi vào đông cung, ánh mắt của Trương Thi đang đứng một bên đột nhiên sáng ngời, gắt gao trừng mắt nhìn Vân Vụ, Vân Vụ cảm giác có người đang nhìn mình, không khỏi có chút sợ hãi, thích thú cùng hung hăng trợn mắt nhìn trở lại.

Trương Thi khụ một tiếng, lúng túng nhìn về phía nơi khác.

Lý Cẩm cười ha ha một tiếng, "Không nghĩ tới Trương Thi cũng có cô nương vừa ý rồi!"

Cổ họng Trương Thi vừa động liền giải thích, "Điện hạ nói đùa rồi, nô tài là thái giám. Chẳng qua là cảm thấy cô nương Thư Nghiên vừa mang đến có chút bất đồng thôi"

"A? Bất đồng chỗ nào? Có thể nói cùng cô một chút không?"

"Vừa rồi nô tài chỉ là nhìn nàng một cái, nàng liền trừng mắt trở lại, có thể thấy được, nhuệ khí chưa tiêu tan, vẫn là một nhóc con không rành thế sự như cũ" Trương Thi nói ra ý kiến của mình, Lý Cẩm khẽ mỉm cười, coi như là đồng ý.

"Tham kiến thái tử điện hạ!" Thư Nghiên lôi kéo Vân Vụ quỳ trên mặt đất, có vài dự cảm xấu trong lòng, nếu không phải mình mạnh mẽ kéo nàng xuống, nàng tựa hồ như không biết gặp thái tử phải nhún đầu gối chào.

"Đứng dậy đi!" Lý Cẩm đem mờ ám của Vân Vụ đang quỳ trên mặt đất thu hết vào mắt.

Thư Nghiên vốn dự định Vân Vụ sẽ ngoan ngoãn ở lại chỗ này, cũng dự định sẽ chiều cố nàng thật tốt, nhưng Vân Vụ có tâm tư của riêng mình, Thư Nghiên có thể làm cho nàng ở nơi này, nhất định đã cùng Lý Cẩm giao dịch cái gì đó, đường đường là thái tử điện hạ, làm sao có thể bởi vì Thư Nghiên thỉnh cầu mà cố ý đi Thượng nghị cục đòi hỏi cung nữ?

"Thái tử điện hạ, ngài có biết hiện thời ta rất bồng tay hay không!"

Lý Cẩm tán thành gật đầu, "Cô cho rằng người bắt quá chỉ là một tiểu nha đầu, ai ngờ lại có thể làm cho mẫu hậu cùng với các hoàng tử khác cũng coi trọng người"

"Vậy điện hạ cũng biết rõ lần này ta là người được chào đón đến cỡ nào rồi!" Vân Vụ tiếp tục mèo khen mèo dài đuôi, "Ta chỉ muốn biết, vì sao điện hạ lại muốn ta tới đông cung?"

"Ha ha... như vậy người cũng biết tình hình thực tế rồi, cô liền nói cho người biết, là tỷ muội tốt Thư Nghiên của người cầu xin cô" Lý Cẩm mập mờ nhìn Thư Nghiên, "Cô muốn thuận nước đẩy thuyền nên đáp ứng nàng"

"Vậy... Thư Nghiên tỷ tỷ đã đáp ứng người cái gì?" Vân Vụ lại hỏi

"Thị tằm!"

Người ở chỗ này hít một hơi tập thể, khoe miệng Vân Vụ rụt rụt, đường đường là thái tử điện hạ, giữa ban ngày ban mặt ở nơi này lại nói ra chuyện như vậy, thật là làm cho người ta... bội phục rạp đầu xuống đất a! Đợi chút, hình như là Thư Nghiên vì cầu xin hân cho mình đến đông cung nên mới đáp ứng, không được, làm sao có thể để chuyện này phát sinh chứ?

"Thái tử điện hạ, ta khuyên người một câu, những lời này không cần phải nói trước mặt nhiều người như vậy, đối với Thư Nghiên tỷ tỷ sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt. Hơn nữa, ta ở lại đông cung, việc này mới thành; nếu ta không ở lại đông cung, chuyện Thư Nghiên tỷ tỷ đáp ứng người sẽ trở thành phé thái, đúng không?"

Lý Cẩm nhìn Vân Vụ chằm chằm, khẽ mỉm cười, liếc qua Thư Nghiên hỏi, "Thư Nghiên, xem ra tỷ muội tốt của người cũng không muốn nhận ân tình của người rồi"

Thư Nghiên cúi đầu, nhưng cũng không kiêu không tịnh nói, "Ngày đó, xác thực điện hạ có nói, nhưng nô tỳ cũng chưa đáp ứng. Hôm nay Vân Vụ tự có lựa chọn của mình, nô tỳ cũng không thể ngăn cản, đa tạ điện hạ hao tâm tổn trí, nô tỳ đưa Vân Vụ rời khỏi đây!"

Vừa dứt lời liền kéo tay Vân Vụ rời khỏi, tuyệt không cho Lý Cẩm cơ hội nói chuyện, Lý Cẩm cười thâm trong miệng, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu nói, "Thật đúng là khắc tinh của cô!"

"Đa tạ Thư Nghiên tỷ tỷ, nếu ta biết được người dùng điều kiện như vậy để ta có thể ở lại đông cung, ta nhất định cả đời cũng không đồng ý với người!" Vân Vụ thở dài, dùng vẻ mặt an ủi nhìn Thư Nghiên, "Yên tâm đi, ta thông minh như vậy, làm sao có thể để cho những thứ người bất lương đó rắp tâm hại chết được chứ?"

Thư Nghiên gật gật đầu, nhưng vẫn còn chút lo lắng, nhắc nhở nàng, "Vân Vụ à, nếu muốn sinh tồn được trong hậu cung, thì phải học được cách giả câm giả điếc. Vô luận người nghe thấy cái gì, khi cúi đầu xuống thì phải quên hết. Những cách sinh tồn này, người có thể hiểu chứ? Tuy trong cung cũng có thể tán gẫu, nhưng dù sao họa vẫn là từ trong miệng mà ra"

"Nhớ rõ!" Vân Vụ trình trọng gật đầu.

"Vậy thì tốt rồi!" Thư Nghiên sờ sờ tay Vân Vụ, "Nói cho ta biết, trong những người này, người sẽ chọn ai?"

Vân Vụ đến gần bên tai Thư Nghiên, nhỏ giọng nói ra tên người kia, "Thư Nghiên lúc này mới hài lòng gật đầu, "Cũng tốt, cuối cùng cũng đã học được cách tránh nặng tìm nhẹ" Dứt lời, hai người hì hì cười ra thành tiếng.

*****

Lý Tranh kể từ sau khi bị cảm tức thì thật sự không cam lòng, hận không thể gặp lại rồi lập tức bóp chết nàng.

Đột nhiên nhớ tới thật giống như đã từng gặp nàng một lần ở nơi nào rồi, rốt cuộc cũng đã lục tìm được trong trí nhớ, hôm đó nàng cùng Nạp Lan Lạc ở một chỗ, tư thế hai người còn rất chi là mập mờ. Thì ra nàng là người của Nạp Lan Lạc, không trách được lại đối kháng với mình như vậy.

Đúng là vẫn còn một cảm giác, cảm thấy ngoại trừ lần đó, thì cảm giác đối với nàng cũng thật quen thuộc, nhưng vẫn không thể nhớ nổi đã gặp nàng ở nơi nào.

Biết được tin tức các cung nữ mới sắp được phân phối vào các cung, hắn vội vàng cho người tới Thượng Nghi cục đòi người, lần này nhất định mang nàng về đây, nhất định phải "đối đãi" với nàng cho thật tốt.

Nhưng giờ phút này Lý Tranh nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn khăn trên bàn, hận không thể trừng đến khoét lỗ trên chiếc khăn đó, chỉ thấy trên khăn có chữ viết.

Nàng chưa bước vào Mộng Các điện nửa bước, lại sai người đem một tấm khăn tiến đến, trên đó viết, "Người như trắng sáng ta là sương mù, sương mù theo trăng rồi sẽ biến mất không còn dấu vết. Tam hoàng tử điện hạ, ta đã tới, người bảo trọng!"

Lý Tranh kéo khăn xuống mặt đất, thuận tiện hung hăng đạp mấy cước, cắn răng nói, "Vân Vụ, bản điện thề, chờ ngày cảm tức của bản điện qua đi, bản điện sẽ giết ngươi!" Sau đó gào to một tiếng, "A..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Nữ Cấp Thấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.